

Sygn. akt: II AKa 206/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 czerwca 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Piotr Pośpiech (spr.)
Sędziowie	SSA Marek Charuza SSO del. Maciej Dutkowski
Protokolant	Agnieszka Bargieł

przy udziale Prokuratora Prokuratury Regionalnej w Katowicach Izabeli Stolarczyk

po rozpoznaniu w dniach 7 maja 2021 r. i 31 maja 2021 r. sprawy

1. **R. S.**, s. E. i J., ur. (...) w B.

oskarżonego o czyn z art 271 § 1 i 3 kk w zw. z art 286 § 1 kk w zw. z art 294 §1 kk i inne

2. **P. K.**, s. A. i H., ur. (...) w C.

oskarżonego o czyn z art. 271 § 1 i 3 kk i 18 § 3 kk w zw. z art 286 § 1 kk i inne

3. **R.K.** s. E. i D., ur. (...) w C.

oskarżonego o czyn z art 271 § 1 i 3 kk i 18 § 3 kk w zw. z art 286 § 1 kk i inne

4. **E. M.**, c. A. i W., ur. (...) w B.

oskarżonej o czyn z art. 271 § 1 i 3 kk i 18 § 3 kk w zw. z art 286 § 1 kk i inne

5. **M. N.**, s. S. i Z., ur. (...) w C.

oskarżonego o czyn z art 263 § 2 kk, art 271 § 1 i 3 kk w zw. z art 286 § 1 kk i inne

6. **B. M.**, c. W. i K., ur. (...) w T.

oskarżonego o czyn z art 271 § 1 i 3 kk w zw. z art 12 kk, art 258 § 1 kk, art 299 § 1 i 5 kk w zw. z art 12 kk

7. **J.S.**, s. J. i J., ur. (...) w K.

oskarżonego o czyn z art 271 § 1 i 3 kk i 18 § 3 kk w zw. z art 286 § 1 kk i inne

8. **G. S.**, s. T. i H., ur. (...) w N.

oskarżonego czyn z art 271 § 1 i 3 kk w zw. z art 286 § 1 kk w zw. z art 294 § 1 kk i inne

9. **J. P.**, s. H. i L., ur. (...) w C.

oskarżonego o czyn z art. 271 § 1 i 3 kk i art 286 § 1 kk w zw. z art 294 § 1 kk i inne

10. **M. W.**, s. L. i J., ur. (...) w C.

oskarżonego o czyn z art. 271 § 1 i 3 kk i w zw. z art 12 kk w zw. z art 65 § 1 kk i inne

11. **M. C. (1)**, s. M. i G., ur. (...) w C.

oskarżonego o czyn z art. 271 § 1 i 3 kk w zw. z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i inne

12. **R. C.**, c. A. i H., ur. (...) w B.

oskarżonego o czyn z art. 271 § 1 i 3 kk w zw. z art. 18 § 3 kk z art. 286 § 1 kk i inne

13. **M. K. (1)**, s. M. i A., ur. (...) w C.

oskarżonego o czyn z art. 271 § 1 i 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i inne

14. **M. K. (2)**, s. G. i L., ur. (...) w C.

oskarżonego o czyn z art. 271 § 1 i 3 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

15. **D. K.**, s. Z. i R., ur. (...) w G.

oskarżonego o czyn z art. 271 § 1 i 3 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

na skutek apelacji prokuratora względem R. S., R. K., E. M., J.S., G. S., J. P. i obrońców wszystkich oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie

z dnia 28 grudnia 2018 roku, sygn. akt II K 1/13

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- w pkt 1 przyjmuje, że przypisany tam oskarżonemu R. S. czyn został popełniony od 2.01.2003 r. do 26.05.2004 r. i wyczerpuje on znamiona przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., a ponadto łagodzi orzeczoną karę pozbawienia wolności do 3 (trzech) lat,

- uchyla rozstrzygnięcie w pkt 3,

- w pkt 4 przyjmuje, że przypisany tam czyn został popełniony od 14.01.2003 r. do 24.11.2003 r. i łagodzi orzeczoną karę pozbawienia wolności do 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy,

- uchyla rozstrzygnięcie w pkt 5,

- w pkt 6 przyjmuje, że przypisany tam czyn został popełniony od 15.01.2004 r. do 21.12.2004 r. i wyczerpuje on znamiona przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,

- w pkt 8 przyjmuje, że przypisany tam czyn został popełniony od 4.01.2005 r. do 09.2005 r. i wyczerpuje on znamiona przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i łagodzi orzeczoną karę pozbawienia wolności do 6 (sześciu) lat,

- w pkt 11 przyjmuje, że przypisany tam czyn wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i łagodzi orzeczoną na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. karę pozbawienia wolności do 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy,
- w pkt 12 przyjmuje, że przypisany tam czyn został popełniony od 2003 r. do 10.2005 r. i łagodzi orzeczoną karę pozbawienia wolności do 5 (pięciu) lat,
- pkt 13 uchyla orzeczoną karę łączną pozbawienia wolności i na podstawie art. 85 § 1 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu R. S. karę łączną 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności, zaliczając na podst. art. 63 § 1 k.k. na jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego od 7.11.2005 r. do 27.02.2008 r.,
- w pkt 15 przyjmuje, że przypisany tam oskarżonemu P. K. czyn wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,
- uchyla rozstrzygnięcie w pkt 16,
- w pkt 18 przyjmuje, że przypisany tam czyn wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,
- w pkt 20 przyjmuje, że przypisany tam czyn został popełniony od 20.04.2004 r. do 19.09.2005 r.,
- uchyla rozstrzygnięcie w pkt 21,
- w pkt 25 przyjmuje, że przypisany tam oskarżonemu R. K. czyn został popełniony od 1.02.2005 r. do 31.12.2005 r. w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i wyczerpuje on znamiona przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,
- w pkt 27 przyjmuje, że przypisany tam czyn został popełniony od 21.01.2005 r. do 15.11.2005 r.,
- w pkt 30 przyjmuje, że przypisany tam czyn został popełniony od 01.2005 r. do 12.2005 r.,
- w pkt 32 przyjmuje, że przypisany tam oskarżonej E. M. czyn został popełniony od 4.01.2005 r. do 31.12.2005 r. w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i wyczerpuje on znamiona przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,
- w pkt 34 przyjmuje, że przypisany czyn został popełniony od 01.2005 r. do 12.2005 r.,
- w pkt 37 przyjmuje, że przypisany tam oskarżonemu M. N. czyn został popełniony od 2.01.2003 r. do 26.05.2004 r. i wyczerpuje on znamiona przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., a ponadto łagodzi orzeczoną karę pozbawienia wolności do 2 (dwóch) lat,
- uchyla rozstrzygnięcie w pkt 38,
- w pkt 40 przyjmuje, że przypisany tam czyn został popełniony od 01.2003 r. do 05.2004 r.,
- w pkt 41 przyjmuje, że przypisany tam czyn został popełniony od 14.01.2003 r. do 25.03.2004 r. i łagodzi orzeczoną karę pozbawienia wolności do 2 (dwóch) lat,
- w pkt 42 uchyla orzeczoną karę łączną pozbawienia wolności i na podstawie art. 85 § 1 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu M. N. karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności, zaliczając na podst. art. 63 § 1 k.k. na jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego od 4.11.2006 r. do 20.02.2008 r.,

- w pkt 47 przyjmuje, że przypisany tam oskarżonej B. M. czyn został popełniony od 31.03.2003 r. do 29.04.2003 r. i wyczerpuje on znamiona przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k., a ponadto łagodzi orzeczoną karę pozbawienia wolności do 1 (jednego) roku,
- w pkt 50, 51 i 52 uchyla orzeczoną karę łączną pozbawienia wolności i na podstawie art. 85 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza oskarżonej B. M. karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawieni, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawiesza tytułem próby na okres 3 (trzech) lat, a na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddaje ją w okresie próby pod dozór kuratora sądowego,
- w pkt 53 przyjmuje, że przypisany tam oskarżonemu J. S. czyn został popełniony od 4.01.2005 r. do 30.12.2005 r. i wyczerpuje on znamiona przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,
- w pkt 55 przyjmuje, że przypisany tam czyn został popełniony od 21.01.2005 r. do 4.11.2005 r., a użyty w jego opisie zwrot „jako właściciel firmy PW (...)” zastępuje zwrotem „razem z właścicielem firmy PW (...)”,
- w pkt 56 przyjmuje, że przypisany tam czyn został popełniony od 01.2005 r. do 12.2005 r.,
- w pkt 57 podwyższa wymierzoną oskarżonemu J.S.karę łączną pozbawienia wolności do 6 (sześciu) lat,
- w pkt 58 przyjmuje, że przypisany tam G. S. czyn został popełniony od 2.01.2003 r. do 26.05.2004 r. i wyczerpuje on znamiona przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., a ponadto łagodzi orzeczoną karę pozbawienia wolności do 2 (dwóch) lat,
- w pkt 60 przyjmuje, że przypisany tam czyn został popełniony od 01.2003 r. do 05.2004 r.,
- w pkt 61 przyjmuje, że przypisany tam czyn został popełniony od 14.01.2003 r. do 25.03.2004 r.,
- w pkt 62 uchyla orzeczoną karę łączną pozbawienia wolności i na podstawie art. 85 § 1 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu G. S. karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności, zaliczając na podst. art. 63 § 1 k.k. na jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego od 28.03.2006 r. do 21.09.2007 r.,
- w pkt 63 przyjmuje, że przypisany tam oskarżonemu J. P. czyn został popełniony od 4.01.2005 r. do 31.08.2005 r. w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i wyczerpuje on znamiona przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., a ponadto łagodzi orzeczoną karę pozbawienia wolności do 4 (czterech) lat,
- uchyla rozstrzygnięcie w pkt 64,
- w pkt 66 przyjmuje, że przypisany tam czyn został popełniony od 3.01.2005 r. do 29.06.2005 r.,
- w pkt 67 przyjmuje, że przypisany tam czyn został popełniony od 01.2005 r. do 08.2005 r.,
- w pkt 68 uchyla orzeczoną karę łączną pozbawienia wolności i na podstawie art. 85 § 1 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. wymierza J. P. karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności, zaliczając na podst. art. 63 § 1 k.k. na jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego od 29.03.2006 r. do 15.01.2008 r. i podwyższa wymierzoną karę łączną grzywny do 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 200 (dwieście) zł,
- w pkt 69 przyjmuje, że przypisany tam M. W. czyn został popełniony od 2.11.2005 r. do 30.12.2005 r. i wyczerpuje on znamiona przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,
- w pkt 70 przyjmuje, że przypisany tam czyn został popełniony od 7.07.2005 r. do 31.12.2005 r.,
- w pkt 71 przyjmuje, że przypisany tam czyn został popełniony od 07.2005 r. do 12.2005 r.,

- w pkt 74 przyjmuje, że przypisany tam oskarżonemu M. C. (1) czyn został popełniony od 30.07.2003 r. do 29.02.2004 r. i wyczerpuje on znamiona przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., a ponadto łagodzi orzeczoną karę pozbawienia wolności do 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy,

- w pkt 77 przyjmuje, że przypisany tam czyn został popełniony od 4.02.2004 r. do 25.03.2004 r.,

- w pkt 78 uchyla orzeczoną karę łączną pozbawienia wolności i na podstawie art. 85 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza M. C. (1) karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawiesza tytułem próby na okres 3 (trzech) lat, a na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddaje oskarżonego pod dozór kuratora sądowego,

- w pkt 79 przyjmuje, że przypisany tam oskarżonej R. C. czyn został popełniony od 30.07.2003 r. do 29.02.2004 r. i wyczerpuje on znamiona przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., a ponadto łagodzi orzeczoną karę pozbawienia wolności do 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy, którą na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata, a na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddaje oskarżoną pod dozór kuratora sądowego,

- w pkt 82 przyjmuje, że przypisany tam M. K. (1) czyn został popełniony od 30.07.2003 r. do 29.02.2004 r. i wyczerpuje on znamiona przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., a ponadto łagodzi orzeczoną karę pozbawienia wolności do 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy,

- w pkt 85 przyjmuje, że przypisany tam czyn został popełniony od 4.02.2004 r. do 25.03.2004 r. i łagodzi orzeczoną karę pozbawienia wolności do 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy,

- w pkt 86 uchyla orzeczoną karę łączną pozbawienia wolności i na podstawie art. 85 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza M. K. (1) karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawiesza tytułem próby na okres 3 (trzech) lat, a na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddaje oskarżonego pod dozór kuratora sądowego,

- w pkt 87 przyjmuje, że przypisany tam M. K. (2) czyn został popełniony od 17.02.2003 r. do 31.03.2003 r. i wyczerpuje on znamiona przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,

- w pkt 92 przyjmuje, że przypisany tam D. K. czyn został popełniony od 5.02.2004 r. do 19.05.2004 r., z jego opisu eliminuje fakturę opisaną w pkt 7 i ustala, że wyczerpuje on znamiona przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,

- w pkt 93 jako podstawę wymierzonej oskarżonemu D. K. kary łącznej 1 (jednego) roku pozbawienia wolności wskazuje przepisy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., którą na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata, a na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddaje oskarżonego pod dozór kuratora sądowego,

- w pkt 94 zalicza oskarżonemu M. C. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 26.06.2006 r. do 6.04.2007 r. na poczet orzeczonej w pkt 78 kary łącznej grzywny, oskarżonemu M. K. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 27.11.2006 r. do 26.04.2007 r. na poczet orzeczonej w pkt 86 kary łącznej grzywny, oskarżonemu D. K. okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 8.08.2014 r. do 14.11.2014 r. na poczet orzeczonej w pkt 92 kary grzywny, przyjmując jeden dzień pozbawienia wolności za równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny i uznaje kary grzywny za wykonane w całości;

2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. na podstawie art. 29 ust. 1 Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. L. obrońcy oskarżonego R. S., adw. M. C. (2) obrońcy oskarżony P. K. i adw. T. C. obrońcy oskarżonego D. K. kwoty po 885,60 zł (osiemset osiemdziesiąt pięć zł i 60/100 gr) oraz adw. A. M. obrońcy oskarżonego R.K. i adw. M. B. obrońcy

oskarżonego M. W. kwoty po 738 (siedemset trzydzieści osiem zł) tytułem poniesionych przez nich kosztów obrony z urzędu;

4. zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych R. S., P. K., E. M., M. N., B. M., J. S., G. S., J. P., M. C. (1), R. C., M. K. (1) i M. K. (2) wydatki za postępowanie odwoławcze oraz opłatę za II instancję od oskarżonych: P. K. - 8.600 zł (osiem tysięcy sześćset złotych), E. M. - 3.400 zł (trzy tysiące czterysta złotych), a także jedną opłatę za obie instancje od oskarżonych: R. S. - 10.600 zł (dziesięć tysięcy sześćset złotych), M. N. - 10.500 zł (dziesięć tysięcy pięćset złotych), B. M. - 2.800 zł (dwa tysiące osiemset złotych), J.S. - 16.400 zł (szesnaście tysięcy czterysta złotych), G. S. - 16.300 zł (szesnaście tysięcy trzysta złotych), J. P. - 10.400 zł (dziesięć tysięcy czterysta złotych), M. C. (1) - 4.300 zł (cztery tysiące trzysta złotych), R. C. - 3.300 zł (trzy tysiące trzysta złotych), M. K. (1) - 4.300 zł (cztery tysiące trzysta złotych), M. K. (2) - 2.130 zł (dwa tysiące sto trzydzieści złotych);

5. zwalnia oskarżonych R.K., M. W. i D. K. od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego, którymi obciąża Skarb Państwa.

SSA Marek Charuza SSA Piotr PośpiechSSO del. Maciej Dutkowski

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 206/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	17	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. **Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

wyrok Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 28.12.2018 r. sygn. II K 1/13

1.2. **Podmiot wnoszący apelację**

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

1.3. *Granice zaskarżenia*

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli	

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. *Wnioski*

#	uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

2. *Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy*

1.5. *Ustalenie faktów*

1.1.3. <i>Fakty uznane za udowodnione</i>				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

2.1.1.1.	R. S.	fakt wcześniejszej wielokrotnej karalności odnoszący się do wszystkich zarzucanych czynów	dane o karalności	5715 – 5719
2.1.1.2.	P. K.	fakt wcześniejszej wielokrotnej karalności odnoszący się do wszystkich zarzucanych czynów	dane o karalności	5721 – 5722
2.1.1.3.	R.K.	fakt wcześniejszej wielokrotnej karalności odnoszący się do wszystkich zarzucanych czynów	dane o karalności	5724 – 5726
2.1.1.4.	E. M.	fakt wcześniejszej niekaralności odnoszący się do wszystkich zarzucanych czynów	dane o karalności	5639
2.1.1.5.	M. N.	fakt wcześniejszej wielokrotnej karalności odnoszący się do wszystkich zarzucanych czynów	dane o karalności	5640
2.1.1.6.	B. M.	fakt nie karalności odnoszący się do wszystkich zarzucanych czynów	dane o karalności	5641
2.1.1.7.	J.S.	fakt nie karalności odnoszący się do wszystkich zarzucanych czynów	dane o karalności	5642
2.1.1.8.	G. S.	fakt niej karalności odnoszący się do	dane o karalności	5643

		wszystkich zarzucanych czynów		
2.1.1.9.	J. P.	fakt wcześniejszej karalności odnoszący się do wszystkich zarzucanych czynów	dane o karalności	5728
2.1.1.10.	M. W.	fakt nie karalności odnoszący się do wszystkich zarzucanych czynów	dane o karalności	5644
2.1.1.11.	M. C. (1)	fakt nie karalności odnoszący się do wszystkich zarzucanych czynów	dane o karalności	5645
2.1.1.12.	R. C.	fakt nie karalności odnoszący się do wszystkich zarzucanych czynów	dane o karalności	5646
2.1.1.13.	M. K. (1)	fakt wcześniejszej karalności odnoszący się do wszystkich zarzucanych czynów	dane o karalności	5731
2.1.1.14.	M. K. (2)	fakt wcześniejszej nie karalności odnoszący się do wszystkich zarzucanych czynów	dane o karalności	5647
2.1.1.15.	D. K.	fakt wcześniejszej karalności odnoszący się do wszystkich zarzucanych czynów	dane o karalności	5734
2.1.1.16.	R. K.	fakt pozostawania przez oskarżonego w bardzo trudnej sytuacji materialnej	kwestionariusz wywiadu środowiskowego	5686

		i zdrowotnej odnoszący się do wszystkich zarzucanych czynów		
2.1.1.17.	G. S.	fakt posiadania przez oskarżonego stabilnej sytuacji materialnej i rodzinnej odnoszący się do wszystkich zarzucanych czynów odnoszący się do wszystkich zarzucanych czynów	kwestionariusz wywiadu środowiskowego	5696 – 5697
2.1.1.18.	M. C. (1)	fakt posiadania przez oskarżonego stabilnej sytuacji materialnej i rodzinnej odnoszący się do wszystkich zarzucanych czynów	kwestionariusz wywiadu środowiskowego	5668 – 5670
2.1.1.19.	R. C.	fakt posiadania przez oskarżoną stabilnej sytuacji materialnej i rodzinnej oraz poważnych problemów zdrowotnych	kwestionariusz wywiadu środowiskowego	5661 - 5664
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
2.1.2.2.				

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
2.1.1.1	dane o karalności	dokumenty te zostały sporządzone przez uprawniony do tego organ, zgodnie z obowiązującymi przepisami i brak jest jakichkolwiek powodów do kwestionowania ich wiarygodności.
	kwestionariusze środowiskowego wywiadu	dokumenty te zostały sporządzone przez uprawnione do tego osoby, zgodnie z obowiązującymi przepisami i brak jest jakichkolwiek powodów do kwestionowania ich wiarygodności.

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	

3.1.	<p>z apelacji Prokuratora:</p> <p>- obraży przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonemu, a to R. S. w pkt 6 sentencji wyroku poprzez nie powołanie art. 12 k.k. (stan prawny do dnia 14.11.2018 r.) oraz J. P. - w pkt 63 sentencji wyroku, R.K.w pkt 25 sentencji wyroku i E. M. w pkt 32 sentencji wyroku poprzez zakwalifikowanie opisanych tam czynów z art. 12 k.k. (stan prawny do dnia 14.11.2018 r.)</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>- oskarżony R. S. w pkt 6 wyroku został skazany za popełnienie przestępstwa z pkt III aktu oskarżenia, gdzie zarzucono mu popełnienie występku z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. Sąd I instancji w orzeczeniu powielił kwalifikację prawną przyjętą w akcie oskarżenia mimo, iż z opisu zarzucanego czynu wynika, że wskazanych tam kilkadziesiąt przestępnych zachowań dopuścił się, działając w krótkich odstępach czasu, w realizacji z góry powziętego zamiaru. Powyższy opis, znajduje odzwierciedlenie w poczynionych ustaleniach faktycznych i wskazuje, że popełnione przestępstwo stanowi czyn ciągły z art. 12 k.k., co winno było znaleźć odzwierciedlenie w jego kwalifikacji prawnej. Brak w podstawie prawnej skazania przepisu z art. 12 k.k. stanowi zatem obrazę przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu. (art. 438 pkt 1a k.p.k.)</p>		

<p>- odmienna sytuacja zaistniała w przypadku skazań R.K. E. M. i J. P.. Odpowiednio w pkt 25, 32 i 63 sentencji wyroku sąd uznał ich za winnych przestępstw z art. 271 § 1 i 3 k.k. zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12. Również i w tym przypadku odwołał się do zarzutów aktu oskarżenia i przyjętej tam kwalifikacji prawnej, nie dostrzegając, że tym razem w opisie czynu zabrakło tych sformułowań, które wskazywałyby, że ich zachowania stanowiły czyn ciągły. Niezgodność opisu czynu z przyjętą kwalifikacją prawną również i w tym przypadku stanowi obrazę przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonym (art. 438 pkt 1a k.p.k.).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę orzeczenia:</p> <p>- odnośnie R. S. - o uzupełnienie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego w pkt 6 sentencji wyroku poprzez przywołanie art. 12 k.k. (stan prawny do dnia 14.11.2018 r.)</p> <p>- odnośnie J. P., R.K. i E. M. - o wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej czynów przypisanych odpowiednio w pkt 63, 25 i 32 sentencji wyroku art. 12 k.k. (stan prawny do dnia 14.11.2018 r.)</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>- zasadny zarzut pozwolił podzielić wnioski skarżącego, ale jedynie w części. Niewątpliwie w przypadku R. S. zaistniała potrzeba uzupełnienie</p>		

kwalifikacji prawnej czynu z pkt 6 wyroku poprzez powołanie art. 12 k.k. Jednakże w przypadku pozostałych oskarżonych sąd uznał, że zmiana wyroku powinna polegać na uzupełnieniu opisu czynu o odpowiednie sformułowania o działaniu w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru z art. 12 k.k., a nie poprzez wyeliminowanie tego przepisu z podstawy skazania, tak jak chciał tego skarżący. W ten sposób bowiem treść rozstrzygnięć zawartych w pkt 25, 32 i 63 będzie odpowiadać poczynionym ustaleniom faktycznym, a jednocześnie taka korekta będzie korzystniejsza dla oskarżonych. Popelnienie przestępstwa z art. 12 k.k. tworzy bowiem powagę rzeczy osądzonej i uniemożliwia ewentualne skazanie za inne przestępcze czyny popełnione w tym samym czasie. Taka korekta wyroku nie będzie stanowiła wyjście poza granice środka odwoławczego, gdyż wniosek apelacyjny nie wiąże sądu.

3.2.

z apelacji Prokuratora:

- rażąco niewspółmiernie łagodnych kar w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości oraz winy wymierzonych oskarżonym:

a. J.S.w części dot. orzeczenia o karze łącznej opisanej w pkt 57 sentencji wyroku

b. G. S. w części dot. orzeczenia o karze łącznej opisanej w pkt 62 sentencji wyroku

c. J. P. w części dot. orzeczenia o karze łącznej opisanej w pkt 68 sentencji wyroku.

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>- zarzut okazał się być zasadny jedynie w części tj. kar łącznych pozbawienia wolności wymierzonych J.S.i G. S. oraz kary łącznej pozbawienia wolności oraz kary łącznej grzywny wymierzonej J. P.. W tych rozstrzygnięciach sąd błędnie wykorzystał zasadę pełnej absorpcji zamiast asperacji zbliżonej do absorpcji przy ustalaniu wysokości tych kar.</p> <p>- sąd okręgowy skazał oskarżonego J. S. za przestępstwo z art. 271 § 1 i 3 k.k. i inne na karę 5 lat pozbawienia wolności, za przestępstwo z art. 299 § 1 i 5 k.k. i inne na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a także za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. wymierzył oskarżonemu karę łączną 5 lat pozbawienia wolności.</p> <p>- kwestionowana kara łączna pozbawienia wolności została zatem wymierzona na zasadzie pełnej absorpcji (inaczej niż kara łączna grzywny, która została ukształtowana na zasadzie asperacji zbliżonej do absorpcji).</p> <p>- zgodnie z treścią art. 86 § 1 k.k. najniższa możliwa do orzeczenia kara łączna w przypadku oskarżonego mogła wynosić 5 lata, a najwyższa 10 lat pozbawienia wolności, gdyż taka była suma pojedynczych kar orzeczonych za czyny tworzące realny zbieg.</p> <p>- „wymierzając karę łączną, stosuje się zwykłe dyrektywy karania, a zwłaszcza słuszności i</p>	

celowości, wyrażane przez związek przedmiotowo-podmiotowy między poszczególnymi przestępstwami. Na ogół nie ma powodu, by orzekać kary łączne w dolnych granicach, to jest w wysokości najsurowszej ze zbiegających się kar”. (wyrok S.A. w Krakowie z dnia 19.10.2007 r., sygn. akt II AKa 183/07, publ. Prok. i Pr. - wkł. 2008/4/17)

- w aspekcie przedmiotowym związek zbiegających się realnie przestępstw wyrażają kryteria przedmiotowe poszczególnych przestępstw, a to bliskość czasową ich popełnienia (największa gdy czyny przestępcze popełnione są równocześnie lub bezpośrednio po sobie), osoby pokrzywdzonej (największy ścisły związek zachodzi gdy kilkoma przestępstwami pokrzywdzono tę samą osobę), rodzaj naruszonego dobra prawnego (im bardziej zbliżone dobra, tym większa bliskość przestępstw, zatem największa przy tożsamości dóbr), sposób działania sprawcy itd., zaś aspekcie podmiotowym chodzi o motywy bądź pobudki stymulujące sprawcę, rodzaj i formę winy itd.

- biorąc pod uwagę wszystkie te elementy należy stwierdzić, że popełnione przez oskarżonego przestępstwa były ze sobą w bliskim związku, choć granice wyznaczające ich odrębność są wyraźne, co nie pozwala na rozważanie, aby którykolwiek z nich mógł zostać uznany za czyn współukarany. Żaden z nich nie był też na tyle błahy, aby móc odstąpić w sposób pełny od jego ukarania poprzez pochłonięcie wymierzonej za niego kary przez pozostałe sankcje podlegające łączeniu.

- kolejną istotną rzeczą wymagającą podkreślenia jest to, że popełnienie

więcej niż jednego przestępstwa powinno raczej skłaniać do odstąpienia od absorpcji kar, niż za nią przemawiać. Wymierzenie takiej kary prowadzioby bowiem do premiowania sprawcy popełniającego nie jedno, a więcej przestępstw, zatem prowadzioby do praktycznej bezkarności innych zachowań zabronionych.

- zatem z przyczyn wskazanych wyżej zasadę absorbowania kar stosuje się wyjątkowo albo wtedy, gdy wszystkie czyny wykazują ścisłą więź podmiotową i przedmiotową, albo orzeczone za niektóre czyny kary są tak minimalne, że w żadnym stopniu nie mogłyby rzutować na karę łączną, albo też istnieją jakieś szczególnie wyjątkowe okoliczności dotyczące osoby skazanego, a żadna z tych sytuacji nie ma miejsca w niniejszej sprawie.

- z kolei względy prewencji indywidualnej nakazują, aby w przypadku osoby, która nie była wcześniej karana wymierzać karę niezbyt surową tak, aby osiągnęła ona swoje cele wpływając na niego wychowawczo.

- z tych wszystkich powodów uznano, że podwyższona do 6 lat kara pozbawienia wolności spełni dyrektywy wymiaru kary z art. 85a k.k., podobnie jak wymierzona w zaskarżonym wyroku na zasadzie asperacji kara łączna grzywny w ilości 400 stawek dziennych po 200 zł.

- te same względy zdecydowały o innym ukształtowaniu kary łącznej pozbawienia wolności oraz kary łącznej grzywny wymierzonych J. P.. W tym miejscu należy jednak zastrzec, że zarzut w części dot. kary łącznej pozbawienia wolności został uwzględniony po tym, gdy

sąd odwoławczy w wyniku apelacji obrońcy obniżył oskarżonemu karę za przestępstwo z art. 271 § 3 k.k. i inne. (pkt 3.46 uzasadnienia)

- oskarżony został skazany za przestępstwo z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. m.in. na karę 5 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w ilości 150 stawek dziennych po 200 zł każda, a za przestępstwo z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w ilości 200 stawek dziennych po 200 zł każda oraz za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności. Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. sąd wymierzył oskarżonemu karę łączną 5 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny 200 stawek dziennych po 200 zł każda.

- z tych samych powodów o których była już mowa wcześniej przy okazji rozważań o karze łącznej wymierzonej J.S., brak również było podstaw do wymierzania kar łącznych J. P. na zasadzie pełnej absorpcji.

- zgodnie z treścią art. 86 § 1 k.k. najniższa możliwa do orzeczenia kara łączna pozbawienia wolności wyniosła 5 lat zaś najwyższa 10 lat i 6 miesięcy, gdyż taka była suma pojedynczych kar orzeczonych za czyny tworzące realny zbieg. Z kolei w przypadku kary łącznej grzywny granica ta wynosiła odpowiednio 200 stawek i 350 stawek.

- z uwagi na związek podmiotowo – przedmiotowy popełnionych czynów właściwa była kara łączna wymierzona na zasadzie absorpcji zbliżonej do absorpcji, a więc 250 stawek dziennych po 200 zł każda,

gdyż taka kara spełni cele określone w art. 85a k.k.

- w przypadku kary łącznej pozbawienia wolności zastosowanie zasady absorpcji zbliżonej do absorpcji musiało uwzględnić fakt złagodzenia na etapie postępowania odwoławczego kary jednostkowej za przestępstwo z art. 271 § 3 k.k. do 4 lat pozbawienia wolności. Z tego też powodu granica możliwej do wymierzenia kary łącznej obniżyła się do 4 lat oraz 9 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Ta sytuacja nakazywała wymierzyć karę łączną na nowo na poziomie 5 lat pozbawienia wolności.

- taka sama sytuacja, z wymierzoną na zasadzie pełnej absorpcji karą łączną pozbawienia wolności, dotyczyła G. S..

- z tych samych względów, które zostały przedstawione powyżej, sąd odwoławczy uznał, iż brak było podstaw do wymierzenia jej w dolnych granicach przewidzianych w art. 86 § 1 k.k.

- oskarżony został skazany za przestępstwo z art. 271 § 3 k.k. i inne na karę 5 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w ilości 200 stawek dziennych po 200 zł każda, za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz za przestępstwo z art. 299 § 1 i 5 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w ilości 300 stawek dziennych po 200 zł każda.

- zgodnie z treścią art. 86 § 1 k.k. najniższa możliwa do orzeczenia kara łączna pozbawienia wolności wyniosła 5 lat zaś najwyższa 8 lat i 6 miesięcy, gdyż taka była suma pojedynczych kar orzeczonych za czyny tworzące realny zbieg, zaś

kara łączna grzywny od 300 do 500 stawek.

- w tej sytuacji kara łączna 5 lat pozbawienia wolności, jako nazbyt łagodna, nie uwzględniała związku podmiotowo – przedmiotowego, a także nie realizowała celów kary z art. 85a k.k.

- względy prewencji indywidualnej nakazywały z kolei, aby w przypadku osoby, która nie była wcześniej karana wymierzać karę niezbyt surową tak, aby osiągnęła ona swoje cele wpływając na niego wychowawczo.

- przeprowadzana kontrola odwoławcza musiała jednak uwzględnić fakt złagodzenia przez sąd apelacyjny kary jednostkowej za przestępstwo z art. 271 § 3 k.k. i inne do 2 lat pozbawienia wolności (pkt 3.40 uzasadnienia).

- w tej sytuacji granica możliwej do wymierzenia kary łącznej obniżyła się i wyniosła od 2 lat do 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. W związku z tym wymierzano na nowo karę łączną pozbawienia wolności przy uwzględnieniu zasady asperacji zbliżonej do absorpcji na została ukształtowana na poziomie 3 lat.

- z uwagi na związek podmiotowo – przedmiotowy popełnionych czynów karę łączną grzywny w ilości 400 stawek dziennych po 200 zł., a więc wymierzoną na zasadzie asperacji zbliżonej do absorpcji, uznano za prawidłową, gdyż spełnia ona cele określone w art. 85a k.k.

Wniosek.

o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonych:

zasadny

częściowo zasadny

<p>- J.S. kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 7 lat oraz kary grzywny łącznej w liczbie 460 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 200 zł.</p> <p>- G. S. kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 7 lat oraz kary grzywny łącznej w liczbie 460 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 200 zł.</p> <p>- J. P. kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 7 lat oraz kary grzywny łącznej w liczbie 460 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 200 zł.</p>	<p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>uznanie za zasadne zarzutów dotyczących wymierzenia rażąco niewspółmiernych kar łącznych poprzez zastosowanie zasady pełnej absorpcji J.S. J. P. i G. S. nakazywało zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie temu pierwszemu kary łącznej 6 lat pozbawienia wolności, zaś temu drugiemu kary łącznej 5 lat pozbawienie wolności (przy obniżonej karze jednostkowej) i kary łącznej grzywny w ilości 250 stawek dziennych po 200 zł każda, a ostatniemu z nich kary łącznej pozbawienia 3 lat pozbawienia wolności (przy obniżonej karze jednostkowej).</p>		
<p>3.3.</p>	<p>z apelacji obrońcy oskarżonego R. S.:</p> <p>- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p>

	treść, a wynikający z oparcia orzeczenia o skazaniu oskarżonego na podstawie dowolnej oceny dowodów. (szczegółowo opisany w pkt I)	# niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>- skarżący sformułował zarzut błędnych ustaleń faktycznych, mających wpływ na treść zaskarżonego wyroku, wynikający z dowolnej oceny, odnośnie każdego z przypisanych mu w zaskarżonym wyroku czynów. Z uzasadnienia środka odwoławczego, a zwłaszcza z jego kilku ostatnich stron wynika, że błędy w ustalaniu stanu faktycznego miały być następstwem odmówienia waloru wiarygodności wyjaśnieniom R. S.. Skarżący przytaczając fragmenty wyjaśnień oskarżonego oraz innych wybranych dowodów nie był jednak w stanie podważyć poczynionych ustaleń. W tym miejscu przypomnieć należy, iż możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego innego poglądu, nie może automatycznie prowadzić do wniosku o popełnieniu przez ten sąd błędu w ustaleniach faktycznych (wyrok S.N. z 22.01.1975 r., sygn. I KR 197/74, publ. OSNKW 1975, nr 5, poz. 58). W takim przypadku apelujący winien w oparciu o zgromadzone w sprawie dowody wykazać, jakie błędy natury faktycznej lub logicznej, czy też jaka sprzeczność z zasadami doświadczenia życiowego powodują, iż ustalenia sądu I instancji są w okolicznościach rozpoznawanej sprawy błędne. Zadaniu temu obrońca nie sprostał, formułując zarzuty, stanowiące wyłącznie gołosłowną polemikę</p>		

z opartymi na prawidłowo ocenionych dowodach ustaleniami. Przedstawione w uzasadnieniu apelacji wywody stanowią zwykłe spekulacje, w których obrońca arbitralnie stwierdza, że w tamtym czasie oskarżony prowadził wyłącznie legalną i zgodną z prawem działalność.

Odnosząc się do konkretnych zarzutów należy stwierdzić, że:

Ad. I. 1, 3 i 4.

- „faktura VAT dokumentuje okoliczności istotne dla prawa publicznego i wywołuje konsekwencje publicznoprawne na równi z niektórymi dokumentami wystawianymi przez organy administracji państwowej, a uprawnienie określonych podmiotów do jej wystawiania płynie wprost z ustawy, to wystawca takiej faktury jest inną osobą uprawnioną do wystawienia dokumentu w rozumieniu art. 271 § 1 k.k.”(uchwała SN z dnia 30.09.2003 r., sygn. I KZP 16/03, publ. OSNKW 2003/9–10, poz. 77;)

- z treści art. 271 § 1 k.k. wynika, że przestępstwo poświadczenia nieprawdy ma charakter przestępstwa indywidualnego. Może je popełnić wyłącznie funkcjonariusz publiczny lub inna osoba uprawniona do wystawienia dokumentu.

- bezspornie oskarżony jako właściciel firmy (...) z/s w C. ul (...), Regon (...), NIP (...) był osobą uprawnioną z mocy ustawy do wystawiania faktur VAT.

- niemniej z opisu czynu kwalifikowanego z art. 271 § 1 i 3 k.k., a także z poczynionych ustaleń wynika, że zarzucanych

mu przestępstw miał dopuścić się również działając wspólnie i w porozumieniu z właścicielami innych podmiotów, którzy tak samo byli upoważnionymi do wystawiania dokumentów w postaci faktur VAT.

- w przypadku tych zdarzeń, które miały stanowić formę współsprawstwa odpowiedzialność karna oskarżonego jest konsekwencją treści art. 21 § 2 k.k. Przepis ten stanowi - "Jeżeli okoliczność osobista dotycząca sprawcy, wpływająca chociażby tylko na wyższą karalność, stanowi znamię czynu zabronionego, współdziałający podlega odpowiedzialności karnej przewidzianej za ten czyn zabroniony, gdy o tej okoliczności wiedział, chociażby go nie dotyczyła".

- zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie sądowym nie tylko nie budzi wątpliwości, ale utrwalony jest pogląd, że możliwe jest przypisanie osobie odpowiedzialności karnej za przestępstwo indywidualne, nawet wtedy, gdy sama nie spełnia cech indywidualizujących podmiot takiej odpowiedzialności. Niewątpliwie przepis art. 271 § 1 k.k. odnosi się do wypadków, w których czyn jest wykonywany przez podmiot mający wymagane przez ustawę cechy, natomiast cech tych nie mają osoby współdziałające. Do odpowiedzialności karnej za przestępstwo indywidualne wystarczy, gdy osoby te wiedzą, że osoba wykonująca czyn ma cechę wymaganą przez ustawę. Wypada zauważyć, że nie tylko możliwe jest, ale i obligatoryjne, przypisanie osobie współdziałającej odpowiedzialności karnej na równi ze sprawcą głównym wypełniającym znamię przestępstwa

indywidualnego. Odpowiedzialność w takiej sytuacji można ponieść - w zależności od okoliczności faktycznych sprawy - zarówno w formie współsprawstwa, pomocnictwa, czy też podżegania.

- w orzecznictwie sądowym podkreśla się, że przepis art. 21 § 2 k.k. przesądza, iż współdziałający (podżegacz, pomocnik, współsprawca, sprawca kierowniczy lub wydający polecenie) ponosi odpowiedzialność za wchodzące w grę przestępstwo indywidualne, jeżeli o danej okoliczności wiedział (tzn. uświadamiał sobie, iż współdziałała z podmiotem przestępstwa indywidualnego). W ten sposób ustawodawca "zrównał" sytuację wszystkich współdziałających w przestępstwie indywidualnym. Nawet okoliczności wyłączające odpowiedzialność karną bezpośredniego wykonawcy czynu nie stanowią przeszkody do przyjęcia takiej odpowiedzialności po stronie sprawcy kierowniczego i sprawcy polecającego (wyrok SN z dnia 30.10.2013 r., sygn. II KK 81/13, publ. OSNKW 2014, z. 3, poz. 25).

- podsumowując powyższe uwagi ogólne należy stwierdzić, że rację ma sąd I instancji, skazując oskarżonego w związku z realizacją przez niego znamiona przestępstwa określonego w art. 271 § 1 k.k., także przy uwzględnieniu treści przepisu z art. 21 § 2 k.k.

- oskarżony miał świadomość okoliczności indywidualizujących odpowiedzialność z art. 271 k.k. osób wskazanych jako współsprawcy, którzy byli uprawnionymi do wystawiania faktur.

Tym samym wiedział o "okoliczności osobistej" w ujęciu art. 21 § 2 k.k.

- zarzut będący w swej istocie zarzutem obrazy prawa materialnego nie zasługiwał na uwzględnienie.

Ad. I. 2.

- sąd apelacyjny w pełni zgadza się z ustaleniami zawartymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, iż R. S. miał pełną wiedzę co do tego, że pieniądze wpływające na wskazane w przypisanym czynie pochodzą z nielegalnej działalności, a przyjmując je na konto brał udział w procederze „prania brudnych pieniędzy”. Oczywistym jest, że już samo przyjęcie na rachunek bankowy środków finansowych pochodzących z przestępczej działalności wyczerpuje znamiona z art. 299 § 1 k.k.

- wskazane środki pieniężne były przelewane z rachunków firmy (...) otwartych przez M. N. na polecenie G. S.:

a. w Banku (...) Ł. o nr (...) na rachunki firm (...) i konto G. S.,

b. w (...) Bank (...) SA w Ł. o nr (...) na rachunek firmy (...)

c. w (...) Bank (...)/ C. o nr (...) na rachunki firm (...) i konto G. S..

w związku z fakturami wystawianymi przez te podmioty, w których poświadczano nieprawdę co do sprzedaży paliwa w postaci oleju napędowego i benzyny.

- bez większego znaczenia pozostaje to, czy oskarżony osobiście dokonywał tych przelewów, czy też wypłacał te środki z rachunków i przyjmował je z powrotem.

- istota przypisanego czynu sprowadza się bowiem do współsprawstwa, które oparte jest na porozumieniu oraz współdziałanie dwóch lub więcej osób, z których każda obejmuje swoim zamiarem realizację całości znamion określonego czynu zabronionego. To porozumienie jest tym szczególnym elementem podmiotowym, który zespalając zachowania poszczególnych osób, pozwala przypisać każdej z nich również i tę akcję sprawczą, którą przedsięwzięła inna osoba współdziałająca w popełnieniu przestępstwa. W doktrynie i orzecznictwie dominuje podzielany przez sąd pogląd, iż dla przyjęcia współsprawstwa nie jest konieczne, aby każda z osób działających w porozumieniu realizowała własnoręcznie znamiona czynu zabronionego, czy też nawet część tych znamion. Wystarczy natomiast, że taka osoba w ramach uzgodnionego podziału ról, ułatwiając "bezpośredniemu" sprawcy (sprawcom) realizację wspólnie zamierzonego celu. W efekcie, o wspólnym działaniu możemy mówić nie tylko wtedy, gdy każdy ze współsprawców realizuje część znamion, ale także wtedy, gdy współdziałający nie realizuje żadnego znamienia czasownikowego uzgodnionego czynu zabronionego, ale wykonane wcześniej przez niego czynności stanowią istotny wkład we wspólne przedsięwzięcie. Każdy ze współsprawców ponosi odpowiedzialność za całość popełnionego (wspólnie i w porozumieniu) przestępstwa, a więc także i w tej części, w jakiej jego znamiona zostały wypełnione przez innego współnika.

- tymczasem jak wykazało przeprowadzone postępowanie dowodowe oskarżony założył grupę przestępczą i wszedł w porozumienie z innymi osobami co do realizacji przestępczego procederu, a to wyczerpywało znamiona przestępstwa z art. 299 § 1 i 5 k.k.

Ad. I. 5

- z ustaleń sądu I instancji wynika, że A. N. wystąpił do Urzędu Regulacji Energetyki w W. z wnioskiem o wydanie koncesji na obrót paliwami ciekłymi. Z powodu przeciągającej się procedury przyznania tej koncesji zwrócił się do swoich znajomych: M. N. i R. S. z zapytaniem, czy nie posiadają oni możliwości jej przyśpieszenia. R. S. zwrócił się wówczas do swojej znajomej E. K., o której wiedział, że posiada znajomości w Urzędzie Regulacji Energetyki w W. z zapytaniem, czy nie byłaby w stanie wpłynąć na urzędników, aby koncesja ta została A. N. przyznana. E. K. oświadczyła, że jest w stanie załatwić koncesję pod warunkiem otrzymania kwoty 10.000 zł., którą musiała wręczyć naczelnikowi w tym urzędzie. R. S. spotkał się z zainteresowanym i poinformował, że przyznanie koncesji będzie kosztowało 17.000 zł, z czego kwota 2.000 zł miała zostać przeznaczona dla niego i M. N. jako zwrot kosztów związanych z pośrednictwem. A. N. zgodził się na zapłacenie wskazanej przez R. S. kwoty.

- stan faktyczny potwierdził zatem treść postawionego oskarżonemu zarzutu, że powołując się na wpływy w Urzędzie Regulacji Energetyki podjął się pośrednictwa w załatwianiu koncesji na obrót paliwami płynnymi, w zamian

za obietnicę przyjęcia korzyści majątkowej.

- wbrew wywodom skarżącego nie istotne jest to, czy oskarżony taką korzyść przyjął, skoro za przestępstwo płatnej protekcji biernej odpowiada także osoba która podejmuje się pośrednictwa w załatwianiu sprawy nawet za obietnice przyjęcia korzyści majątkowej.

- co realizacji przez oskarżonego wszystkich pozostałych znamion przestępstwa z art. 230 k.k. sąd odwoławczy w pełni podziela poglądy prawne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku na str. 627 – 628.

Ad. I. 6

- nie jest trafny pogląd skarżącego, iż opis czynu popełnionego przez oskarżonego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k. i inne nie zawierał wszystkich elementów stanowiący o realizacji znamion tego typu czynu zabronionego.

- nie jest błędem używanie w opisie czynu takich sformułowań jak „z innymi ustalonymi i nie ustalonymi osobami”. Sąd zwraca uwagę, że ten zwrot został poprzedzony wskazaniem kilku konkretnych osób, które razem z oskarżonym dopuścić się miały tego przestępstwa. W związku jednak z tym, że nie wszystkie osoby współdziałające z oskarżonym zostały skazane i nie wszystkim zostały ustalone przez organy ścigania, uprawnionym było posłużenie się takim zwrotem jak „z innymi ustalonymi i nie ustalonymi osobami”.

- trudno odnieść się do bardzo ogólnikowego zarzutu dot. udziału

oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej.

- obrońca ograniczył się w zasadzie do stwierdzenia, że R. S. nigdy nie należał do grupy przestępczej.

- tymczasem sąd w związku z czynem z art. 258 k.k. poczynił bardzo obszerne rozważania na str. 566 – 579, które znalazły pełną akceptację w sadzie odwoławczym.

- brak próby podważenia dokonanej przez sąd I instancji oceny dowodów, a w konsekwencji także poczynionych na tej podstawie ustaleń faktycznych, czyni apelację w tym zakresie za wyłącznie polemiczną i zwalnia od prowadzenia bardziej szczegółowych rozważań w tym przedmiocie.

Ad. I. 7.

- skarżący nie dostrzega, że oskarżony został skazany za założenie i kierowanie zorganizowaną grupą przestępczą tj. za występki z art. 258 § 3 k.k.

- sąd apelacyjny ustalił, że oskarżony przypisanego w pkt 12 wyroku dopuścił się w okresie do października 2005 r. i w tym czasie czyn ten był zagrożony karą pozbawienia wolności do lat 10.

- w okresie jego popełnienia, zgodnie z dyspozycją art. 101 § 1 pkt 2a k.k., w przypadku, gdy czyn stanowi występki zagrożony karą pozbawienia wolności przekraczającą 5 lat, jego karalność ustawała, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło 15 lat.

- zgodnie z dyspozycją art. 102 k.k. okres ten został przedłużony o kolejne 10 lat. Co prawda przepis ten został zmieniony przez art. 1 pkt

60 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. (Dz.U.2015.396) i z dniem 1 lipca 2015 r. okres ten został skrócony do 5 lat. Jednak z dniem 2.03.2016 r. weszła w życie kolejna zmiana Kodeksu karnego. Nowelizacja ta dokonana została ustawą z dnia 15.01.2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny, a nowe brzmienie art. 102 k.k. stanowi obecnie, że jeżeli w okresie, o którym mowa w art. 101, wszczęto postępowanie, karalność przestępstw określonych w art. 101 § 1 ustaje z upływem 10 lat.

- art. 2 tej ustawy przewiduje z kolei, że do czynów popełnionych przed dniem jej wejścia w życie stosuje się przepisy o przedawnieniu w brzmieniu nadanym tą ustawą, chyba że termin przedawnienia już upłynął.

- w zaistniałej sytuacji kwestię przedawnienia karalności należy oceniać według art. 101 i 102 k.k. – w brzmieniu obowiązującym aktualnie, w oderwaniu od reguły kolizyjnej określonej w art. 4 § 1 k.k., (wyrok SN z dnia 9.11.2005 r., sygn. KK 300/05, LEX nr 164314).

- z tego powodu, przy uwzględnieniu tych regulacji, do przestępstwa z art. 258 § 3 k.k. przypisanego oskarżonemu mają zastosowanie aktualnie obowiązujące okresy przedawnienia karalności, a to powoduje, że ustaje ona po upływie 25 lat (15 lat i 10 lat), a więc z dniem 1.11.2030 r.

Wniosek

o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

sprawy do ponownego rozpoznania sędowi I instancji.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
niezasadny zarzut nie dawał podstaw do wydania przez sąd odwoławczy wyroku reformatoryjnego lub kasatoryjnego.		
3.4.	<p>z apelacji obrońcy oskarżonego R. S.:</p> <p>- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na treść wyroku, a wynikający z oparcia orzeczenia o skazaniu oskarżonego na podstawie dowolnej oceny dowodów, tak aby doprowadziły do skazania ww. oskarżonego, a ponadto obraży przepisów postępowania, mającej istotne skutki dla wydanego w sprawie wyroku, polegające na rozstrzygnięciu wszelkich wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, bez rozważenia całości zebranego w sprawie materiału dowodowego i bez wyjaśnienia wszystkich okoliczności faktycznych, istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
- odnosząc się do zarzutu obraży art. 5 § 2 k.p.k. to przypomnieć trzeba, że zawarta tam zasada in dubio pro reo ma zastosowanie tylko wtedy, gdy pomimo przeprowadzenia wszystkich dostępnych w danej sprawie dowodów pozostają w dalszym ciągu niewyjaśnione okoliczności. W takiej sytuacji nie dające się usunąć wątpliwości,		

rozstrzyga się na korzyść oskarżonego i wybiera się tę wersję, która jest dla niego najkorzystniejsza, choć nie wyklucza się tego, że mogłoby być inaczej, ale nie zdołano tego ustalić w sposób stanowczy. O naruszeniu tego przepisu można zatem mówić wówczas, gdy sąd ustalając, że zachodzą nie dające się usunąć wątpliwości, rozstrzygnie je na niekorzyść skazanego (wyrok SN z dnia 6.06.2014 r., sygn. akt VKK 358/13, Prok. I Pr. -wkł. rok 2014, nr 9, poz. 5). Naruszenie reguły in dubio pro reo możliwe jest jednak jedynie w sytuacji, gdy po przeprowadzonym prawidłowo postępowaniu dowodowym i odpowiadającej standardom wynikają z art. 7 k.p.k. ocenie materiału dowodowego, nadal istnieją niedające się usunąć wątpliwości, które sąd rozstrzyga niezgodnie z kierunkiem określonym w przepisie art. 5 § 2 k.p.k. Oznacza to, że w przypadkach, w których skarżący kwestionuje ocenę poszczególnych dowodów, nie może być mowy o naruszeniu reguły in dubio pro reo. Zarzuty obrazy art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. mają bowiem charakter rozłączny. (post. SN z dnia 18.12.2019 r., IV KK 651/19 LEX nr 2784008). W niniejszej sprawie, co wynika z treści uzasadnienia, sąd I instancji nie miał żadnych wątpliwości co do przebiegu poszczególnych zdarzeń. Wątpliwości co najwyżej miał skarżący, ale wynikały one wyłącznie z niekorzystnej dla oskarżonego oceny materiału dowodowego. Dowodzi tego treść tego zarzutu, a także tego omówionego w pkt 3.3 niniejszego uzasadnienia, w którym jako zasadnicze uchybienie uznano to związane z naruszeniem art. 7 k.p.k., co miało doprowadzić do błędnych ustaleń faktycznych. Tym

<p>samym nie mogła zaistnieć sytuacja, która pozwalałyby skarżącemu zasadnie podnosić zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>niezasadny zarzut nie dawał podstaw do wydania przez sąd odwoławczy wyroku reformatoryjnego lub kasatoryjnego.</p>		
<p>3-5.</p>	<p>z apelacji obrońcy oskarżonego R. S.: obrazy prawa materialnego tj.:</p> <ul style="list-style-type: none"> - art. 45 § 1 k.k. poprzez orzeczenie wobec oskarżonego przypadku na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku w kwocie 250.000 zł poprzez błędne jego zastosowanie, albowiem nie uzyskał on korzyści majątkowej poprzez popełnienie jakiegokolwiek przestępstwa - art. 299 § 7 k.k. poprzez orzeczenie wobec oskarżonego R. S. przypadku na rzecz Skarbu Państwa korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa opisanego w pkt II części wstępnej wyroku w kwocie 3.729.518,85 zł poprzez błędne zastosowanie 	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	albowiem oskarżony nie osiągnął korzyści majątkowej pochodzącej z jakiegokolwiek przestępstwa.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>- w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku sąd okręgowy lakonicznie stwierdził, iż „Na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeczono przepadek korzyści majątkowej osiągniętych z popełnionych przestępstw wobec oskarżonego R. S. z przestępstwa z punktu I części wstępnej wyroku w kwocie 250.000 zł, oskarżonego P. K. z przestępstwa z punktu VIII części wstępnej wyroku w kwocie 250.000 zł, oskarżonego M. N. z przestępstwa opisanego w punkcie XX części wstępnej wyroku 1.884.044,13 zł, oskarżonego J. P. z przestępstwa z art. XXXV części wstępnej wyroku w kwocie 7.565.471,28 zł. Sąd wydając orzeczenie wziął pod uwagę korzyści osiągnięte przez ww. w wyniku nie odprowadzania podatku VAT i akcyzowego od nielegalnego, wprowadzonego przez nich do obrotu paliwa”. (str. 678)</p> <p>- tak przedstawione motywy nie pozwalają poznać argumentów prawnych, które stały u podstaw wydania rozstrzygnięcia na podstawie art. 45 § 1 k.k. w pkt 3 zaskarżonego wyroku.</p> <p>- jakkolwiek oskarżony nie został skazany za dokonanie szeroko rozumianego uszczuplenia podatkowego, a jedynie za przestępstwo z art. 271 § 3 k.k. i inne, to sąd I instancji ostatecznie przyjął, że takie uszczuplenie faktycznie miało miejsce i to w kwocie, która została wskazana w zarzucie aktu</p>		

oskarżenia tj. 7.565.471,28 zł. Takie ustalenie legły u podstaw wydanie orzeczenia na podst. art. 45 § 1 k.k.

- nie kwestionując samej wysokości zaistniałego ustalenia uwagę zwraca to, że suma podanych wyżej kwot orzeczonych tytułem przypadku znacznie przekracza 7.565.471,28 zł, co poddaje w wątpliwość prawidłowość tego rozstrzygnięcia.

- należy także zauważyć, że sąd okręgowy nie poczynił żadnych precyzyjnych ustaleń odnośnie tego kto, w jakiej wysokości i w jakich okolicznościach osiągnął korzyść majątkową, a nade wszystko nie wskazał dowodów, które na takie ustalenia by pozwalały. Cytowane wcześniej stanowisko nosi cechy dowolności i arbitralności.

- mając na uwadze powyższe, a także kwestie natury materialnoprawnej, sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylił rozstrzygnięcia o przypadku korzyści odniesionych z przestępstwa wydane w oparciu o przepis art. 45 § 1 k.k.

- zgodnie bowiem z treścią art. 45 § 1 k.k. „jeżeli sprawca osiągnął z popełnienia przestępstwa, chociażby pośrednio, korzyść majątkową niepodlegającą przypadkowi przedmiotów wymienionych w art. 44 § 1 lub 6 k.k., sąd orzeka przepadek takiej korzyści albo jej równowartości. Przepadku nie orzeka się w całości lub w części, jeżeli korzyść lub jej równowartość podlega zwrotowi pokrzywdzonemu lub innemu podmiotowi”.

- jak wynika z ostatniego zdania cytowanego przepisu przypadku nie orzeka się, jeżeli korzyść lub jej równowartość podlega

zwrotowi pokrzywdzonemu lub innemu podmiotowi.

- w tej sprawie korzyści uzyskane z przypisanych oskarżonemu przestępstwa należy utożsamiać z kwotą nieodprowadzonych podatków w wyniku ich bezzasadnego zaniżenia poprzez wykorzystanie fikcyjnych faktur objętych niniejszym postępowaniem.

- zaległości z tytułu zobowiązań podatkowych co do zasady podlegają zwrotowi pokrzywdzonemu Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez właściwego naczelnika Urzędu Skarbowego w ramach prowadzonych postępowań administracyjnych i są egzekwowane w drodze egzekucji skarbowej i w tym zakresie takie postępowanie zostało wszczęte i jest prowadzone przed właściwym urzędem skarbowym.

- pozostawienie rozstrzygnięcia wydanego na podstawie art. 45 § 1 k.k. w zaskarżonym wyroku mogłoby spowodować podwójne obciążenie oskarżonych obowiązkiem zwrotu tych samych kwot. (wyrok S.A. w Katowicach z 7.03.2016 r., sygn. akt II AKa 366/15 LEX nr 2047137).

- negatywna przesłanka z art. 45 § 1 k.k. stała na przeszkodzie orzeczenia przepadku korzyści majątkowej wobec oskarżonego R. S. (i pozostałych).

- za nietrafne należało również uznać rozstrzygnięcie z pkt 5 zaskarżonego wyroku wydane na podstawie art. 299 § 7 k.k.

- w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia sąd i instancji przyjął, że „oskarżeni R. S., P.

K. z popełnionych przestępstw opisanych w punktach 4 i 20 części dyspozytywnej wyroku odnieśli korzyść majątkową i w związku z tym na podstawie art. 299 § 7 k.k. orzeczono na rzecz Skarbu Państwa przepadek równowartości korzyści w kwocie 3.729.518,85 zł. Na kwotę równowartości korzyści majątkowej składa się suma środków finansowych podlegających tzw. praniu za pośrednictwem wszystkich rachunków bankowych wykorzystywanych przez członków zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez R. S.”.

- ograniczając niniejsze rozważania wyłącznie do jednej kwestii należy zwrócić podnieść, że wyrażony przez sąd I instancji w zdaniu drugim pogląd jest błędny.

- przepis art. 299 § 7 k.k. stanowi, że „w razie skazania za przestępstwo określone w § 1 lub 2, sąd orzeka przepadek przedmiotów pochodzących bezpośrednio albo pośrednio z przestępstwa, a także korzyści z tego przestępstwa lub ich równowartość, chociażby nie stanowiły one własności sprawcy. ...”

- orzecznictwo sądowe w zdecydowanej większości stoi na stanowisku, że przepis art. 299 § 7 k.k. nie dotyczy korzyści osiągniętej z przestępstwa bazowego.

- „artykuł 299 § 7 k.k. nie dotyczy korzyści osiągniętej z przestępstwa bazowego, lecz tylko korzyści z przestępstwa prania brudnych pieniędzy, ewentualnie przedmiotów pochodzących bezpośrednio lub pośrednio z przestępstwa określonego w art. 299 § 1 i 2 k.k.” (wyrok S.A. w Katowicach z dnia 1.09.2016 r., sygn. II AKa 267/16, publ. LEX nr 2139380)

- „w wypadku skazania za przestępstwo z art. 299 § 1 i 2 k.k., przepis ten w § 7 jednoznacznie i bez żadnych wątpliwości obliguje sąd do orzeczenia przepadku korzyści pochodzących z tego przestępstwa lub ich równowartości.” (post. SN z dnia 26.08.2015 r., sygn. V KK 20/15, publ. LEX nr 1784533)

- zgodnie z treścią art. 299 § 7 k.k. „w razie skazania za przestępstwo określone w § 1 lub 2, sąd orzeka przepadek przedmiotów pochodzących bezpośrednio albo pośrednio z przestępstwa, a także korzyści z tego przestępstwa lub ich równowartość, chociażby nie stanowiły one własności sprawcy. ...”

- natomiast, osiągnięcie korzyści majątkowej za pomocą przestępstwa „prania” pieniędzy oznacza wszelkie przysporzenie majątkowe po stronie sprawcy. Przysporzenie to nie obejmuje wartości majątkowych (przedmiotów lub praw), których sprawca stał się dysponentem w miejsce przekazanych "brudnych pieniędzy". Korzyścią majątkową może być zapłata za przyjęcie pieniędzy na konto bankowe, prowizja od dokonanej transakcji, zysk z operacji finansowych lub giełdowych dokonywanych za pomocą "brudnych pieniędzy" (zob. W. Wróbel, (w:) Kodeks karny. Część szczególna. Komentarz. T. III, Kraków 2006, s. 719).

- mając to na względzie, nie można zaakceptować stanowiska sądu okręgowego, że „Na kwotę równowartości korzyści majątkowej składa się suma środków finansowych podlegających tzw. praniu za pośrednictwem wszystkich rachunków bankowych wykorzystywanych przez członków zorganizowanej grupy przestępczej

<p>kierowanej przez R. S.. (s. 677 uzasadnienia wyroku).</p> <p>- w sytuacji, gdy sąd nie ustalił, czy oskarżony osiągnął korzyść z popełnienia przestępstwa tzw. prania brudnych pieniędzy, brak było przesłanek do orzekania przepadku korzyści majątkowej z art. 299 § 7 k.k. wobec oskarżonego R. S. (i pozostałych oskarżonych)</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>uwzględnienie powyższego zarzutu nie dawało podstaw do wydania przez sąd odwoławczy wyroku reformatoryjnego lub kasatoryjnego w takim zakresie, w jakim domagał się obrońca, a jedynie do uchylenia rozstrzygnięć wydanych na podstawie art. 45 § 1 k.k. w pkt 3 oraz art. 299 § 7 k.k. w pkt 5 wyroku.</p>		
<p>3.6.</p>	<p>z apelacji obrońcy oskarżonego R. S.:</p> <p>- rażącej niewspółmierności kary, polegającej na połączeniu orzeczonych wobec oskarżonego kar pozbawienia wolności i kar grzywny wymierzając mu karę łączną 10 lat pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wysokości 500 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 100 zł oraz orzeczenia wobec</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>oskarżonego łącznego wymiaru środka karnego w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej związanej z obrotem paliwami na okres 10 lat., powołując się na nagminność podobnych przestępstw i na przesłankę kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, podczas gdy kara powinna być przede wszystkim zindywidualizowana.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<ul style="list-style-type: none"> - zarzut zasługiwał na uwzględnienie, choć nie z takich powodów i nie w takim zakresie, w jakim domagał się skarżący. - kontrola odwoławcza przeprowadzona w związku z zarzutem wymierzenie rażąco niewspółmiernej kary łącznej wykazała, że nadmiernie surowe okazały się być kary jednostkowe orzeczone za poszczególne czyny. - zarzut rażącej niewspółmierności kary nie wymaga wskazania nowych, nie znanych przez sąd okoliczności. Polegać bowiem on może na ustaleniu, że okoliczności, prawidłowo ustalone mają takie znaczenie i ciężar gatunkowy, których orzeczone kara bądź nie uwzględnia w ogóle, bądź uwzględnia je w stopniu niedostatecznym. - sąd okręgowy skazał oskarżonego w pkt 1 za przestępstwo z art. 271 § 1 i 3 k.k. na karę 5 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w ilości 300 stawek po 100 zł każda, w pkt 4 za przestępstwo z art. 299 § 1 i 5 k.k. na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 		

karę grzywny w ilości 200 stawek po 100 zł. każda, w pkt 6 za przestępstwo z art. 271 § 1 i 3 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w ilości 100 stawek dziennych po 100 zł każda, w pkt 8 za przestępstwo z art. 271 § 1 i 3 k.k. na karę 7 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w ilości 300 stawek dziennych po 100 zł każda, w pkt 10 za przestępstwo z art. 230 § 1 k.k. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, w pkt 11 za przestępstwo z art., 18 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w ilości 100 stawek dziennych 100 zł każda, a w pkt 12 za przestępstwo z art. 258 § 3 k.k. na karę 7 lat pozbawienia wolności. Na podst. art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. wymierzono oskarżonemu kary łączne 10 lat pozbawienia wolności oraz 500 stawek po 100 zł każda oraz na podst. art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 90 § 2 k.k. karę łączną w zakresie środka karnego 10 lat zakazu prowadzenia działalności gospodarczej związanej z obrotem paliwami.

- sąd apelacyjny, mając również na uwadze szereg okoliczności obciążających oskarżonego, które wskazano w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, zdecydował się obniżyć kary wymierzone pkt 1, 4, 8, 11 i 12 do odpowiednio 3 lat pozbawienia wolności, 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, 6 lat pozbawienia wolności, 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 5 lat pozbawienia wolności.

- złagodzenie kar nakazywała zasada wewnętrznej sprawiedliwości i spójności wyroku, albowiem nie istniały przesłanki do wymierzenia aż tak surowych kar w porównaniu z karami wymierzonymi pozostałym oskarżonymi za podobne czyny.

Oczywistym jest, że z uwagi na doniosłą rolę jaką pełnił on przy ich popełnianiu kara musiała być surowsza niż w przypadku pozostałych, ale też odpowiednia do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynów.

- kara wymierzona przez sąd odwoławczy w pkt 1 za czyn związany z wystawianiem fikcyjnych faktur dla firmy (...) jest wyższa o 1 rok od kar wymierzonych M. N. i J.S. za tożsame przestępstwo w pkt 37 i 58.

- kara wymierzona w pkt 4 za czyn związany „wypraniem” kwoty 3.729.518,85 zł jest niższa o jeden rok od kary, którą otrzymał P. K. skazany za podobny czyn, którego przedmiotem było około 10.000.000 zł.

- kara wymierzona w pkt 8 za czyn związany wystawianiem około 1200 fikcyjnych faktur dla (...) i (...) sp. z o.o. jest o 1 rok wyższa niż kara, którą otrzymał J. S. za tożsame przestępstwo (około 1500 faktur).

- kara wymierzona w pkt 11 za czyn pomocnictwa do wystawienia jednej fikcyjnej faktury w rozmiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności jawiła się z kolei jako odpowiednia na tle kar orzeczonych za inne tego typu czyny popełnione w formie sprawstwa.

- kara wymierzona w pkt 12 za zorganizowanie i kierowanie grupą przestępczą jawi się jako odpowiedni zwłaszcza na tle skazań na kary do 2 lat pozbawienia wolności pozostałych oskarżonych za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.

- kara łączna pozbawienia wolności w rozmiarze 8 lat pozbawienia wolności została wymierzona przy uwzględnieniu tzw. zasady asperacji,

ale w granicy bliższej ustawowemu minimum. Zgodnie z treścią art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. najniższa możliwa do orzeczenia kara łączna w niniejszej sprawie mogła wynosić 6 lat, a najwyższa 20 lat.

- „kara łączna jest swego rodzaju podsumowaniem działalności przestępczej sprawcy w okresie czasu objętym skazaniami. Ma likwidować swoistą konkurencję kar w postępowaniu wykonawczym wynikłą z kilkakrotnych skazań. Nie jest to sposób na premię dla sprawcy większej ilości przestępstw. Wymierzając karę łączną, stosuje się zwykle dyrektywy karania, a zwłaszcza słuszności i celowości, wyrażane przez związek przedmiotowo-podmiotowy między poszczególnymi przestępstwami. Na ogół nie ma powodu, by orzekać kary łączne w dolnych granicach, to jest w wysokości najsurowszej ze zbiegających się kar”. (wyrok S.A. w Krakowie z dnia 19.10.2007 r., sygn. akt II AKa 183/07, publ. Prok. i Pr. - wkł. 2008/4/17)

- przyjmuje się, iż im ściślejsze są powiązania pomiędzy przestępstwami, jakich dopuścił się skazany, tym w szerszym zakresie wymiar kary łącznej winien uwzględniać zasadę absorpcji.

- w aspekcie przedmiotowym związek zbiegających się realnie przestępstw wyrażają kryteria przedmiotowe poszczególnych przestępstw, a to bliskość czasową ich popełnienia (największa gdy czyny przestępcze popełnione są równocześnie lub bezpośrednio po sobie), osoby pokrzywdzonej (największy ścisły związek zachodzi gdy kilkoma przestępstwami pokrzywdzono tę samą osobę), rodzaj naruszonego dobra prawnego

(im bardziej zbliżone dobra, tym większa bliskość przestępstw, zatem największa przy tożsamości dóbr), sposób działania sprawcy itd., zaś w aspekcie podmiotowym chodzi o motywy bądź pobudki stymulujące sprawcę, rodzaj i formę winy itd.

- przenosząc powyższe w realia niniejszej sprawy zauważyć należy, że generalnie pomiędzy czynami objętymi karą łączną związek był niewątpliwie bliski.

- wprawdzie bliskość podmiotowo-przedmiotowa czynów popełnionych przez skazanego otwierała na pierwszy rzut oka możliwość odwołania się do wspomnianej zasady, niemniej jednak przeciw jej zastosowaniu stał przede wszystkim rozmiar i charakter kryminalnej działalności oskarżonego. W sytuacji, gdy każde z przestępstw oskarżonego cechuje znaczna społeczna szkodliwość, kształtowanie kary łącznej przy zastosowaniu pełnej absorpcji stanowiłoby niczym nieuzasadnione premiowanie oskarżonego.

- na niekorzyść oskarżonego przemawia także jego wielokrotna karalność za różnego rodzaju przestępstwa oraz orzekane już wobec niego kary bezwzględnego pozbawienia wolności.

- kara łączna 8 lat pozbawienia wolności spełni dyrektywy wymiaru kary określone w art. 85a § 1 k.k.

Wniosek

o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

sprawy do ponownego rozpoznania sędowi I instancji.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
uwzględnienie powyższego zarzutu nie dawało podstaw do wydania przez sąd odwoławczy wyroku reformatorynego lub kasatoryjnego w takim zakresie, w jakim domagał się obrońca, a jedynie do złagodzenia poszczególnych kar jednostkowych orzeczonych w pkt 1, 4, 8, 11, 12 i wymierzenie nowej kary łącznej w pkt 13 wyroku.		
3.7.	z apelacji obrońcy oskarżonego P. K.: - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, a wyrażający się w przekonaniu, że zebrany w sprawie materiał dowodowy daje podstawy do przyjęcia, iż oskarżony P. K. dopuścił się przypisanych mu czynów, w sytuacji gdy ocena materiału dowodowego nie pozwala na przyjęcie w sposób zdecydowany i jednoznaczny takich wniosków.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
- z treści apelacji wynika, że apelujący, jako podstawowy jej zarzut, uczynił ten dotyczący wadliwej oceny dowodów, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. W ocenie skarżącego dowolna ocena poszczególnych dowodów miała bowiem doprowadzić do wadliwych ustaleń popełnienia przez		

oskarżonego przestępstw z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k., z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz z art 258 § 1 k.k. Zatem błąd w zakresie ustaleń miał być następstwem niewłaściwej oceny dowodów przedstawionej i omówionej w części 3.8 niniejszego uzasadnienia.

- w orzecznictwie i doktrynie prawa karnego przyjmuje się, że błąd w ustaleniach faktycznych co do zasady może mieć miejsce tylko wówczas, gdy na podstawie prawidłowo przeprowadzonych i prawidłowo ocenionych dowodów sąd wadliwie ustalił fakty, które legły u podstaw skarżonego wyroku.

- tego rodzaju konstrukcja zarzutu apelacyjnego jest nieprawidłowa. Zarzut odwoławczy formułuje się zasadniczo do jednego konkretnego uchybienia (jedno uchybienie - jeden zarzut); jeżeli jednak podnoszone zarzuty pozostają ze sobą w związku przyczynowym technika ta powinna być nieco odmienna - zarzut powinien dotyczyć uchybienia o charakterze pierwotnym, natomiast nie stawia się wówczas dodatkowo zarzutu w stosunku do jego następstw, czyli dalszych uchybień (uchybień wtórnych). Uchybienia wtórne, będące następstwem uchybienia pierwotnego, świadczą bowiem o istotności (relewantności) zarzutu pierwotnego, skoro jego zaistnienie powoduje dalsze konsekwencje. Z tego powodu uchybienia wtórne powinny zostać wykorzystane przez skarżącego jako podstawa do wykazania, że zarzucane uchybienie pierwotne mogło mieć wpływ na treść orzeczenia z uwagi na jego następstwa w

<p>sferze związanej z prawidłowością wydanego orzeczenia (por. D. Świecki, "Postępowanie odwoławcze w sprawach karnych", Wolters Kluwer, W-wa 2016, wyd. 3, s.132).</p> <p>- wobec powyższego wystarczające zatem będzie, poprzez odwołanie się do argumentów zaprezentowanych w tym zakresie w dalszej części tego uzasadnienia (pkt 3.8) i stwierdzenie, że na podstawie prawidłowo zgromadzonego, a następnie ocenionego materiału dowodowego, w pełni uprawnionym jest wnioskowanie, że P. K. swoim zachowaniem zrealizował znamiona podmiotowe i przedmiotowe wszystkich zarzucanych mu czynów.</p>		
Wniosek		
o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
niezasadny zarzut nie dawał podstaw do uwzględnienia wniosku, który nie uwzględniał również treści art. 437 § 2 zd. 2 k.p.k.		
3.8.	z apelacji obrońcy oskarżonego P. K.: - naruszenie przepisów postępowania, która miały wpływ na treść orzeczenia, a to art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie błędnej analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego i zbytnią dowolność w zakresie jego oceny, a w szczególności	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>poprzez oparcie swoich ustaleń jedynie na podstawie okoliczności obciążających oskarżonego, to jest wyjaśnień współoskarżonych, w tym wyjaśnień A. S., pominięcia dowodów o niewinności oskarżonego.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>- wbrew stanowisku obrońcy przedmiotem zainteresowania i rozważań sądu okręgowego był całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, jak nakazuje art. 410 k.p.k. Podstawę ustaleń mogły zaś stanowić jedynie te dowody, które uznane zostały przez sąd za wartościowe i wiarygodne. Nieuwzględnienie pozostałych, w tym wyjaśnień P. K., nie stanowiło żadnego uchybienia, gdyż pozostawały one w zainteresowaniu sądu, który poddał je odpowiedniej ocenie.</p> <p>- tym samym nie ma również podstaw do stwierdzenia naruszenia sformułowanej w art. 4 k.p.k. zasady obiektywizmu, bowiem Sąd Okręgowy zgodnie z jej wymogami zbadał i uwzględnił okoliczności przemawiające zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego. Na marginesie wskazać też należy, że podstawy stawianych zarzutów nie mogą stanowić przepisy postępowania o charakterze ogólnym, które wyznaczają ogólne zasady i cele prowadzonego postępowania.(post. S.N. z dnia 11.12.2006 r., sygn. V KK 131/06, OSNKW 2007, Nr 1, poz. 9).</p> <p>- w dalszej kolejności należy przypomnieć, że wybór</p>		

wiarygodnych źródeł dowodowych jest prerogatywą sądu I instancji - sądu stykającego się bezpośrednio z dowodami i odnoszącego wrażenia z przebiegu całości rozprawy głównej. Swobodna ocena dowodów ograniczona jest jedynie powinnością przedstawienia rozumowania, które doprowadziło ten sąd do dokonanego wyboru. Jest to niezbędne dla ustrzeżenia się od dowolności, usuwającej ów wybór spod kontroli stron i nadzoru instancyjnego.

- dokonana przez sąd I instancji ocena dowodów jest oceną logiczną, zgodną z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego i pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. w sytuacji, gdy nie została ona zasadnie niczym podważona. Nie może jej podważać polemiczna w gruncie rzeczy apelacja obrońcy oskarżonego, pomijająca wszystkie te argumenty, które legły u podstaw zaskarżonego wyroku.

- wszechstronna ocena wszystkich dowodów i wynikających z nich okoliczności jest nie tylko obowiązkiem sądu orzekającego. Zasada ta obowiązuje także przy wyciąganiu wniosków przez strony procesowe, które przedstawiając własne stanowisko nie mogą go opierać na fragmentarycznej ocenie dowodów z pominięciem tego wszystkiego, co może prowadzić do innych wniosków. Skarżący zaś przechodzi do porządku dziennego nad tym wszystkim co legło u podstaw rozstrzygnięcia sądu I instancji i przedstawione zostało w motywach zaskarżonego wyroku.

- skarżący nie dostrzegł jakimi motywami kierował się sąd okręgowy, odmawiając wiary wyjaśnieniom P. K.. W swoje

apelacji skupił się niemal wyłącznie na podważaniu wyjaśnień A. S., pomijając wszystkie inne dowody, które zostały w uzasadnieniu wskazane jako obciążające oskarżonego.

- o winie oskarżonego zdecydowały bowiem nie tylko wyjaśnienia A. S., ale również zeznania i wyjaśnieniami B. F., R. K., M. W., E. M., A. B. i R. S..

- w uzasadnieniu sąd przywołała te zeznania świadka B. F., w których szczegółowo opisał rolę jaką w działalności PU (...) odegrał oskarżony. Konsekwentnie wskazywał na niego jako osobę, której polecenia realizował nie tylko przy dokonywaniu rejestracji podmiotu gospodarczego PU (...), ale też na jego polecenie podpisywał dostarczane mu dokumenty, w tym i faktury, jak również dokonywał wypłat i przelewów i przekazywał mu wypłacone pieniądze. O wszystkim decydowali oskarżony oraz A. S.. Odmowa dalszego uczestnictwa w prowadzonym procederze spotkała się z ich strony z naruszeniem jego nietykalności cielesnej i groźbami uszkodzenia ciała. Z kolei R. K. konsekwentnie twierdził, że jedynie firmował swoim nazwiskiem działalność innych osób w obrocie paliwami, a za wszystkim stali P. K. i A. S.. To oskarżony zaproponował mu zajęcia się handlem paliwami. Jemu też i A. S. przekazał wszystkie dokumenty rejestrowe firmy (...) R. K. wraz z pieczętkami. Udzielił im również pełnomocnictw do kont bankowych firmy. Oni też zajmowali się działaniami związanymi z nielegalnym wprowadzaniem paliwa na rynek i im też przekazywał wypłacane z rachunków bankowych pieniądze. Również oskarżony M. W. wskazał na

oskarżonego jako jedną z osób zaangażowanych w realizowanie wypłat środków finansowych z rachunków bankowych (...). Z kolei E. M. wyjaśniała, że to oskarżony i A. S. przynieśli jej dokumenty rejestrowe firmy (...). Oni też przystawiali pieczętki na wypisanych fakturach (...) i PU (...) B. F. oraz podpisywali je w imieniu właścicieli. Jej zdaniem R. K. był jedynie słupem, na którego A. S. i P. K. prowadzili swoje interesy. A. B. wyjaśniał natomiast, że na polecenie R. S. pełnomocnikiem do konta w banku (...) uczynił A. S., a w banku (...) pseudonim (...). Jak podał na te dwa konta w określonych dniach wpływały kwoty, które wypisywał na fakturach dotyczących zapłaty za rzekomo sprzedane na stacji paliwo.

- mając powyższe na uwadze należało przyjmować, że w tej sytuacji wyjaśnienia A. S. były jednym z kilku dowodów obciążających oskarżonego. Zatem za prawdziwe należało przyjąć te jego wypowiedzi, gdy twierdził, że podczas jednego ze spotkań padła propozycja otwarcia firmy na B. F. przez którą przechodziłyby transakcje paliwowe. Taką ofertę złożył R. S., a nadzór nad nowo utworzonym podmiotem zaproponował P. K.. A. S. i P. K. wozili B. F. do urzędów, banków, jak również odbierali od niego faktury. Oni też byli odpowiedzialni za prawidłowe księgowanie dokumentów w biurze rachunkowym E. M. Poza firmą (...) kontrolował również z P. K. firmę R. K. PH (...) oraz (...) należącą do A. B.. Przedstawił także okoliczności zatrzymania przez Urząd Celny w Ł. cysterny samochodowej z rozpuszczalnikiem o nazwie toluen służącym do produkcji benzyny PB

95 należącej do A. N. i rolę jaką odegrał wówczas P. K..

- na tle tych wszystkich tych dowodów można było czynić ustalenia, że oskarżony był jedną z kilku osób, z którymi ściśle współdziałał R. S. i które dostarczały mu firmy wystawiające „puste” faktury. P. K. nie tylko zajmował się wyszukiwaniem istniejących podmiotów skłonnych wystawiać fikcyjne faktury. On też z innymi osobami nakłonili M. W. i B. F. do założenia firm, a R. K. do podjęcia zawieszony działalności w ramach (...) R.K.. Z kolei E. M. namówili do współpracy w zakresie obsługi księgowej firm uczestniczących w procederze legalizacji obrotu paliwem nielegalnego pochodzenia. Wskazywali jej firmy, dostarczali ich dokumenty rejestrowe i dane niezbędne do wystawienia fikcyjnych faktur VAT. A. S. i P. K. dysponowali pełnomocnictwami do rachunków bankowych nowo powstałych podmiotów gospodarczych. Na ich polecenie otwierano rachunki we wskazanych przez nich bankach. Pod ich kontrolą dokonywano wypłat środków finansowych za rzekomo sprzedane paliwo.

- w świetle powyższego należało przyjąć, że zarzut obrońcy stanowi polemikę z ustaleniami sądu I instancji. Dla skuteczności zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, niezbędnym jest wykazanie przez skarżącego nie tylko ogólnej wadliwości ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, ale wykazanie konkretnych uchybień w ocenie materiału dowodowego, jakich

<p>dopuszczył się tenże sąd w świetle zasad logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, (m.in. wyrok SN z dnia 20.02.1975 r., sygn II KR 355/74, publ. OSNPG 1975, z. 9, poz. 84). Innymi słowy zarzut ten nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu wyrażonymi w uzasadnieniu orzeczenia lub jak to czyni skarżący w niniejszej sprawie, przeciwstawienia tymże ustaleniom odmiennego poglądu opartego na własnej ocenie materiału dowodowego - wyjaśnień oskarżonego z całkowitym pominięciem argumentacji sądu I instancji.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięzłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>niezasadny zarzut nie dawał podstaw do uwzględnienia wniosku, który nie uwzględniał również treści art. 437 § 2 zd. 2 k.p.k.</p>		
<p>3.9.</p>	<p>z apelacji obrońcy oskarżonego P. K.: - rażąca niewspółmierność orzeczonych wobec oskarżonego kar jednostkowych pozbawienia wolności oraz kary łącznej pozbawienia wolności, bez uwzględnienia roli podrzędnej oskarżonego w całym przestępczym procederze, jego pełnej zależności od oskarżonego R. S. oraz A. S., brak odpowiedniej indywidualizacji kar,</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>bez uwzględnienia i zróżnicowania roli jaką mieli pełnić w ramach przestępczego proceduru R. S. oraz ewentualnie oskarżony P. K..</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>- wymierzone kary jednostkowe, przy uwzględnieniu wszystkich ujawnionych w tej sprawie okoliczności związanych z charakterem popełnionych przestępstw oraz osobą oskarżonego i istotnych z punktu widzenia zawartych w art. 53 k.k. dyrektyw wymiaru kary, są karami sprawiedliwymi i bez wątpienia nie noszą cech kar rażąco niewspółmiernie surowych. Kara łączna została z kolei ukształtowana prawidłowo, gdyż brak było podstaw do wymierzenia jej na zasadzie pełnej absorpcji.</p> <p>- zarzut niewspółmierności kary z art. 438 pkt 4 k.p.k. może stanowić podstawę odwoławczą tylko wtedy, gdy owa niewspółmierność ma charakter rażący. Zachodzić może ona tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można byłoby przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. Na gruncie art. 438 pkt 4 k.p.k. nie chodzi bowiem o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczasową nazwać można</p>		

byłoby, również w potocznym znaczeniu tego słowa, nazwać "rażąco niewspółmierną", to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować.

- skarżący jako argumenty za obniżeniem kar wskazał na podrzędną rolę oskarżonego w całym przestępczym procederze, jego pełną zależność od oskarżonego R. S. oraz A. S., a także brak odpowiedniej indywidualizacji kar, bez uwzględnienia i zróżnicowania roli jaką mieli pełnić w ramach przestępczego procederu R. S. oraz P. K..

- treść zaskarżonego wyroku oraz jego uzasadnienie dowodzi, że kary wymierzone oskarżonemu zostały w odpowiedni sposób indywidualizowane.

- z poczynionych ustaleń wynika, że P. K. był osobą podległą R. S. i wykonywał jego polecenia, jako osoby kierująca grupą przestępczą. Nie oznacza to jednak, że jego rola w przestępczym procederze była zupełnie podrzędną. On wraz z m.in. A. S. pełnił rolę pośrednika pomiędzy szefem grupy a innymi osobami. Koordynując działania innych w imieniu R. S. stał w hierarchii grupy zatem pośrodku.

- znalazło to odpowiedni wyraz w orzeczonych karach. Były one łagodniejsze niż w przypadku R. S., który np. za przestępstwo z art. art. 258 § 3 k.k. otrzymał karę 7 lat pozbawienia wolności (po zmianie przez 5 lat), za przestępstwo z art. 271 § 3 k.k. i inne dwie kary z pkt 6 i 8 wyroku - 2 lat oraz 7 lat (po zmianie 6 lat) pozbawienia wolności, a za przestępstwo z art. 299 § 1 i 5 k.k. karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (po zmianie 2 lata i 6 miesięcy), a odpowiedni P. K.

karę 3 lat pozbawienia wolności oraz 2 lat pozbawienia wolności oraz 5 lat pobawienia wolności.		
Wniosek		
o wymierzenie oskarżonemu kar jednostkowych pozbawienia wolności w dolnych granicach ustawowego zagrożenia oraz wymierzenie kary łącznej pozbawienia wolności w niższym wymiarze z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
niezasadny zarzut nie dawał podstaw do zmiany zaskarżonego w kierunku wskazanym w apelacji.		
3.10.	z apelacji obrońcy oskarżonego P. K.: - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, które doprowadziło do wymierzenia skazanemu rażąco niewspółmierne surowej kary łącznej, polegający na nieuzasadnionym przyjęciu, iż dopiero kara łączna w wymiarze 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności spełni swoje funkcje zapobiegawczo - wychowawcze w stosunku do samego skazanego, jak i spełni swoje funkcje w zakresie prewencji ogólnej bez niedostatecznego uwzględnienia przy orzekaniu wymiaru kary łącznej okoliczności wpływającej na możliwość zastosowania zasady pełnej absorpcji to jest wykorzystania tej samej sposobności oraz związku czasowego i przedmiotowego pomiędzy przestępstwami	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	przypisanymi oskarżonemu w pkt 15, 18, 20 i 22.
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>- kara łączna pozbawienia wolności w rozmiarze 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności została wymierzona przy uwzględnieniu tzw. zasady asperacji, ale w granicach zbliżonych do ustawowego minimum. Zgodnie z treścią art. 86 § 1 k.k. najniższa możliwa do orzeczenia kara łączna w niniejszej sprawie mogła wynosić 5, a najwyższa 12 lat, gdyż taka była suma pojedynczych kar orzeczonych za czyny tworzące realny zbieg.</p> <p>- zgodzić się należy z sądem I instancji, że w przypadku P. K. nie było podstaw do orzeczenia łagodniejszej kary łącznej, w szczególności na zasadzie pełnej absorpcji.</p> <p>- „kara łączna jest swego rodzaju podsumowaniem działalności przestępczej sprawcy w okresie czasu objętym skazaniami. Ma likwidować swoistą konkurencję kar w postępowaniu wykonawczym wynikłą z kilkakrotnych skazań. Nie jest to sposób na premię dla sprawcy większej ilości przestępstw. Wymierzając karę łączną, stosuje się zwykle dyrektywy karania, a zwłaszcza słuszności i celowości, wyrażane przez związek przedmiotowo-podmiotowy między poszczególnymi przestępstwami. Na ogół nie ma powodu, by orzekać kary łączne w dolnych granicach, to jest w wysokości najsurowszej ze zbiegających się kar”. (wyrok S.A. w Krakowie z dnia 19.10.2007 r., sygn.</p>	

akt II AKa 183/07 publ., Prok. i Pr. -
wkł. 2008/4/17)

- przyjmuje się, iż im ściślejsze są powiązania pomiędzy przestępstwami, jakich dopuścił się skazany, tym w szerszym zakresie wymiar kary łącznej winien uwzględniać zasadę absorpcji.

- w aspekcie przedmiotowym związek zbiegających się realnie przestępstw wyrażają kryteria przedmiotowe poszczególnych przestępstw, a to bliskość czasową ich popełnienia (największa gdy czyny przestępcze popełnione są równocześnie lub bezpośrednio po sobie), osoby pokrzywdzonej (największy ścisły związek zachodzi gdy kilkoma przestępstwami pokrzywdzono tę samą osobę), rodzaj naruszonego dobra prawnego (im bardziej zbliżone dobra, tym większa bliskość przestępstw, zatem największa przy tożsamości dóbr), sposób działania sprawcy itd., zaś w aspekcie podmiotowym chodzi o motywę bądź pobudki stymulujące sprawcę, rodzaj i formę winy itd.

- przenosząc powyższe w realia niniejszej sprawy, zauważyć należy, że generalnie pomiędzy czynami objętymi karą łączną związek był niewątpliwie bliski. Wszystkie one zostały popełnione w związku z przynależnością do zorganizowanej grupy przestępczej.

- wprawdzie bliskość podmiotowo-przedmiotowa czynów popełnionych przez skazanego otwierała na pierwszy rzut oka możliwość odwołania się do wspomnianej zasady, niemniej jednak przeciw jej zastosowaniu stał przede wszystkim rozmiar i charakter kryminalnej działalności oskarżonego. W sytuacji, gdy każde z przestępstw oskarżonego cechuje

<p>znaczna społeczna szkodliwość, kształtowanie kary łącznej przy zastosowaniu pełnej absorpcji stanowiłoby niczym nieuzasadnione premiowanie oskarżonego.</p> <p>- zastosowanie zasady absorpcji ma miejsce jedynie wyjątkowo, w sytuacji, gdy przemawiają za tym także dyrektywy prewencji ogólnej i indywidualnej, które w przypadku oskarżonego, będącego osobą wielokrotnie karaną i dopuszczającą się regularnie poważnych przestępstw, sprzeciwiały się temu.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o wymierzenie oskarżonemu kar jednostkowych pozbawienia wolności w dolnych granicach ustawowego zagrożenia oraz wymierzenie kary łącznej pozbawienia wolności w niższym wymiarze z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>niezasadny zarzut nie dawał podstaw do zmiany zaskarżonego w kierunku wskazanym w apelacji.</p>		
<p>3.11.</p>	<p>z apelacji obrońcy oskarżonego R.K.: obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie: - art. 7 k.p.k., polegającą na dowolnej ocenie istotnej części zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a przede wszystkim wyjaśnień oskarżonego oraz współoskarżonych, chociażby</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>A. S., P. K. i E. M., przez uznanie, że oskarżony brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej opisanej w akcie oskarżenia ...</p> <p>- art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. a contrario oraz art. 9 k.p.k. co doprowadziło do błędnego uznania przez sąd I instancji, że zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy stwarza podstawy do uznania oskarżonego za winnego przypisanych mu czynów.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>- kontrola odwoławcza wyroku w części skazującej oskarżonego za popełnienia przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. świadczy o tym, że sąd orzekający swoje ustalenia oparł na prawidłowo przeprowadzonych i należycie ocenionych - dowodach, które uznał za miarodajne do ich poczynienia. W związku z tym w sprawie nie dopuszczono się obrazy tej normy prawa procesowego, która statuuje zasadę swobodnej oceny dowodów.</p> <p>- efektem trafnych ocen zebranych i ujawnionych dowodów są prawidłowe ustalenia faktyczne, które stały się podstawą uznania oskarżonego za winnego popełnienia przestępstwa udziału w zorganizowanej grupie przestępczej.</p> <p>- zarzuty związane z obrazą art. 7 k.p.k. sprowadzają się wyłącznie do polemiki z oceną materiału dowodowego dokonanyymi przez ten sąd. Zawarta tam krytyka ogranicza się do zakwestionowania ocen przedstawiając w ich miejsce własne</p> <p>- oczywiście wyłącznie korzystne</p>		

dla oskarżonego, wynikające z treści jego wyjaśnień, w których zaprzecza, aby miała świadomość i zamiaru udziału w zorganizowanej grupie przestępczej.

- taka metoda kwestionowania trafności rozstrzygnięcia nie może być uznana za skuteczną. Aby środek odwoławczy- stracił swój wyłączny charakter polemiczny, nie może ograniczać się jedynie do negacji stanowiska sądu I instancji, zwłaszcza w zakresie oceny materiału dowodowego. Obowiązkiem skarżącego jest wykazanie, jakich konkretnych uchybień dopuścił się sąd meriti na gruncie zasad wiedzy - w szczególności logicznego rozumowania, jak również doświadczenia życiowego, oceniając zgromadzony materiał dowodowy. Nie wystarczy zatem napisanie w skardze, że sąd dopuścił się uchybienia i ograniczyć się do wyrażenia przekonania, iż inaczej należało ocenić dowody. W szczególności chodzi o przytoczenie okoliczności świadczących o tym, że sąd I instancji, ustalając stan faktyczny, pominął istotne dowody, naruszył zasady prawidłowego rozumowania, nie stosował się do wskazań wiedzy lub zignorował nauki płynące z doświadczenia życiowego.

- sąd I instancji wskazał tymczasem, z jakich powodów uznał za niewiarygodne wyjaśnienia, w których zaprzeczał podporządkowaniu R. S. i przynależności do grupy przestępczej. Uznał, że w tym zakresie są one wewnętrznie sprzeczne. R. K. najpierw twierdzi, że nie był uzależniony od R. S., a następnie potwierdzał wyjazdy do Z. na jego polecenie i otrzymywanie od

niego wynagrodzenia. Jednocześnie potwierdzał realizację dyspozycji wydawanych mu przez A. S. i P. K.. Wspominał nawet o kierowanych pod jego adresem groźbach kiedy zamierzał zrezygnować ze współpracy z nimi.

- skarżący nie wykazał w jakim zakresie wyjaśnienia współoskarżonych, mogłyby takie ustalenia podważać. Wręcz przeciwnie, w odczuciu sądu apelacyjnego, ich depozycje procesowe wydają się potwierdzać winę oskarżonego. Skarżący pominął także dowód z zeznań świadka T. Ł. k.168-170 t.137, którego wskazywał na świadomość oskarżonego w popełnianiu zarzucanych przestępstw oraz jego podporządkowanie R. S..

- odnosząc się wprost do treści zarzutu należy zwrócić uwagę, że zachowanie sprowadzające się „jedynie do realizacji poleceń R. S., którego R.K. się obawiał” w żaden sposób nie uniemożliwiają przyjęcie odpowiedzialności karnej z art. 258 § 1 k.k.

- druga część zarzutu z uwagi na jej wyjątkową ogólnikowość jawi się z kolei jako oczywiście bezzasadna.

- art. 9 § 1 k.p.k. wyraża ogólną zasadę prawa - działania z urzędu organów procesowych. Stanowi ona dyrektywę kierunkową, której realizacji, konkretyzacji służą przepisy szczegółowe i to one mogą stanowić podstawę skutecznego zarzutu odwoławczego.

- podobnie rzecz się ma z przepisem art. 4 k.p.k., który wyraża ogólną zasadę prawa: zasadę obiektywizmu.

<p>- skarżący nie wskazał żadnych konkretnych przepisów, mogących naruszać którąkolwiek z tych zasad.</p> <p>- z kolei nakaz rozstrzygnięcia nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego wyrażony w art. 5 § 2 k.p.k. skierowany jest do organu postępowania a nie strony. Chodzi więc o te obiektywne, a nie istniejące tylko w subiektywnym przekonaniu strony, wątpliwości, które powziął (lub powinien powziąć) Sąd, lecz ich nie rozstrzygnął we wskazanym kierunku. Skoro sąd okręgowy takich wątpliwości nie nabrał a apelujący ich nie przybliżył to i postąpienie w sposób wskazany w tym przepisie nie było możliwe.</p>		
Wniosek		
o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzutów opisanych w pkt XIX, XX i XXII aktu oskarżenia i umorzenie postępowania w zakresie zarzutu z pkt XVIII, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
niezasadny zarzut nie dawał podstaw do uwzględnienia wniosku o wydanie orzeczenia kasatoryjnego lub reformatoryjnego.		
3.12.	z apelacji obrońcy oskarżonego R.K. - obraży prawa materialnego przez nieprawidłowe zastosowanie przepisu art. 271 § 1 i 3	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>k.k. w sytuacji, gdy przypisany oskarżonemu czyn wypełnia znamiona przestępstwa opisanego w treści art. 273 k.k., jako że przestępstwo z art. 271 § 1 i 3 k.k. sankcjonuje czynność polegającą na wystawieniu dokumentu poświadczającego nieprawdę, natomiast oskarżony przyjął i zaewidencjonował w dokumentacji księgowej faktury VAT poświadczające nieprawdę, to niewątpliwie zrealizował znamię w postaci użycia dokumentu z art. 273 k.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<ul style="list-style-type: none"> - podniesiony przez skarżącego zarzut wskazywałby, że nie kwestionuje ani prawidłowości przeprowadzonej oceny dowodów, ani poczynionych na tej podstawie ustaleń faktycznych odnośnie wystawienia dokumentów, w których upoważniona osoba poświadcza w nich nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne, - w apelacji brak jest zarzutu obrazy prawa procesowego lub błędnych ustaleń faktycznych, które miałyby wpływ na treść wydanego orzeczenia w zakresie przypisanego oskarżonemu przestępstwa z art. 271 § 1 i 3 k.k. i inne. - z ustaleń sądu I instancji wynika, że oskarżony „reaktywował” swoją firmę na prośbę P. K., która następnie została wykorzystana do dostarczania nierzetelnych faktur, czego oskarżony miał świadomość. - sam skarżący przyznaje, że choć oskarżony osobiście nie 		

sporządzał faktur poświadczających nieprawdę, co do sprzedaży paliwa, to jednak takie dokumenty zostały wprowadzone do ewidencji księgowej jego firmy.

- niemniej oskarżony został skazany za popełnienie przestępstwa wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami.

- istota współsprawstwa jest oparte zaś na porozumieniu oraz współdziałanie dwóch lub więcej osób, z których każda obejmuje swoim zamiarem realizację całości znamion określonego czynu zabronionego. To porozumienie jest tym szczególnym elementem podmiotowym, który zespalając zachowania poszczególnych osób, pozwala przypisać każdej z nich również i tę akcję sprawczą, którą przedsięwzięła inna osoba współdziałająca w popełnieniu przestępstwa. W doktrynie i orzecznictwie dominuje podzielany przez sąd pogląd, iż dla przyjęcia współsprawstwa nie jest konieczne, aby każda z osób działających w porozumieniu realizowała własnoręcznie znamiona czynu zabronionego, czy też nawet część tych znamion. Wystarczy natomiast, że taka osoba w ramach uzgodnionego podziału ról, ułatwiając "bezpośredniemu" sprawcy (sprawcom) realizację wspólnie zamierzonego celu. W efekcie, o wspólnym działaniu możemy mówić nie tylko wtedy, gdy każdy ze współsprawców realizuje część znamion, ale także wtedy, gdy współdziałający nie realizuje żadnego znamienia czasownikowego uzgodnionego czynu zabronionego, ale wykonane wcześniej przez niego czynności stanowią istotny wkład we wspólne przedsięwzięcie. Każdy ze współsprawców ponosi

<p>odpowiedzialność za całość popełnionego (wspólnie i w porozumieniu) przestępstwa, a więc także i w tej części, w jakiej jego znamiona zostały wypełnione przez innego współnika.</p> <p>- bez znaczenia pozostaje zatem fakt, że oskarżony nie sporządzał osobiście nierzetelnych faktur, skoro wszedł w porozumienie z innymi osobami co do wykorzystania jego firmy (...) do realizacji tego przestępczego procederu, co pozwoliło na realizowanie znamion przestępstwa z art. 271 § 3 k.k.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez umorzenie postępowania w zakresie zarzutu z pkt XVIII, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>niezasadny zarzut nie dawał podstaw do uwzględnienia wniosku o wydanie wyroku kasatoryjnego lub reformatoryjnego.</p>		
<p>3.13.</p>	<p>z apelacji obrońcy oskarżonego R. K.:</p> <p>- błąd w ustaleniach faktycznych, mający istotny wpływ na treść orzeczenia, a to poprzez przyjęcie, iż oskarżony był członkiem zorganizowanej grupy przestępczej i w sposób aktywny uczestniczył w działaniach tej grupy, nadzorował działalność innych członków grupy, nadzorował działalność</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>firm dysponujących rachunkami bankowymi, a także samodzielnie przeprowadzał operacje finansowe, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż działalność oskarżonego sprowadzała się jedynie do realizacji poleceń R. S., którego się obawiał.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>- z treści apelacji wynika, że obrońca, jako podstawowy jej zarzut, uczynił ten dotyczący wadliwej oceny dowodów, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. W ocenie skarżącego to właśnie dowolna ocena poszczególnych dowodów miała bowiem doprowadzić do wadliwych ustaleń co do popełnienia przez oskarżoną przestępstw z art 258 § 1 k.k.</p> <p>- z powyższego wynika zatem, że błąd w zakresie ustaleń miał być następstwem niewłaściwej oceny dowodów przedstawionej i omówionej w części 3.11 niniejszego uzasadnienia.</p> <p>- tymczasem w orzecznictwie i doktrynie prawa karnego przyjmuje się, że błąd w ustaleniach faktycznych co do zasady może mieć miejsce tylko wówczas, gdy na podstawie prawidłowo przeprowadzonych i prawidłowo ocenionych dowodów sąd wadliwie ustalił fakty, które legły u podstaw skarżonego wyroku.</p> <p>- tego rodzaju konstrukcja zarzutu apelacyjnego jest nieprawidłowa. Zarzut odwoławczy formułuje się zasadniczo do jednego konkretnego uchybienia (jedno uchybienie -</p>		

jeden zarzut); jeżeli jednak podnoszone zarzuty pozostają ze sobą w związku przyczynowym technika ta powinna być nieco odmienna - zarzut powinien dotyczyć uchybienia o charakterze pierwotnym, natomiast nie stawia się wówczas dodatkowo zarzutu w stosunku do jego następstw, czyli dalszych uchybień (uchybień wtórnych). Uchybienia wtórne, będące następstwem uchybienia pierwotnego, świadczą bowiem o istotności (relewantności) zarzutu pierwotnego, skoro jego zaistnienie powoduje dalsze konsekwencje. Z tego powodu uchybienia wtórne powinny zostać wykorzystane przez skarżącego jako podstawa do wykazania, że zarzucane uchybienie pierwotne mogło mieć wpływ na treść orzeczenia z uwagi na jego następstwa w sferze związanej z prawidłowością wydanego orzeczenia (por. D. Świecki, "Postępowanie odwoławcze w sprawach karnych", Wolters Kluwer, W-wa 2016, wyd. 3, s.132).

- w świetle takiego stanowiska wystarczające zatem będzie, poprzez odwołanie się do argumentów zaprezentowanych w tym zakresie w pkt 3.11 tego uzasadnienia, stwierdzenie, że na podstawie prawidłowo zgromadzonego, a następnie ocenionego materiału dowodowego, w pełni uprawnionym jest wnioskowanie, że R. K. dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynu z art. 258 § 1 k.k.

Wniosek

o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzutów opisanych w pkt XIX, XX i XXII aktu oskarżenia i umorzenie postępowania w zakresie

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

zarzutu z pkt XVIII, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
niezasadny zarzut nie dawał podstaw do uwzględnienia wniosku o wydanie wyroku kasatoryjnego lub reformatoryjnego.		
3.14.	<p>z apelacji obrońcy oskarżonego R. K.</p> <p>- błąd w ustaleniach faktycznych, mający istotny wpływ na treść orzeczenia, a to poprzez przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się popełnienia przestępstwa opisanego w przepisie art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż oskarżony w istocie nie miał wpływu na działalność firmy (...), której był właścicielem jedynie formalnie, ponieważ to P. K. z A. S. zajmowali się prowadzeniem ww. firmy.</p> <p>- błąd w ustaleniach faktycznych, mający istotny wpływ na treść orzeczenia, a to poprzez przyjęcie, iż oskarżony wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w ramach zorganizowanej grupy przestępczej pomagał wprowadzić do obrotu 52.000 l. paliwa w postaci oleju napędowego wystawiając fakturę VAT na to paliwo, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż R.K. w istocie nie miał wpływu na działalność firmy (...), której był właścicielem jedynie formalnie, a faktury VAT wystawiała i księgowała E. M. na polecenie innych osób.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>- skarżący kwestionował udział oskarżonego w przestępstwie tzw. prania brudnych pieniędzy poprzez wykazanie, że nie miał on faktycznego wpływu na działalność firmy (...), gdyż to P. K. i A. S. zajmowali się jej prowadzeniem.</p> <p>- te twierdzenia pokrywają się z ustaleniami sądu I instancji, z których wynika, że propozycję zajęcia się nielegalnym handlem paliwem złożył oskarżonemu P. K. R.K. przystał na nią i podjął zawieszoną działalność pod firmą (...). P. K. i A. S. przekazał wszystkie dokumenty rejestrowe firmy wraz z pieczętkami. Udzielił im również pełnomocnictw do kont bankowych firmy. Działalność firmy miała sprowadzać się do fakturowaniem fikcyjnego obrotu paliwami, czego miał pełną świadomość. Oskarżony początkowo przyznawał, że wypłacał pieniądze z banku, które miały stanowić rzekomą zapłatę za zaistniałe transakcje paliwowe, ale później temu zaprzeczył.</p> <p>- niemniej oskarżony został skazany za popełnienie przestępstwa z art. 299 § 1 i 5 k.k. wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami.</p> <p>- istota współsprawstwa jest oparte zaś na porozumieniu oraz współdziałanie dwóch lub więcej osób, z których każda obejmuje swoim zamiarem realizację całości znamion określonego czynu zabronionego. To porozumienie jest tym szczególnym elementem podmiotowym, który zespalając zachowania poszczególnych osób, pozwala przypisać każdej z nich</p>	

również i tę akcję sprawczą, którą przedsięwzięła inna osoba współdziałająca w popełnieniu przestępstwa. W doktrynie i orzecznictwie dominuje podzielany przez sąd pogląd, iż dla przyjęcia współsprawstwa nie jest konieczne, aby każda z osób działających w porozumieniu realizowała własnoręcznie znamiona czynu zabronionego, czy też nawet część tych znamion. Wystarczy natomiast, że taka osoba w ramach uzgodnionego podziału ról, ułatwiając "bezpośredniemu" sprawcy (sprawcom) realizację wspólnie zamierzonego celu. W efekcie, o wspólnym działaniu możemy mówić nie tylko wtedy, gdy każdy ze współsprawców realizuje część znamion, ale także wtedy, gdy współdziałający nie realizuje żadnego znamienia czasownikowego uzgodnionego czynu zabronionego, ale wykonane wcześniej przez niego czynności stanowią istotny wkład we wspólne przedsięwzięcie. Każdy ze współsprawców ponosi odpowiedzialność za całość popełnionego (wspólnie i w porozumieniu) przestępstwa, a więc także i w tej części, w jakiej jego znamiona zostały wypełnione przez innego współnika.

- bez znaczenia pozostaje zatem fakt, że oskarżony nie uczestniczył w wypłacaniu pieniędzy pochodzących związanych z popełnieniem czynu zabronionego, skoro wszedł w porozumienie z innymi osobami, udzielając m.in. pełnomocnictwa do kont firmowych (...).

- odnosząc się do drugiego zarzutu warto przytoczyć ustalenia sądu I instancji, z których wynika, że R. S. dokument poświadczający nieprawdę w postaci oryginału faktury VAT sprzedaży nr (...)

z dnia 11.10.2005 r. wystawiony przez KONSORCJUM (...) w B., dotyczący sprzedaży oleju napędowego dla (...), przekazał oskarżonemu, który był także w posiadaniu dowodu wydania oleju napędowego na zewnątrz, a także umowy składowania i zapotrzebowania na usługę transportową.

- tych ustaleń sądu I instancji obrońca nie zakwestionował, a jasno z nich wynika, że oskarżony poprzez świadome oraz osobiste przyjęcie i wprowadzenie tych fikcyjnych dokumentów do ewidencji księgowej pomógł innym osobom wprowadzić do obrotu 52.000 l. paliwa niespełniającego wymagań jakościowych określonych w ustawie.

- podnoszony przez skarżącą fakt, że R.K.w istocie nie miał wpływu na działalność firmy (...), której był właścicielem jedynie formalnie, a faktury VAT wystawiała i księgowała E. M. na polecenie innych osób, w omawianej sytuacji pozostaje bez większego znaczenia.

Wniosek

o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzutów opisanych w pkt XIX, XX i XXII aktu oskarżenia i umorzenie postępowania w zakresie zarzutu z pkt XVIII, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

niezasadny zarzut nie dawał podstaw do uwzględnienia wniosku o wydanie wyroku kasatoryjnego lub reformatoryjnego.	
3.15.	<p>z apelacji obrońcy oskarżonego R. K.:</p> <p>- zarzut rażącej surowości orzeczonej wobec oskarżonego R.K. kar jednostkowych oraz łącznej kary pozbawienia wolności, wyrażającej się m.in. w nieprawidłowym zastosowaniu przez sąd I instancji art. 53 § 1 i 2 k.k. poprzez nieuwzględnienia dyrektyw wymiaru kar takich jak zachowanie się oskarżonego przed popełnieniem przestępstwa, a w szczególności warunków osobistych sprawcy, wyolbrzymienia pewnych okoliczności takich jak stopień społecznej szkodliwości czynu, cele prewencji indywidualnej i generalnej, co doprowadziło do wymierzenia oskarżonemu kary nie odpowiadającej jej celom i nieuwzględniającej innych dyrektyw wymiaru kary, nakazującym zwracać uwagę na okoliczności czynu i sposób działania sprawcy, przy jednoczesnym braku uwzględnienia znikomej roli oskarżonego w inkryminowanym procederze, pominięciem sytuacji osobistej i stanu zdrowia oskarżonego w chwili popełnienia przypisanych mu czynów.</p>
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
- rażąca niewspółmierność kary, o jakiej mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k., zachodzi wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć	

zasadniczy wpływ na wymiar kary, można przyjąć, iż zachodzi wyraźna różnica (dysproporcja) pomiędzy sumą kar zasadniczych i środków karnych orzeczonych przez sąd I instancji, a karą jaką należałoby sprawcy wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw sądowego wymiaru kary określonych w art. 53 k.k. Ma to miejsce zatem wówczas, gdy nie uwzględnia należyście stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celów kary w zakresie jej społecznego oddziaływania i celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie ma osiągnąć w stosunku do sprawcy. Praktycznie zachodzi zaś wtedy, gdy orzeczona kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, to jednak nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy - innymi słowy, gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą.

- z treści wniesionej apelacji wynika, że sąd I instancji przecenił stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez R.K. czynów i nie uwzględnił jego znikomej roli przy ich popełnianiu, a także nie wziął pod uwagę właściwości i warunków osobistych oskarżonego.

- za przestępstwo polegające na sfalszowaniu około 1500 dokumentów wymierzono została skarżonemu kara 5 lat pozbawienia wolności.

- mając na uwadze szereg okoliczności obciążających takich jak: popełnienie czynu w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, ilość nierzetelnych faktur, czas trwania przestępstwa, a przede

wszystkim wcześniejszą karalność za podobne czyny, należało uznać orzeczoną karę za sprawiedliwą.

- w tej sytuacji należało też przyjąć, że sąd I instancji, wymierzając karę 5 lat pozbawienia wolności, kierował się należycie dyrektywami sędziowskiego wymiaru kary określonych w art. 53 k.k.,

- sąd odwoławczy z tych samych powodów nie znalazł też podstaw do złagodzenia kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwo z art. 299 §1 i 5 k.k. i inne, kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 31 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 25.08.2006 r. o systemie monitorowania i kontroli jakości paliw oraz kary 2 lat pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.

- również kara łączna wymierzona w rozmiarze 5 lat pozbawienia wolności, a więc z zastosowanie zasady pełnej absorpcji, nie może nosić cech kary rażąco surowej. Mając na uwadze zasady dotyczące kształtowania kary łącznej można byłoby rozważyć nawet wymierzenie kary surowszej, jednak na takie rozstrzygnięcie nie pozwalał brak apelacji na niekorzyść oskarżonego.

Wniosek

o złagodzenie orzeczonej wobec oskarżonego jednostkowych kar pozbawienia wolności i w konsekwencji orzeczenia wobec oskarżonego łagodniejszej kary łącznej pozbawienia wolności.

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
niezasadny zarzut nie dawał podstaw do uwzględnienia wniosku.		
3.16.	<p>z apelacji adw. K. B. obrońcy oskarżonej E. M.</p> <ul style="list-style-type: none"> - naruszenia przepisów postępowania, a to art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 366 k.p.k., mające istotny wpływ na treść orzeczenia, poprzez przekroczenie zasad obiektywnej i swobodnej oceny dowodów polegającej na: - bezzasadnym odmówieniu wiary wyjaśnieniom oskarżonej E. M., które są jasne, spójne, logiczne, konsekwentne na każdym etapie postępowania w sprawie, - całkowicie dowolnym, odbiegającym od zasad rządzących postępowaniem podatkowym, wyliczeniem kwoty 2.026.756 zł, mającej stanowić wartość mienia, którym miała niekorzystnie rozporządzić oskarżona. 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
- analiza wszystkich zarzutów zawartych w apelacji wskazuje, że skarżący, kwestionując ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę skazania E. M., jako dokonane z naruszeniem przepisów prawa procesowego, zasadniczym argumentem swych wywodów uczynili przekonanie, iż ustaleń o winie oskarżonej dokonano		

na podstawie wadliwej oceny jej wyjaśnień.

- kontrola odwoławcza tej części wyroku świadczy jednak, że sąd orzekający swoje ustalenia słusznie oparł na tych - prawidłowo przeprowadzonych na rozprawie głównej i należycie ocenionych - dowodach, które uznał za miarodajne do ich poczynienia. W związku z tym w sprawie nie dopuszczono się obrazy tej normy prawa procesowego, która statuuje zasadę swobodnej oceny dowodów. Sąd meriti przeprowadził postępowanie, dążąc w jego trakcie do wyjaśnienia istotnych dla prawidłowego wyrokowania okoliczności (art. 366 § 1 k.p.k.), a zebrane dowody poddał ocenom wszechstronnym, mając na uwadze całokształt okoliczności ujawnionych w trakcie rozprawy głównej (art. 410 k.p.k.), przemawiające zarówno na niekorzyść, jak i na korzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), dążąc do wyjaśnienia okoliczności faktycznych będących podstawą rozstrzygnięcia zgodnie z zasadą prawdy materialnej (art. 2 § 2 k.p.k.) i uwzględniając przy tym zasad prawidłowego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego, co sprawia, iż oceny te pozostają pod ochroną zasady swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.). Efektem trafnych ocen zebranych i ujawnionych dowodów są prawidłowe ustalenia faktyczne, które stały się podstawą skazania E. M..

- zarzuty związane z nieprawidłową oceną wyjaśnień oskarżonej sprowadzają się wyłącznie do polemiki z oceną materiału dowodowego dokonany przez ten sąd. Zawarta tam krytyka ogranicza

się do zakwestionowania ocen przedstawiając w ich miejsce własne - oczywiście wyłącznie korzystne dla oskarżonej, wynikające z treści jej wyjaśnień, w których zaprzecza, aby miała świadomość co do fikcyjnego obrotu paliwami.

- taka metoda kwestionowania trafności rozstrzygnięcia nie może być uznana za skuteczną. Aby środek odwoławczy stracił swój wyłączny charakter polemiczny, nie może ograniczać się jedynie do negacji stanowiska sądu I instancji, zwłaszcza w zakresie oceny materiału dowodowego. Obowiązkiem skarżącego jest wykazanie, jakich konkretnych uchybień dopuścił się sąd meriti na gruncie zasad wiedzy - w szczególności logicznego rozumowania, jak również doświadczenia życiowego, oceniając zgromadzony materiał dowodowy. Nie wystarczy zatem napisanie w skardze, że sąd dopuścił się uchybienia i ograniczyć się do wyrażenia przekonania, iż inaczej należało ocenić dowody. W szczególności chodzi o przytoczenie okoliczności świadczących o tym, że sąd I instancji, ustalając stan faktyczny, pominął istotne dowody, naruszył zasady prawidłowego rozumowania, nie stosował się do wskazań wiedzy lub zignorował nauki płynące z doświadczenia życiowego.

- w tym zakresie pełną aktualność posiadają szczegółowe rozważania zawarte w pkt 3.20 niniejszego uzasadnienia, których powielanie w tym miejscu jest zbędne.

- odnośnie dalszej części tego zarzutu należy stwierdzić, że jest ona co najmniej nie zrozumiała.

- skarżący dążył tam do wykazania dowolnej oceny tych dowodów, które miały doprowadzić do wyliczenia kwoty 2.026.756 zł, jako wartość mienia, którym miała niekorzystnie rozporządzić oskarżona.

- z treści zaskarżonego wyroku jasno wynika, że sąd I instancji wyeliminował z opisu przypisanego oskarżonej czynu znamiona świadczące o popełnieniu przez nią przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § k.k., a więc również sformułowanie o pomocnictwie w doprowadzeniu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o znacznej wartości w kwocie 2.026.756 zł poprzez zaniechanie dochodzenia należnego Urzędowi Skarbowemu podatku VAT w tej kwocie, a także wyeliminował te przepisy z kwalifikacji prawnej tego czynu.

- E. M. została oskarżona o popełnienie przestępstwa z art. 271 § 1 i 3 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., zaś skazanie dotyczyło występku z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

- z powyższego wynika, że rzekome uchybienia w wyliczeniu tej kwoty nie mogło mieć wpływu na treść zaskarżonego wyroku.

Wniosek

o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od dokonania zarzucanych jej czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.		
Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
niezasadny zarzut nie dawał podstaw do uwzględnienia wniosku.		
3.17.	<p>z apelacji adw. K. B. obrońcy oskarżonej E. M.</p> <p>- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający istotny wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że działania E. M. doprowadziły do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości - kwoty 2.026.756 zł wskutek poświadczenia nieprawdy poprzez niewłaściwą, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia, ocenę tej części materiału dowodowego, który legł u podstaw wyrokowania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>- z treści apelacji wynika, że obrońca, jako podstawowy jej zarzut, uczynił ten dotyczący wadliwej oceny dowodów, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. W ocenie skarżącego to właśnie dowolna ocena poszczególnych dowodów miała bowiem doprowadzić do wadliwych ustaleń co do popełnienia przez oskarżoną przestępstw z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz z art 258 § 1 k.k.</p> <p>- z powyższego wynika zatem, że błąd w zakresie ustaleń miał być następstwem niewłaściwej</p>		

oceny dowodów przedstawionej i omówionej w części 3.20 niniejszego uzasadnienia.

- tymczasem w orzecznictwie i doktrynie prawa karnego przyjmuje się, że błąd w ustaleniach faktycznych co do zasady może mieć miejsce tylko wówczas, gdy na podstawie prawidłowo przeprowadzonych i prawidłowo ocenionych dowodów sąd wadliwie ustalił fakty, które legły u podstaw skarżonego wyroku.

- tego rodzaju konstrukcja zarzutu apelacyjnego jest nieprawidłowa. Zarzut odwoławczy formułuje się zasadniczo do jednego konkretnego uchybienia (jedno uchybienie - jeden zarzut); jeżeli jednak podnoszone zarzuty pozostają ze sobą w związku przyczynowym technika ta powinna być nieco odmienna - zarzut powinien dotyczyć uchybienia o charakterze pierwotnym, natomiast nie stawia się wówczas dodatkowo zarzutu w stosunku do jego następstw, czyli dalszych uchybień (uchybień wtórnych). Uchybienia wtórne, będące następstwem uchybienia pierwotnego, świadczą bowiem o istotności (relewantności) zarzutu pierwotnego, skoro jego zaistnienie powoduje dalsze konsekwencje. Z tego powodu uchybienia wtórne powinny zostać wykorzystane przez skarżącego jako podstawa do wykazania, że zarzucane uchybienie pierwotne mogło mieć wpływ na treść orzeczenia z uwagi na jego następstwa w sferze związanej z prawidłowością wydanego orzeczenia (por. D. Świecki, "Postępowanie odwoławcze w sprawach karnych", Wolters Kluwer, W-wa 2016, wyd. 3, s.132).

<p>- w świetle takiego stanowiska wystarczające zatem będzie, poprzez odwołanie się do argumentów zaprezentowanych w tym zakresie w pkt 3.16 tego uzasadnienia, stwierdzenie, że na podstawie prawidłowo zgromadzonego, a następnie ocenionego materiału dowodowego, w pełni uprawnionym jest wnioskowanie, że E. M. swoim zachowaniem zrealizował znamiona podmiotowe i przedmiotowe wszystkich zarzucanych jej czynów.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od dokonania zarzucanych jej czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>niezasadny zarzut nie dawał podstaw do uwzględnienia wniosku.</p>		
<p>3.18.</p>	<p>z apelacji adw. K. B. obrońcy oskarżonej E. M.:</p> <ul style="list-style-type: none"> - obrazę przepisów prawa materialnego, polegającą na przyjęciu, iż oskarżona popełniła zarzucany jej czyn stypizowany w art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. - obrazę przepisów prawa materialnego, polegającą na przyjęciu, iż oskarżona popełniła zarzucany jej czyn stypizowany w art. 258 § 1 k.k. 	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>- w orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz sądów powszechnych dominuje ugruntowane stanowisko, że z obrazą prawa materialnego mamy do czynienia tylko wówczas, gdy do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego sąd zastosował niewłaściwą kwalifikację prawną bądź dokonał wadliwej wykładni przepisów prawa materialnego.</p> <p>- przy zarzucie obrazu prawa materialnego nie można przyjmować tego co sąd powinien ustalić, ale to co przyjął w treści wyroku i jego uzasadnieniu.</p> <p>- uważna analiza treści apelacji wskazuje, że oskarżony formułując taki zarzut w zakresie przestępstwa z art. 271 § 1 i 3 k.k. i inne „zdublował” wcześniejsze zarzuty obrazu prawa procesowego i błędnych ustaleń faktycznych (opisane w pkt 3.16 i 3.17 niniejszego uzasadnienia), które miały wpływ na treść zaskarżonego wyroku.</p> <p>- powyższe dowodzi niespójności wniesionej apelacji, a przede wszystkim nieskuteczności postawionego zarzutu, gdyż przeprowadzone i ocenione w prawidłowy sposób dowody pozwalały na czynienie takich ustaleń z , których wynikało, że jego zachowanie realizowało znamiona przestępstwa z art. 271 § 1 i 3 k.k.</p> <p>- odnośnie czynu z art. 258 § 1 k.k. obrońca nie formułował innych zarzutów poza rażąco surowością wymierzonej kary.</p> <p>- tym samym należało przyjąć, że skarżący nie kwestionował</p>	

<p>poprawności dokonanej co do tego przestępstwa ani dokonanej oceny dowodów, ani też poczynionych ustaleń faktycznych.</p> <p>- w uzasadnieniu apelacji skupił się wyłącznie na cytowaniu orzeczeń sądowych, które wyjaśniały istotę karalnego udziału w zorganizowanej grupie przestępczej.</p> <p>- bardzo lakonicznie stwierdził, że braku znamion przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. w zachowaniu oskarżonej dopatruje się w nieustaleniu składu osobowego grupy oraz niezrealizowaniu przesłanek podmiotowych i przedmiotowych.</p> <p>- powyższe dowodzi, iż skarżący nie zapoznał się z bardzo obszernymi wywodami sądu okręgowego na temat zrealizowania przez oskarżonych, w tym i E. M., znamion przestępstwa z art. 258 § 1 k.k.</p> <p>- w zaistniałej sytuacji sąd odwoławczy uznał za zbędne powielania tych rozważań, odsyłając do uzasadnienia zaskarżonego wyroku na str. 566 – 581.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od dokonania zarzucanych jej czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		

niezasadny zarzut nie dawał podstaw do uwzględnienia wniosku.		
3.19.	z apelacji adw. K. B. obrońcy oskarżonej E. M.: - rażąca niewspółmierność kary do stopnia społecznej szkodliwości czynu i dyrektyw wymiaru kary odnośnie przestępstw z art. 271 § 1 i 3 k.k. i inne oraz z art. 258 § 1 k.k.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>- wymierzona oskarżonej kary nie mają cech rażącej surowości.</p> <p>- w kontekście ilości fikcyjnych faktur, jakie miała sporządzić na przestrzeni około 1 roku czasu, a więc 1700 oraz sposobu, w jaki miało to zrealizować, a więc jako właścicielka biura rachunkowego, która winna dbać o rzetelne rozliczenia, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, kara 4 lat pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 271 § 1 i 3 k.k. ma charakter wyważony i z całą pewnością nie jest nadmiernie surowa. Poglądu tego nie jest w stanie zmienić fakt wcześniejszej niekaralności oskarżonej.</p> <p>-nie budzi zastrzeżeń także rozstrzygnięcie o karze grzywny. Zarówno jej wymiar, jak i wysokość stawki dziennej są ustalone prawidłowo i nie mają cech rażącej niewspółmierności. Trafnie sąd okręgowy uznał, że w realiach sprawy obok kary pozbawienia wolności należało orzec grzywnę, skoro oskarżona działała w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.</p>		

- podobne argumenty należy podnieść przy ocenie kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k., gdyż oskarżona przez blisko rok czasu odgrywała istotną rolę w działalności zorganizowanej grupy przestępczej, na co wskazuje sąd I instancji w pisemnym uzasadnieniu wyroku.

- kara łączna 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności została prawidłowo wymierzona na zasadzie asperacji zbliżonej do pełnej absorpcji z uwagi na bliski związek podmiotowo – przedmiotowo pomiędzy obu przestępstwami. W sytuacji, gdy każde z przestępstw przypisanych oskarżonej cechuje znaczna społeczna szkodliwość, kształtowanie kary łącznej przy zastosowaniu pełnej absorpcji stanowiłoby niczym nieuzasadnione premiowanie.

- zastosowanie zasady absorpcji ma miejsce jedynie wyjątkowo, w sytuacji, gdy przemawiają za tym także dyrektywy prewencji ogólnej i indywidualnej, które w przypadku tak poważnych czynów, sprzeciwiały się temu.

- brak uzasadnienia dla tego zarzutu ze strony skarżącego nie pozwala na szersze odniesienie się do niego przez sąd odwoławczy.

Wniosek

o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od dokonania zarzucanych jej czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
niezasadny zarzut nie dawał podstaw do uwzględnienia wniosku.		
3.20.	<p>z apelacji adw. M. P. obrońcy oskarżonej E. M.:</p> <p>- obraży przepisów postępowania, mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. obrazę art. 7 k.p.k. poprzez przyjęcie, że oskarżona dopuściła się popełnienia przestępstwa z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., podczas gdy brak jest dowodów wskazujących, że miała ona świadomość, że faktury VAT, których projekty sporządzała lub księgowała nie odpowiadały faktycznie zrealizowanym transakcjom gospodarczym - rzeczywistym dostawom towaru w postaci oleju napędowego oraz dopuściła się przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. podczas gdy brak jest dowodów, że oskarżona miała świadomość, że R.K. J. P., A. S., P. K. działali w celu popełnienia przestępstwa.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>- z treści zarzutu wynika, że okoliczności przedmiotowe przestępstw zarzucanych oskarżonej nie budziły większych kontrowersji. Ustalenia faktyczne, jakie w tym zakresie przeprowadził sąd I instancji nie były sporne i w związku z tym nie były przez obrońcę kwestionowane. Niesporne również było to, że oskarżona</p>		

w imieniu podmiotów, których księgowość prowadziła, a więc (...) R. K. z siedzibą w C., (...) sp. z o.o., której właścicielem był M. W. oraz PU (...) B. F. z siedzibą w C. wystawiała faktury, które nie odzwierciedlały rzeczywistych zdarzeń gospodarczych.

- z ustaleń sąd I instancji wynika bowiem, że oskarżoną do współpracy w zakresie obsługi księgowej firm uczestniczących w procederze legalizacji obrotu paliwem nielegalnego pochodzenia nakłonili A. S. i P. K., którzy wcześniej uzyskali w tym zakresie aprobatę R. S.. Oni wskazywali jej firmy, które miała obsługiwać od strony księgowej, dostarczali ich dokumenty rejestrowe i dane niezbędne do wystawienia fikcyjnych faktur VAT. Na otrzymanych kartkach były adnotacje co do ilości sprzedanego oleju napędowego, ceny i kontrahenta. Na takiej podstawie wystawiała przy użyciu komputera faktury sprzedaży oleju napędowego przez PU (...) B. F. i (...), które odbierali od niej w/wym. mężczyźni. B. F. nie pojawiał się w siedzibie firmy oskarżonej (...), ani też w żaden inny sposób nie kontaktował się z E. M.. Natomiast R. K. przychodził do biura rachunkowego jedynie dlatego, że dostarczał otrzymane z banku dokumenty. E. M. spotykała się głównie z A. S. i P. K., czasami także towarzysko w wynajmowanym przez nich domu przy ul. (...) w C.. Tam też poznała kolejną osobę blisko współpracującą z R. S., a mianowicie J. S. Była to następna osoba, której polecenia wykonywała E. M.. A. S. i P. K. przedstawili go jako swojego współpracownika i osobę bardzo dobrze zorientowaną w sprawach paliwowych, a zwłaszcza

w kwestii wystawiania faktur kupna sprzedaży oleju napędowego dla dotychczasowych kontrahentów. J. S. pośredniczył z kolei w nawiązaniu kontaktów E. M. z J. P. - właścicielem firm (...) J. P. oraz KONSORCJUM (...) sp. z o.o. z/s w B., który od początku współpracował z R. S., A. S. i P. K. przy wprowadzaniu do obrotu paliwa, od którego nie były odprowadzone należności publicznoprawne. Na prośbę J. S. rozliczała także firmę (...) J. P. z siedzibą w C. i (...)sp. z o.o. oraz (...) M. W.,. W przypadku obu podmiotów dokumenty do zaksięgowania dostarczał jej J. P.. Od R. K. oskarżona uzyskała informacje, że R. S. jako osobę nadzorującą, także w ramach działalności prowadzonej przez (...), handel paliwami i fikcyjnymi fakturami. Natomiast A. S. i P. K. określił jako podwładnego i wykonawcę poleceń R. S.. Podobnie istotną rolę w procederze wystawiania fikcyjnych dokumentów w ramach odegrał również J.S.. Tak samo jak A. S. i P. K. przekazywał E. M. dane niezbędne do wystawienia faktur, odbierał wypisane faktury, stemplował pieczęciami firmowymi. Dla firmy (...) E. M. prowadziła jedynie rejestr sprzedaży. Nie prowadziła rejestru zakupów bo nie dokonywano zakupów oleju napędowego. A. S. uprzedził E. M. przed rozpoczęciem współpracy z (...) o zakończeniu (...) firmy (...)”, a jako powód wskazał zawieszenie działalności przez B. F.. Jak podał w miejsce firmy (...) wchodziła firma (...). W związku z tym E. M. w komputerze zmieniała tylko nagłówek z PU (...) na (...). Identyczna sytuacja miała miejsce z firmami (...) i (...) J. P., gdyż odbiorcy

(...) przeszli z firmy (...) J. P. po zakończeniu działalności.

Z wyjaśnień E. M. wynikało, że była ona przekonana o tym, że R.K. był tylko słupem, na którego A. S. i P. K. prowadzili swoje interesy. Analogicznie postrzegła także M. W.. Przyznała także, że zwróciła uwagę na pewną prawidłowość. Identycznie sytuacja przedstawiała się w przypadku firm (...). Kiedy podmiot o nazwie B. zakończył działalność współpracując z nim firmy pojawiły się w (...).

- w ocenie M. W. oskarżona miała pełną wiedzę co działo się w (...) i jego firmami bo przez nią przechodziły wszystkie dokumenty.

- w świetle wyjaśnień oskarżonej, a także w kontekście zarzutu podniesionego w apelacji, istota sporu sprowadzała się do rozstrzygnięcia tego, czy E. M. sporządzając faktury miała świadomość ich nieprawdziwości, a zatem czy zarzucanego jej czynu z art. 271 § 1 i 3 k.k. i inne, a w konsekwencji również czynu z art. 258 § 1 k.k. dopuściła się umyślnie.

- oskarżona twierdziła bowiem, że nie wiedziała o tym, że transakcje gospodarcze w postaci obrotu paliwami w rzeczywistości nie miały miejsca. Nie miała zatem świadomości, że wystawiając określone faktury poświadczala w nich nieprawdę.

- sąd okręgowy takim wyjaśnieniom nie dał wiary, mimo, że brak było bezpośrednich dowodów, które jednoznacznie wskazywałyby na działanie E. M. z zamiarem popełnienia przestępstw z art. 271 § 3 k.k. i inne oraz z art. 258 § 1 k.k.

- wprawdzie oskarżona nie przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów, ale złożyła wyjaśnienia zgodne z ustaleniami faktycznymi dokonanymi przez sąd. Wynika z nich, że E. M. nie tylko wystawiała nieprawdziwe faktury VAT, wprowadzała je do księgowości poszczególnych firm, znała mechanizmy wystawiania faktur oraz znała skalę działalności w związku z tym swoim zamiarem obejmowała wszystkie znamiona przypisanych jej czynów. Wyjaśnienia oskarżonej potwierdzają zeznania świadka B. F., wyjaśnienia R.K., a także wyjaśnienia A. S.. Wynika z nich, że E. M. miała świadomość przynależności do grupy przestępczej, znała jej strukturę, wiedziała, że zajmuje się ona legalizacją obrotu olejem napędowym i benzyną nielegalnego pochodzenia.

- sąd apelacyjny jest zdania, że wywodzenie o winie oskarżonej na podstawie analizy okoliczności przedmiotowych jest w oczywisty sposób dopuszczalne. Byłoby bowiem czymś niedorzecznym, gdyby zamiar sprawcy miał zależeć wyłącznie od tego, do czego tenże zechce się przyznać. "Gdy na podstawie wyjaśnień oskarżonego nie da się w sposób niebudzący wątpliwości ustalić zamiaru sprawcy, to dla prawidłowego ustalenia rzeczywistego zamiaru sąd powinien sięgnąć do najbardziej uchwytnych i widocznych elementów działania sprawcy, to jest okoliczności przedmiotowych." (wyrok S.A. w Lublinie z dnia 16.04.2014 r., sygn. akt II AKa 49/14, Legalis nr 992671)

Wniosek		
o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od dokonania zarzucanych jej czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
niezasadny zarzut nie dawał podstaw do uwzględnienie wniosku.		
3.21.	z apelacji adw. M. P. obrońcy oskarżonej E. M.: - błędu w ustaleniach faktycznych, polegających na ustaleniu, że oskarżony dopuścił się popełnienia przestępstwa z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz z art. 258 § 1 k.k., podczas gdy oskarżona nie dopuściła się tych czynów zabronionych.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
- z treści apelacji wynika, że obrońca, jako podstawowy jej zarzut, uczynił ten dotyczący wadliwej oceny dowodów, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. W ocenie skarżącego dowolna ocena poszczególnych dowodów miała bowiem doprowadzić do wadliwych ustaleń popełnienia przez oskarżoną przestępstw z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz z art 258 § 1 k.k.		

- z powyższego wynika zatem, że błąd w zakresie ustaleń miał być następstwem niewłaściwej oceny dowodów przedstawionej i omówionej w części 3.20 niniejszego uzasadnienia.

- tymczasem w orzecznictwie i doktrynie prawa karnego przyjmuje się, że błąd w ustaleniach faktycznych co do zasady może mieć miejsce tylko wówczas, gdy na podstawie prawidłowo przeprowadzonych i prawidłowo ocenionych dowodów sąd wadliwie ustalił fakty, które legły u podstaw skarżonego wyroku.

- w zaistniałej sytuacji należało przyjąć, że we wniesionym środku odwoławczym w istocie rzeczy nachodzą na siebie dwie podstawy odwoławcze z art. 438 k.p.k., gdzie jedno uchybienie jest konsekwencją drugiego.

- tego rodzaju konstrukcja zarzutu apelacyjnego jest nieprawidłowa. Zarzut odwoławczy formułuje się zasadniczo do jednego konkretnego uchybienia (jedno uchybienie - jeden zarzut); jeżeli jednak podnoszone zarzuty pozostają ze sobą w związku przyczynowym technika ta powinna być nieco odmienna - zarzut powinien dotyczyć uchybienia o charakterze pierwotnym, natomiast nie stawia się wówczas dodatkowo zarzutu w stosunku do jego następstw, czyli dalszych uchybień (uchybień wtórnych). Uchybienia wtórne, będące następstwem uchybienia pierwotnego, świadczą bowiem o istotności (relewantności) zarzutu pierwotnego, skoro jego zaistnienie powoduje dalsze konsekwencje. Z tego powodu uchybienia wtórne powinny zostać wykorzystane przez skarżącego jako podstawa

<p>do wykazania, że zarzucane uchybienie pierwotne mogło mieć wpływ na treść orzeczenia z uwagi na jego następstwa w sferze związanej z prawidłowością wydanego orzeczenia (por. D. Świecki, "Postępowanie odwoławcze w sprawach karnych", Wolters Kluwer, W-wa 2016, wyd. 3, s.132).</p> <p>- w świetle takiego stanowiska wystarczające zatem będzie, poprzez odwołanie się do argumentów zaprezentowanych w tym zakresie w pkt 3.20 tego uzasadnienia (, stwierdzenie, że na podstawie prawidłowo zgromadzonego, a następnie ocenionego materiału dowodowego, w pełni uprawnionym jest wnioskowanie, że E. M. swoim zachowaniem zrealizował znamiona podmiotowe i przedmiotowe wszystkich zarzucanych jej czynów.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od dokonania zarzucanych jej czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>niezasadny zarzut nie dawał podstaw do uwzględnienia tego wniosku.</p>		
<p>3.22.</p>	<p>z apelacji obrońcy oskarżonego M. N.:</p> <p>- co do czynu z art. 263 § 2 k.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>orzeczenia, a mający istotny wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że znaleziona broń gazowa oraz amunicja stanowią przedmioty, na które zgodnie z obowiązującymi przepisami wymagane było pozwolenie.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>- zarzut skarżącego należy uznać jako oczywiście bezzasadny.</p> <p>- obrońca wywodził w swojej apelacji, że w niniejszej sprawie nie został przeprowadzony dowód z opinii biegłego, który wykazałby, czy znaleziona u oskarżonego broń wymagała pozwolenia na jej posiadanie.</p> <p>- tymczasem, co wprost wynika z pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku, na k. 225 - 230 (t. 32) akt sprawy znajduje się ekspertyza kryminalistycznej z zakresu badania broni i amunicji. Wynika z niej jasno, że pistolet gazowy R. model (...) K zgodnie z przepisami ustawy z dnia 21.05.1999 r. o broni i amunicji stanowi broń palną gazową, na której posiadanie wymagane jest zezwolenie. Z kolei zabezpieczone u niego gazowe naboje rewolwerowe i gazowe naboje pistoletowe stanowią amunicję do broni palnej gazowej i ich posiadanie jest dozwolone na podstawie pozwolenia na broń właściwego kalibru. Obrońca w zupełności pominął ten dowód, który w związku z tym nie został w żaden sposób przez niego podważony.</p> <p>- z powyższego wynika zatem w sposób oczywisty, że ustalenia</p>		

faktyczne, pozwalające przypisać oskarżonemu odpowiedzialność karną za przestępstwo z art. 263 § 2 k.k. znajdują umocowanie w przeprowadzonym postępowaniu dowodowym.		
Wniosek		
o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od dokonania zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
bezzasadny zarzut nie dawał podstaw do uwzględnienia wniosku.		
3.23.	z apelacji obrońcy oskarżonego M. N.:` - co do czynu z art. 263 § 2 k.k. rażącej niewspółmierności kary wobec szkodliwości społecznej czynu oraz innych dyrektyw, mających wpływ na jej wymiar.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
- jako chybiony ocenić trzeba zarzut rażącej niewspółmierności kary wymierzonej zaskarżonym wyrokiem oskarżonemu. - w pierwszej kolejności zaznaczyć należy, że czyn z art. 263 § 2 k.k. zagrożony jest karą od 6 miesięcy do 8 lat pozbawienia wolności, a zatem wymierzona oskarżonemu kara 1		

roku pozbawienia wolności zbliżona jest do dolnej granicy ustawowego zagrożenia.

- okoliczność ta, oceniana przez pryzmat znacznego stopnia społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu, wyrażającego się w szczególności w posiadaniu jednocześnie pistoletu oraz znacznej ilości amunicji do niego, a także stopnia zawinienia powoduje, że wymierzona oskarżonemu kara w żadnym wypadku nie stanowi kary rażąco niewspółmiernej w aspekcie rażącej surowości, a nadto spełni cele w zakresie prewencji indywidualnej i ogólnej.

- wysokość kary uwzględnia przyznanie się oskarżonego do popełnienia tego czynu i podawane przez niego powody posiadania broni i amunicji.

- pamiętać nadto trzeba, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem kara rażąco niewspółmierna to wyłącznie taka kara, której nie da się zaakceptować z powodu różnicy o randze zasadniczej, wręcz "bijącej w oczy" pomiędzy nią, a karą sprawiedliwą (wyrok S.A. w Krakowie z 14.09.2005 r., sygn. II AKa 165/05, KZS 2005/10/32), zaś tego rodzaju karą - w aspekcie rażącej surowości - kara wymierzona oskarżonemu z pewnością nie jest.

- z szerszych rozważań w tym zakresie zwalnia brak uzasadnienia dla tego zarzutu w apelacji obrońcy.

Wniosek

o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od dokonania zarzucanych jej czynów, ewentualnie o uchylenie

zasadny

częściowo zasadny

zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.	# niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
niezasadny zarzut nie dawał podstaw do złagodzenia kary, a tym bardziej do uwzględnienia wniosku.		
3.24.	<p>z apelacji obrońcy oskarżonego M. N., co do czynu z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.:</p> <ul style="list-style-type: none"> - naruszenia przepisów postępowania, a to art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 366 k.p.k., mające istotny wpływ na treść orzeczenia, poprzez przekroczenie zasad obiektywnej i swobodnej oceny dowodów polegającej na: - bezzasadnym odmówieniu wiary wyjaśnieniom oskarżonego M. N., które są jasne, spójne, logiczne, a bezkrytycznym przyjęciu wyjaśnień złożonych przez G. S. i zeznań B. S., - bezzasadnym odmówieniu wiary wyjaśnieniom oskarżonego J. M. w tej części, w której zaprzeczał udziałowi swojemu i M. N. w jakichkolwiek działaniach o charakterze przestępczym, - całkowicie dowolnym, odbiegającym od zasad rządzących postępowaniem podatkowym wyliczeniem kwoty 1.884.044,13 zł mającej stanowić wartość mienia, którym miał niekorzystnie rozporządzić oskarżony. 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>- rozważania należy rozpocząć od stwierdzenia, że zarzut w części dot. wyliczenia kwoty 1.884.044,13 zł mającej stanowić wartość mienia, którym miała niekorzystnie rozporządzić oskarżony, podobnie jak w przypadku oskarżonej E. M., jest co najmniej nie zrozumiały.</p> <p>- skarżący dążył tam do wykazania dowolnej oceny tych dowodów, które doprowadziły do wyliczenia kwoty 1.884.044,13 zł, jako wartość mienia, które miał oskarżony wyłudzić.</p> <p>- tymczasem z treści zaskarżonego wyroku jasno wynika, że sąd I instancji wyeliminował z opisu przypisanego oskarżonemu czynu znamiona świadczące o popełnieniu przez niego przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., a więc również sformułowanie o doprowadzeniu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o znacznej wartości w kwocie 1.884.044,13 zł poprzez zaniechanie dochodzenia należnego Urzędowi Skarbowemu podatku VAT w tej kwocie, a także wyeliminował te przepisy z kwalifikacji prawnej tego czynu.</p> <p>- M. N. został oskarżony o popełnienie przestępstwa z art. 271 § 1 i 3 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., zaś skazanie dotyczyło wyłącznie występku z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.</p> <p>- z powyższego wynika, że rzekome uchybienia w wyliczeniu tej kwoty</p>	

nie mogło mieć wpływu na treść zaskarżonego wyroku.

- odnosząc się do pozostałych zarzutów należy przypomnieć, że ugruntowana linia orzecnicza wymaga od skarżącego, by stawiając wyrokowi zarzut błędnych ustaleń faktycznych wynikający z wadliwej - jego zdaniem - oceny zebranych dowodów wykazał, jakich to konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd orzekający przy ocenie materiału dowodowego. - nie jest natomiast wystarczającym, by zarzut ten sprowadzał się jedynie do zaprezentowania ocen własnych - odmiennych od zaprezentowanych w wyroku - bądź do polemiki z tymi ocenami.

- apelacja wywiedziona w sprawie niniejszej wymogu skutecznego postawienia omawianego zarzutu nie spełnia, bowiem skarżący zaprezentowała jedynie własne oceny zebranych dowodów, nie wykazała natomiast żadnych konkretnych błędów w tym zakresie.

- stało się tak w głównej mierze dlatego, że apelujący bardzo wybiórczo potraktował materiał dowodowy bez należytego rozważenia wszystkich aspektów tej sprawy wynikających z treści wszystkich środków dowodowych.

- obrońca eksponował wyjaśnienia M. N., wsparte wyjaśnieniami J. M., którzy nie przyznawali się do popełnienia zarzucanych im czynów i przeciwstawiał je innym dowodom obciążającym oskarżonego.

- tymczasem sąd I instancji, analizując kolejne wyjaśnienia składane przez oskarżonego, wskazał dlaczego nie dał wiary tym twierdzeniom, a jednocześnie

taki walor nadał wyjaśnieniom innych oskarżonych oraz zeznaniom świadkom.

- słusznie wskazał, że treść wyjaśnień M. N. i J. M. nie znajdują potwierdzenia w wyjaśnieniach R. S., G. S., M. K. (2), M. K. (1), M. C. (1) oraz w zeznaniach B. S., S. G. i J. L..

- na str. 413 - 417 dokładnie wskazał te elementy wypowiedzi procesowych tych osób, które jasno dowodzą świadomości oskarżonego przy realizacji znamion przestępstw z art. 271 § 3 k.k. i inne.

- podkreślenia wymaga, że sąd okręgowy osobiście zapoznał się ze wszystkimi dowodami, rozważył je wszystkie w ich całokształcie i wzajemnym powiązaniu oraz dokonał wyboru, którym z nich daje wiarę, a którym tej wiary odmawia i z jakiego powodu.

- sąd apelacyjny zbadał tę ocenę w oparciu o krytykę przedstawioną w skardze apelacyjnej, nie znajdując podstaw do jej kwestionowania.

- twierdzenie o zemście pozostałych oskarżonych na M. N. nie znajduje oparcia w materiale dowodowym i jawią się jako bardzo uproszczona próba podważenia wiarygodności tych dowodów, które obciążały oskarżonego. Trudno wyobrazić sobie sytuację, aby tak liczna grupa osób, składająca spójne wyjaśnienia i zeznania odnośnie bardzo różnych sytuacji, mogła się umówić po to, aby pomówić oskarżonego.

- nie sposób również przeceniać wyjaśnień J. M., który w niniejszym postępowaniu, pomimo nieprzyznawania się do winy, został skazany prawomocnym wyrokiem za przestępstwo wystawiania fikcyjnych faktur i „prania”

brudnych pieniędzy, które to czyny były ściśle powiązane z przestępstwami przypisanymi oskarżonemu.

- apelacja, podnosząca zarzuty błędów ustaleń faktycznych i obrazy przepisów postępowania, nie przedstawiła argumentów, które mogłyby ten trafny pogląd sądu okręgowego skutecznie podważyć, stanowiąc w istocie polemikę z ustaleniami i ocenami sądu I instancji.

- niemniej wniesiony środek odwoławczy spowodował, że kontrolą zostało również objęte rozstrzygnięcie w przedmiocie kary orzeczonej za przestępstwo z art. 271 § 3 k.k. i inne, jak również z art. 299 § 1 i 5 k.k. i inne oraz z art. 258 § 1 k.k. Zgodnie bowiem z treścią art. 447 § 1 k.p.k. „apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku”.

- sąd okręgowy skazał oskarżonego za pierwszy z tych czynów na karę 5 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w ilości 150 stawek po 200 zł każda, za drugi na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w ilości 200 stawek po 200 zł każda, a za trzeci na karę 2 lat pozbawienia wolności. Na podstawie art. 85 § 1 i 2 i art. 86 § 1 i 2 k.k. wymierzył karę łączną 6 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w ilości 250 stawek po 200 zł każda.

- wymierzając powyższe kary sąd miał na uwadze wysoki stopień społecznej szkodliwości popełnionych czynów oraz wysoki stopień zawinienia oskarżonego. Ponadto w jego polu widzenia były także inne okoliczności obciążające, do których zaliczył fakt, że przypisanego mu czynu

dopuścił się działając w ramach grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, a także działanie z niskich pobudek w celu łatwego wzbogacenia się, a także istotną rolę w popełnianiu tych przestępstw.

- kontrola odwoławcza pozwoliła stwierdzić, że kary pozbawienia wolności orzeczone za przestępstwo z art. 271 § 3 k.k. i inne nosi oraz z art. 299 § 1 i 5 k.k. i inne noszą cechy kar nadmiernie surowych.

- powyższe przekonanie wynika z tego, że sąd I instancji przecenił stopień społecznej szkodliwości tego czynu, którego karygodność nie jest aż tak duża. Oskarżonemu przypisano popełnienie fałszu intelektualnego w stosunku do około 153 faktur, co na tle innych oskarżonych nie stanowi znaczącej liczby, podobnie zresztą jak wartość „wypranych” pieniędzy, czyli 4.204.618,85 zł.

- w tym miejscu należy zauważyć, że np. P. K., którego rola w popełnianiu tych przestępstw była bardziej istotna, a zarzut z art. 271 § 3 k.k. odnosił się w jego przypadku do około 1500 faktur, również został ukarany karą 5 lat pozbawienia wolności. Z kolei M. W., uczestniczący w wystawianiu 124 faktur, otrzymał karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

- współdziałający z oskarżonym w „praniu” tej samej kwoty G. S. został skazany na karę 2 lat pozbawienia wolności, a oskarżony R.K. za przestępstwo z art. 299 § 1 i 5 k.k. został skazany również na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności choć czyn dotyczył sumy około 21.000.000 zł, a więc pięciokrotnie wyższej niż w przypadku M. N..

- aby zróżnicować pozycje oskarżonego, a tym samym odpowiednio określić stopień społecznej szkodliwości czynu złagodzone orzeczone wobec M. N. kary za czyn z art. 271 § 3 k.k. i inne oraz z art. 299 § 1 i 5 k.k. i inne do 2 lat pozbawienia wolności za każde z nich.

- taki wymiar kar spowoduje, że sam wyrok nabierze wewnętrznej spójności w zakresie kar wymierzonym poszczególnym oskarżonym, co czynić go będzie bardziej sprawiedliwym.

- mając na uwadze pogląd, iż zasadę absorbowania kar stosuje się wyjątkowo albo wtedy, gdy wszystkie czyny wykazują ścisłą więź podmiotową i przedmiotową, albo orzeczone za niektóre czyny kary są tak minimalne, że w żadnym stopniu nie mogłyby rzutować na karę łączną, albo też istnieją jakieś szczególnie wyjątkowe okoliczności dotyczące osoby skazanego, sąd apelacyjny zdecydował się wymierzyć nową karę łączną na zasadzie asperacji zbliżonej do absorpcji, a więc karę 2 lat pozbawienia wolności.

- zgodnie z treścią art. 86 § 1 k.k. najniższa możliwa do orzeczenia kara łączna pozbawienia wolności wyniosła 2 lata zaś najwyższa 6 lat, gdyż taka była suma pojedynczych kar orzeczonych za czyny tworzące realny zbieg.

- kara łączna 3 lat pozbawienia wolności spełni cele kary przewidziane w art. 85a k.k.

Wniosek

<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od dokonania zarzucanych czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>niezasadny zarzut nie dawał podstaw do uwzględnienia wniosku.</p>		
<p>3.25.</p>	<p>z apelacji obrońcy oskarżonego M. N., co do czynu z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz z art. 299 § 1 i 5 k.k.:</p> <p>- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający istotny wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, iż działania M. N. doprowadziły do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości - kwoty 1.884.044,13 zł wskutek poświadczenia nieprawdy, poprzez niewłaściwa, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia ocenę tej części materiału dowodowego, który legł u podstaw wyrokowania</p> <p>- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający istotny wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że wspólnie z R. S., J. L., J. M., G. S. i innymi osobami przelewał z rachunków bankowych firmy (...) na rachunki bankowe firm, od których rzekomo zakupywał paliwo, środki pieniężne za rzekomo zakupione paliwo, po czym po wypłaceniu tych środków z rachunków bankowych przez ich właścicieli przejmował je z powrotem, a także przyjmował je na</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>rachunki bankowe firmy (...) środki pieniężne pochodzące z przestępstw polegający na handlu nielegalnymi paliwami, utrudniając możliwość stwierdzenia ich nielegalnego pochodzenia, podczas gdy zdarzenia takie nie miały miejsca.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>- odnośnie pierwszej części tego zarzutu ponownie należy stwierdzić, że jest ona co najmniej nie zrozumiała.</p> <p>- skarżący dążył tam do wykazania błędnych ustaleń faktycznych, które miały doprowadzić do przyjęcia, iż oskarżony doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości – kwoty 1.884.044,13 zł.</p> <p>- z treści zaskarżonego wyroku jasno wynika, że sąd I instancji wyeliminował z opisu przypisanego oskarżonemu czynu znamiona świadczące o popełnieniu przez niego przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., a więc również sformułowania o doprowadzeniu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o znacznej wartości w kwocie 1.884.044,13 zł poprzez zaniechanie dochodzenia należnego Urzędowi Skarbowemu podatku VAT w tej kwocie, a także wyeliminował te przepisy z kwalifikacji prawnej tego czynu.</p> <p>- M. N. została oskarżony o popełnienie przestępstwa z art. 271 § 1 i 3 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., zaś skazanie dotyczyło wyłącznie występku z art. 271 § 1 i 3</p>		

k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

- z powyższego wynika, że rzekome uchybienia w postaci błędnych ustaleń co do doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1.884.044.13 zł, nie mogło mieć wpływu na treść zaskarżonego wyroku.

- druga część zarzutu ma charakter wtórny do zarzutu opisanego w pkt 3.24.

- z treści apelacji wynika bowiem, że skarżący, jako podstawowy zarzut, uczynił ten dotyczący wadliwej oceny dowodów, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia

- obrońca następnie de facto powtórzył go w formie zarzutu dotyczącego błędnych ustaleń faktycznych. W ocenie apelującego to właśnie dowolna ocena poszczególnych dowodów miała doprowadzić do wadliwych ustaleń w zakresie ich wiarygodności lub niewiarygodności, a w konsekwencji skutkować błędnymi ustaleniami, co do przebiegu zdarzenia z którego wynikało, że oskarżony dopuścił się popełnienia przestępstwa z art. 299 § 1 i 5 k.k. i inne.

- tymczasem błąd w ustaleniach faktycznych co do zasady może mieć miejsce tylko wówczas, gdy na podstawie prawidłowo przeprowadzonych i prawidłowo ocenionych dowodów sąd wadliwie ustalił fakty, które legły u podstaw skarżonego wyroku.

- taka konstrukcja zarzutów apelacyjnych jest nieprawidłowa. Zarzut odwoławczy formułuje się zasadniczo do jednego konkretnego uchybienia w myśl zasady: jedno uchybienie -

jeden zarzut. Jeżeli jednak podnoszone zarzuty pozostają ze sobą w związku przyczynowym technika ta powinna być nieco odmienna - zarzut powinien dotyczyć uchybienia o charakterze pierwotnym, natomiast nie stawia się wówczas dodatkowo zarzutu w stosunku do jego następstw, czyli dalszych uchybień (uchybień wtórnych). Uchybienia wtórne, będące następstwem uchybienia pierwotnego, świadczą bowiem o istotności (relewantności) zarzutu pierwotnego, skoro jego zaistnienie powoduje dalsze konsekwencje. Z tego powodu uchybienia wtórne powinny zostać wykorzystane przez skarżącego jako podstawa do wykazania, że zarzucane uchybienie pierwotne mogło mieć wpływ na treść orzeczenia z uwagi na jego następstwa w sferze związanej z prawidłowością wydanego orzeczenia (por. D. Świecki, "Postępowanie odwoławcze w sprawach karnych", Wolters Kluwer, W-wa 2016, wyd. 3, s.132)

- wobec powyższego wystarczające zatem będzie odwołanie się w tym miejscu do argumentów zaprezentowanych już w tym zakresie w uzasadnieniu niniejszego wyroku, a z których wynika, że na podstawie prawidłowo zgromadzonego, a następnie ocenionego materiału dowodowego, w pełni uprawnionym było wyciąganie wniosków, co do winy oskarżonego odnośnie przestępstwa tzw. prania brudnych pieniędzy.

Wniosek

o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od dokonania zarzucanych czynów, ewentualnie o uchylenie

zasadny

częściowo zasadny

zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.	# niezasadny	
Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
niezasadny zarzut nie dawał podstaw do uwzględnienia wniosku.		
3.26.	<p>z apelacji obrońcy oskarżonego M. N. co do czynu z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz z art. 299 § 1 i 5 k.k.:</p> <p>- obrazę przepisów prawa materialnego, polegającą na przyjęciu, iż oskarżony popełnił zarzucany mu czyn z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz z art. 258 § 1 k.k.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>- w orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz sądów powszechnych dominuje ugruntowane stanowisko, że z obrazą prawa materialnego mamy do czynienia tylko wówczas, gdy do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego sąd zastosował niewłaściwą kwalifikację prawną bądź dokonał wadliwej wykładni przepisów prawa materialnego.</p> <p>- przy zarzucie obrazu prawa materialnego nie można przyjmować tego co sąd powinien ustalić, ale to co przyjął w treści wyroku i jego uzasadnieniu, a de facto do tego sprowadza się istota tego zarzutu.</p> <p>- uważna analiza treści apelacji wskazuje, że oskarżony formułując</p>		

<p>taki zarzut w zakresie przestępstwa z art. 271 § 1 i 3 k.k. i inne „zdublował” wcześniejsze zarzuty obrazy prawa procesowego i błędnych ustaleń faktycznych (opisane w pkt 3.24 i 3.25 niniejszego uzasadnienia), które miały wpływ na treść zaskarżonego wyroku.</p> <p>- obraz prawa materialnego miała bowiem być wynikiem dowolnej oceny dowodów i błędnych ustaleń faktycznych.</p> <p>- powyższe dowodzi niespójności wniesionej apelacji, a przede wszystkim nieskuteczności postawionego zarzutu, gdyż przeprowadzone i ocenione w prawidłowy sposób dowody pozwalały na czynienie takich ustaleń, z których wynikało, że jego zachowanie realizowało znamiona przestępstwa z art. 271 § 1 i 3 k.k. i inne.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od dokonania zarzucanych czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>niezasadny zarzut nie dawał podstaw do uwzględnienia wniosku.</p>		
<p>3.27.</p>	<p>z apelacji obrońcy oskarżonego M. N. co do czynu z art. 258 § 1 k.k.:</p> <p>- obrazę przepisów prawa materialnego, polegającą na</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	przyjęciu, iż oskarżony popełnił zarzucany mu czyn stypizowany z art. 258 § 1 k.k.
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<ul style="list-style-type: none">- odnośnie czynu z art. 258 § 1 k.k. obrońca nie formułował innych zarzutów, a w szczególności tych z art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k.- tym samym należało przyjąć, że skarżący nie kwestionował poprawności dokonanej co do tego przestępstwa ani dokonanej oceny dowodów, ani też poczynionych ustaleń faktycznych.- w uzasadnieniu apelacji skupił się wyłącznie na cytowaniu orzeczeń sądowych, które wyjaśniają istotę karalnego udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, a więc podobnie jak miało to miejsce w przypadku apelacji wniesionej na korzyść E. M..- w identyczny sposób bardzo lakonicznie stwierdził, że braku znamion przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. w zachowaniu oskarżonej dopatruje się w nieustaleniu składu osobowego grupy oraz niezrealizowaniu przesłanek podmiotowych i przedmiotowych.- powyższe dowodzi, iż skarżący nie zapoznał się z bardzo obszernymi wywodami sądu okręgowego na temat zrealizowania przez oskarżonych, w tym i M. N., znamion przestępstwa z art. 258 § 1 k.k.- w zaistniałej sytuacji sąd odwoławczy uznał za zbędne powielania tych rozważań, odsyłając	

do uzasadnienia zaskarżonego wyroku na str. 566 – 581.		
Wniosek		
o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od dokonania zarzucanych czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
niezasadny zarzut nie dawał podstaw do uwzględnienia wniosku.		
3.28.	z apelacji obrońcy oskarżonego M. N., co do czynu z art. 258 § 1 k.k.: - obrazę prawa materialnego, a to art. 60 § 3 k.k. poprzez niezastosowanie obligatoryjnego w tym przypadku nadzwyczajnego złagodzenia kary i możliwości warunkowego jej zawieszenia.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
- instytucja sformułowana w art. 60 § 3 k.k. ze swej istoty ma charakter nadzwyczajny, a zatem wymaga spełnienia w sposób dogłębny i pewny tych przesłanek które obligują sąd do jej zastosowania. - tylko przyznanie się do sprawstwa i zawinienia, złożenie wyczerpujących, szczerych, pełnych, konsekwentnych wyjaśnień zawierających istotne okoliczności przestępstwa, nowe i dotychczas		

nieznane, bez ich dozowania taktycznego i bez umniejszania roli własnej w przestępstwie, ale także znaczenia któregokolwiek ze sprawców, wypełnia wymogi art. 60 § 3 k.k. Stanowisko to pozostaje ugruntowane w doktrynie, orzecznictwie Sądu Najwyższego i orzecznictwie innych sądów apelacyjnych (Kodeks karny, Część ogólna tom II pod red. M. Królikowskiego; Wyd. C.H. Beck str. 252 - 253; wyrok SN z 27.05.2002 r., sygn. V KKN 188/00 OSNKW 2002 r. Nr 11 -12 poz. 113; wyrok S.A. w Białymstoku z 7.06.2018 r., sygn. II AKa 53/18, LEX 2531900).

- w niniejszej sprawie M. N. wielokrotnie składał wyjaśnienia najpierw jako podejrzany, a następnie jako oskarżony. W ich trakcie, poza czynem z art. 263 § 2 k.k., nigdy nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu przestępstw.

- z powyższego wynika, że nie był szczery i konsekwentny od pierwszego przesłuchania, pomniejszając swoją rolę w zdarzeniu.

- oskarżony ten nie wypełnił tym samym przesłanek do zastosowania wobec niego art. 60 § 3 k.k.

- obrońca oskarżonego eksponuje w apelacji, że ten oskarżony współdziałając z organami ścigania doprowadził do ujawnienia informacji o przestępstwach popełnionych przez inne osoby, lecz nic takiego nie wynika jednak z wyjaśnień o z oskarżonego.

- w tych warunkach należało uznać, że sąd I instancji nie obraział przepisu z art. 60 § 3 k.k., gdyż nie zaistniały przesłanki do zastosowania nadzwyczajnego

złagodzenia kary odnośnie czynu z art. 258 § 1 k.k.		
Wniosek		
o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od dokonania zarzucanych jej czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
niezasadny zarzut nie dawał podstaw do zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary, a tym bardziej do uwzględnienia wniosku o wydanie wyroku reformatoryjnego lub kasatoryjnego.		
3.29.	z apelacji obrońcy oskarżonej B. M.: - błąd w ustaleniach faktycznych przez przyjęcie, że oskarżona B. M. brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej oraz świadomie poświadczyla nieprawdę w fakturach VAT wymienionych w opisie przypisanego jej czynu.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
- z niekwestionowanych przez skarżącego ustaleń wynika, że B. M. została nakłonią do zarejestrowania własnej działalności gospodarczej przez członka zorganizowanej grupy przestępczej J. M..		

- oskarżona na jego polecenie dokonała rejestracji firmy (...) z/s w C. w dniu 1.02.2002 r.

- za jego namową otworzyła też rachunki bankowe w Banku (...)/C. oraz w (...) Banku (...)/C..

- J. M. był osobą, która faktycznie zarządzała tą firmą, a dla ukrycia jego rzeczywistej roli B. M. udzieliła mu pełnomocnictwa do reprezentowania jej w obrocie gospodarczym przed kontrahentami, ZUS, Urzędem Skarbowym, a także do podpisywania i wystawiania faktur VAT oraz wykonywania innych czynności związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej.

- J. M. ponosił wszelkie koszty związane z tą działalnością, płacąc również oskarżonej wynagrodzenie w wysokości około 800 zł miesięcznie.

- jak wykazało przeprowadzone postępowanie firma (...) poświadczala nieprawdę na fakturach sprzedaży paliwa w postaci oleju napędowego i benzyny do firmy (...). W rzeczywistości bowiem takie transakcje nigdy nie miały miejsca.

- wszystkie faktury wystawione przez firmę (...) były bez pokrycia towarowego tzn. nie odzwierciedlały rzeczywistych zdarzeń gospodarczych. Zarejestrowana na B. M. działalność gospodarcza służyła jedynie do firmowania nielegalnych transakcji paliwowych.

- firma (...) nie dokonywała też nigdy zakupu paliwa w szczególności w P.W. (...), choć dokonywała zapłaty kwot wynikających z

wystawionych na nią faktur. Część należności uregulowano przelewem w marcu 2003 r., a reszta została uregulowana tytułem umowy przelewu wierzytelność z dnia 17.05.2003 r. Jak ustalono umowa ta miała charakter fikcyjny. B. S. jako przedstawiciel P.W. (...) podpisał tę umowę realizując polecenie R. S..

- przedstawione powyżej ustalenia faktyczne, poczynione zostały w oparciu o całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego, który w sposób oczywisty wskazuje, że B. M. w odniesieniu do wszystkich przypisanych jej czynów miał pełną świadomość realizacji ich znamion.

- sąd apelacyjny w pełni podziela wywody sądu okręgowego co do roli tzw. „słupa”, jaką odegrała oskarżona w przestępczym procederze. Nie przekracza granic swobodnej oceny dowodów stwierdzenie, że wersja zaprezentowana przez oskarżoną o braku świadomości uczestniczenia w wystawianiu nierzetelnych faktur, uczestniczeniu w grupie przestępczej oraz „praniu” brudnych pieniędzy, jest nielogiczna, nieprzekonująca, a nade wszystko naiwna.

- według wersji oskarżonej miała ona w ogóle nie widzieć, że wystawiane przez jej firmę faktury sprzedaży paliwa nie odzwierciedlały rzeczywistych zdarzeń gospodarczych. Tymczasem B. M. wiedziała przecież, że założona przez nią firma nie ma żadnego zaplecza logistycznego, które pozwalałoby prowadzić działalność w zakresie obrotu paliwami. Nie zatrudniała żadnych pracowników, nie dysponowała zbiornikami na paliwo, ani też nie miała żadnych odpowiednich środków transportu.

- oskarżona twierdząc, że w całości zawierzyła J. M., nie podała czy w jakikolwiek sposób weryfikowała prawdziwość podejmowanych przez niego działań. Przyznała jedynie, że ograniczała się do co miesięcznego przyjmowania od niego wynagrodzenia.

- taka wersja zdarzenia jest nieprawdopodobna i jednocześnie stanowi prosty i wygodny sposób na uniknięcie odpowiedzialności. Przyjęcie jej za prawdziwą dowodziłoby dużej, wręcz nieprawdopodobnej naiwności z jej strony.

- odnosząc się z kolei do tej części zarzutu dotyczącego przestępstwa przynależności do zorganizowanej grupy przestępczej oraz tzw. prania brudnych pieniędzy to stwierdzić należy, że jest oczywistym, że przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. oraz z art. 299 § 1 k.k. mają charakter umyślny, co wymaga aby sprawca obejmował swoim zamiarem wszystkie znamiona określone w tym przepisie. Koniecznym jest zatem wykazanie mu świadomości przynależności go grupy, a także pochodzenia "brudnych pieniędzy" z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego.

- ocena zachowania oskarżonej prowadzona na tle całokształtu jednoznacznych w swej wymowie okoliczności jej działalności nie pozostawia najmniejszych wątpliwości co do tego, że miała świadomość uczestniczenia w grupie przestępczej oraz pochodzenia pieniędzy wpłacanych na jej rachunek bankowy.

- taka konstatacja jest następstwem przyjęcia za prawidłowe tych

ustaleń z których wynika, że B. M. współuczestniczyła w popełnianiu przestępstwa wystawiania nierzetelnych faktur wspólnie z innymi osobami, w następstwie czego miał miejsce pozorowany przepływ środków finansowych, a wszystko to odbywało się w ramach zorganizowanej grupy przestępczej.		
Wniosek		
o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej od wszystkich zarzucanych jej czynów.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
niezasadny zarzut nie dawał podstaw do uwzględnienie wniosku.		
3.30.	z apelacji obrońcy oskarżonej B. M. - obrazę art. 299 § 1 i art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. poprzez błędne zastosowanie, albowiem sąd nie skonkretyzował dostatecznie typu czynu zabronionego, z którym związana była korzyść majątkowa w postaci środków pieniężnych w wysokości 5.886 zł, zaksięgowanych na rachunku na rachunku bankowym oskarżonej i nie można na podstawie opisu czynu bazowego ustalić, jakiemu typowi czynu zabronionego odpowiada.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

- za nietrafny należało też uznać kolejny zarzut dotyczący obrazy art. 299 § 1 k.k. i art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k.

- zarówno w opisie czynu zarzucanego oskarżonej, jak także ostatecznie jej przypisanego w zaskarżonym wyroku prawidłowo ustalono, że wartości majątkowe pochodziły z korzyści uzyskanych za pomocą czynu zabronionego z art. 54 § 1 k.k.s.

- przepis ten stanowi, że „podatnik, który uchylając się od opodatkowania, nie ujawnia właściwemu organowi przedmiotu lub podstawy opodatkowania lub nie składa deklaracji, przez co naraża podatek na uszczuplenie, podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności, albo obu tym karom łącznie”.

- użycie sformułowania o pochodzeniu środków z „nieodprowadzenia na rzecz Skarbu Państwa podatku akcyzowego i VAT” w kontekście „przestępstw związanych z nielegalnym handlem paliwami płynnymi” wskazuje, że źródłem tych wartości było przywołane wyżej przestępstwo skarbowe

- art. 299 § 1 k.k. przewiduje odpowiedzialność osób, które środki płatnicze, instrumenty finansowe, papiery wartościowe, wartości dewizowe, prawa majątkowe lub inne mienie ruchome lub nieruchomości, pochodzące z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego, przyjmują, posiadają, używają, przekazują lub wywożą za granicę, ukrywają, dokonują ich transferu lub konwersji, pomagają do przenoszenia ich własności lub

posiadania albo podejmują inne czynności, które mogą udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie ich przestępnego pochodzenia lub miejsca umieszczenia, ich wykrycie, zajęcie albo orzeczenie przepadku.

- nie ulega wątpliwości, że dla uznania, iż zachowanie sprawcy wypełnia ustawowe znamiona występkę określonego w art. 299 § 1 k.k. konieczne jest wykazanie, aby te wymienione w dyspozycji powołanego przepisu rzeczy, stanowiące przedmiot karalnych czynności wykonawczych, pochodziły z „korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego”. W efekcie oznacza to, że niezbędne jest ustalenie owego czynu oraz korzyści bezpośrednio lub pośrednio z niego odniesionej przez sprawcę albo inną osobę, a następnie wprowadzonej do obrotu.

- w ustalaniu realizacji znamion przestępstwa z art. 299 § 1 k.k., w tym znamienia pochodzenia "wartości majątkowych stanowiących brudne pieniądze", sąd zachowuje samodzielność jurysdykcyjną (art. 8 k.p.k.), nie oznacza to jednak, że jest on zwolniony z konieczności udowodnienia, przynajmniej tych przedmiotowych elementów czynu "pierwotnego", które pozwalają na jego zakwalifikowanie pod znamiona konkretnego czynu zabronionego zawartego w ustawie karnej, ani też nie jest zwolniony od wskazania tej kwalifikacji (wyrok S. N. z dnia 2.02.2011 r., sygn. II KK 159/10, publ. LEX nr 785651).

- zatem uprzednie skazanie za popełnienie tzw. przestępstwa bazowego nie jest konieczne, gdyż dla realizacji znamion przestępstwa z art. 299 § 1 k.k. wystarczające

<p>jest wskazanie w jego opisie, że określone wartości majątkowe pochodzą z określonej czynności mającej charakter konkretnego typu czynu zabronionego ustawą. Może to się odbyć poprzez opisanie takiego zachowania zawierającego ustawowe znamiona przestępstwa, użycie sformułowań równoważnych lub też poprzez wskazanie jego kwalifikacji prawnej.</p> <p>- przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że Sąd Okręgowy wskazał w opisie czynu z art. 299 § 1 k.k., jakie było konkretne źródło pochodzenia korzyści majątkowej poprzez odwołanie się do znamion z art. 54 § 1 k.k.s.</p>		
Wniosek		
o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej od wszystkich zarzucanych jej czynów.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
niezasadny zarzut nie dawał podstaw do uwzględnienia wniosku.		
3-31.	z apelacji obrońcy oskarżonego J. S. - naruszenie prawa materialnego tj. art. 271 § 1 i 3 k.k. poprzez uznanie, iż osoba nie będąca podmiotem uprawnionym do wystawienia dokumentu może być objęta dyspozycją tego przepisu, jako popełniające opisane w nim przestępstwo w sposób bezpośredni.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>- niniejsze rozważania należy zacząć od przypomnienia, że „faktura VAT dokumentuje okoliczności istotne dla prawa publicznego i wywołuje konsekwencje publicznoprawne na równi z niektórymi dokumentami wystawianymi przez organy administracji państwowej, a uprawnienie określonych podmiotów do jej wystawiania płynie wprost z ustawy, to wystawca takiej faktury jest inną osobą uprawnioną do wystawienia dokumentu w rozumieniu art. 271 § 1 k.k.”(uchwała SN z dnia 30.09.2003 r., sygn. I KZP 16/03, publ. OSNKW 2003/9–10, poz. 77;)</p> <p>- przestępstwo poświadczenia nieprawdy ma charakter przestępstwa indywidualnego. Może je popełnić wyłącznie funkcjonariusz publiczny lub inna osoba uprawniona do wystawienia dokumentu.</p> <p>- bezspornie oskarżony nie był wystawcą faktur, o których mowa w czynie przypisanym mu w pkt 53 zaskarżonego wyroku. Nie był też ani funkcjonariuszem publicznym, ani inną osobą uprawnioną do wystawienia dokumentu.</p> <p>- niemniej z poczynionych ustaleń wynika, że przestępstwa tego miał dopuścić się we współdziałaniu z innymi osobami, tj. „wspólnie i w porozumieniu z R. K. właścicielem firmy (...) R.K. z/s w C., M. W. właścicielem firmy (...), ustalonym właścicielem firmy (...) z/s w C., osobami upoważnionymi do wystawiania dokumentów w postaci faktur VAT”.</p>	

- przypisanie oskarżonemu odpowiedzialności było zatem konsekwencją uregulowania zawartego w art. 21 § 2 k.k. Przepis ten stanowi, że "Jeżeli okoliczność osobista dotycząca sprawcy, wpływająca chociażby tylko na wyższą karalność, stanowi znamię czynu zabronionego, współdziałający podlega odpowiedzialności karnej przewidzianej za ten czyn zabroniony, gdy o tej okoliczności wiedział, chociażby go nie dotyczyła".

- zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie sądowym nie tylko nie budzi wątpliwości, ale utrwalony jest pogląd, że możliwe jest przypisanie osobie odpowiedzialności karnej za przestępstwo indywidualne, nawet wtedy, gdy sama nie spełnia cech indywidualizujących podmiot takiej odpowiedzialności. Niewątpliwie przepis art. 271 § 1 k.k. odnosi się do wypadków, w których czyn jest wykonywany przez podmiot mający wymagane przez ustawę cechy, natomiast cech tych nie mają osoby współdziałające. Do odpowiedzialności karnej za przestępstwo indywidualne wystarczy, gdy osoby te wiedzą, że osoba wykonująca czyn ma cechę wymaganą przez ustawę. Wypada zauważyć, że nie tylko możliwe jest, ale i obligatoryjne, przypisanie osobie współdziałającej odpowiedzialności karnej na równi ze sprawcą głównym wypełniającym znamię przestępstwa indywidualnego. Odpowiedzialność w takiej sytuacji można ponieść - w zależności od okoliczności faktycznych sprawy - zarówno w formie współsprawstwa, pomocnictwa, czy też podżegania.

- w orzecznictwie sądowym podkreśla się, że przepis art. 21 § 2 k.k. przesądza, iż współdziałający (podżegacz, pomocnik, współsprawca, sprawca kierowniczy lub wydający polecenie) ponosi odpowiedzialność za wchodzące w grę przestępstwo indywidualne, jeżeli o danej okoliczności wiedział (tzn. uświadamiał sobie, iż współdziałała z podmiotem przestępstwa indywidualnego). W ten sposób ustawodawca "zrównał" sytuację wszystkich współdziałających w przestępstwie indywidualnym. Nawet okoliczności wyłączające odpowiedzialność karną bezpośredniego wykonawcy czynu nie stanowią przeszkody do przyjęcia takiej odpowiedzialności po stronie sprawcy kierowniczego i sprawcy polecającego. (wyrok SN z dnia 30.10.2013 r., sygn. II KK 81/13, publ. OSNKW 2014, z. 3, poz. 25).

- podsumowując powyższe uwagi należy stwierdzić, że miał rację sąd I instancji, skazując oskarżonego w związku z realizacją przez niego znamiona przestępstwa określonego w art. 271 § 1 k.k., gdyż uprawniała do tego treść przepisu z art. 21 § 2 k.k.

- oskarżony miał świadomość okoliczności indywidualizujących odpowiedzialność z art. 271 k.k. osób wskazanych jako współsprawcy, którzy byli uprawnionymi do wystawiania faktur. Tym samym wiedział o "okoliczności osobistej" w ujęciu art. 21 § 2 k.k.

- ta kwestia zupełnie umknęła z pola widzenia skarżącemu, co czyni stawiany zarzut bezzasadnym.

Wniosek		
o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od dokonania zarzucanych czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
niezasadny zarzut nie dawał podstaw do uwzględnienia wniosku.		
3.32.	z apelacji obrońcy oskarżonego J. S.: - naruszenie prawa materialnego tj. art. 299 § 1 i 5 k.k. poprzez przypisanie J. S. realizacji znamion przestępstwa opisanego w art. 299 § 1 k.k. bez dostatecznie określonego typu czynu zabronionego, z którym związane są korzyści majątkowe i wobec braku udowodnienia popełnienia tego czynu oraz przy nieprawidłowym przyjęciu, iż czynił to jako właściciel firmy PW (...) R.K..	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
- zarzut okazał się trafny jedynie w części związanej z nieprawidłowym przyjęciem, iż czynu z art. 299 § 1 k.k. dopuścił się jako właściciel firmy (...). - w opisie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 55 zaskarżonego wyroku, poprzez odwołanie się do treści zarzutu z aktu oskarżenia, zawarto stwierdzenie, z którego		

wynikałoby, że przestępstwa tzw. prania brudnych pieniędzy dopuścił się będąc właścicielem firmy (...) R.K.

- tak sformułowany opis czynu nie odzwierciedla ustaleń faktycznych poczynionych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Ustalono tam, że J. S. przy popełnianiu tego występku współdziałał z właścicielem firmy (...), który był R.K.

- zaistniały błąd stanowił naruszenie art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., wymagający korekty ze strony sądu odwoławczego.

- w pozostałym zakresie kontrola odwoławcza nie wykazała żadnych innych uchybień.

- zarówno w opisie czynu zarzucanego oskarżonej, jak także ostatecznie przypisanego w zaskarżonym wyroku, prawidłowo ustalono, że wartości majątkowe, stanowiące przedmiot przestępstwa z art. 299 § 1 i 5 k.k., pochodziły z korzyści uzyskanych za pomocą czynu zabronionego z art. 54 § 1 k.k.s.

- użycie sformułowania o pochodzeniu korzyści „związanych z handlem nieopodatkowanym paliwem, poprzez unikanie jego opodatkowania podatkiem VAT i akcyzowym” wskazuje, że źródłem ich było przywołane wyżej przestępstwo skarbowe

- art. 299 § 1 k.k. przewiduje odpowiedzialność osób, które środki płatnicze, instrumenty finansowe, papiery wartościowe, wartości dewizowe, prawa majątkowe lub inne mienie ruchome lub nieruchomości, pochodzące z korzyści związanych z

popelnieniem czynu zabronionego, przyjmuj, posiadają, używają, przekazuj lub wywoz za granic, ukrywają, dokonują ich transferu lub konwersji, pomagają do przenoszenia ich własności lub posiadania albo podejmują inne czynności, które mogą udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie ich przestępnego pochodzenia lub miejsca umieszczenia, ich wykrycie, zajęcie albo orzeczenie przepadku.

- nie ulega wątpliwości, że dla uznania, iż zachowanie sprawcy wypełnia ustawowe znamiona występku określonego w art. 299  1 k.k. konieczne jest wykazanie, aby te wymienione w dyspozycji powołanego przepisu rzeczy, stanowiące przedmiot karalnych czynności wykonawczych, pochodziły z „korzyści związanych z popelnieniem czynu zabronionego”. W efekcie oznacza to, że niezbędne jest ustalenie owego czynu oraz korzyści bezpośrednio lub pośrednio z niego odniesionej przez sprawcę albo inną osobę, a następnie wprowadzonej do obrotu.

- w ustalaniu realizacji znamion przestępstwa z art. 299  1 k.k., w tym znamienia pochodzenia "wartości majątkowych stanowiących brudne pieniądze", sąd zachowuje samodzielnoc jurysdykcyjną (art. 8 k.p.k.), nie oznacza to jednak, że jest on zwolniony z konieczności udowodnienia, przynajmniej tych przedmiotowych elementów czynu "pierwotnego", które pozwalają na jego zakwalifikowanie pod znamiona konkretnego czynu zabronionego zawartego w ustawie karnej, ani też nie jest zwolniony od wskazania tej kwalifikacji (wyrok S. N. z dnia 2 lutego 2011 r., sygn. II KK 159/10, publ. LEX nr 785651).

- zatem uprzednie skazanie za popełnienie tzw. przestępstwa bazowego nie jest konieczne, gdyż dla realizacji znamion przestępstwa z art. 299 § 1 k.k. wystarczające jest wskazanie w jego opisie, że określone wartości majątkowe pochodzą z określonej czynności mającej charakter konkretnego typu czynu zabronionego ustawą. Może to się odbyć poprzez opisanie takiego zachowania zawierającego ustawowe znamiona przestępstwa, użycie sformułowań równoważnych lub też poprzez wskazanie jego kwalifikacji prawnej.

- w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, choćby na str. 583, przesadzono o realizacji przez wszystkich oskarżonych znamion przestępstwa skarbowego dotyczącego uszczupień podatkowych.

- przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że sąd okręgowy wskazał w opisie czynu z art. 299 § 1 k.k., jakie było konkretne źródło pochodzenia korzyści majątkowej poprzez odwołanie się do zachowań odpowiadających znamionom przestępstwa skarbowego z art. 54 § 1 k.k.s.

Wniosek

o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od dokonania zarzucanych czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
jedynie częściowo zasadny zarzut nie dawał podstaw do uwzględnienie wniosku w takim zakresie w jakim został on sformułowany. Wykazanie naruszenia art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. doprowadziło w pkt 55 wyroku do zmiany opisu czynu, gdzie zwrot „jako właściciel firmy PW (...) zastąpiono zwrotem „razem z właścicielem firmy PW (...) (prawidłowo (...)).		
3.33.	z apelacji obrońcy oskarżonego J. S. - wewnętrzną niespójność wyroku, który w części opisowej tj. w pkt XXIX przyjmuje, że J. S. działa wspólnie i w porozumieniu z właścicielem firmy (...) R. K., a w pkt XXX przyjmuje, iż J. S. działa jako właściciel firmy (...) R.K., co nie jest jednocześnie możliwe.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
- zarzut ten został omówiony w pkt 3.32 niniejszego uzasadnienia.		
Wniosek		
o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od dokonania zarzucanych czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
zasadność tego zarzutu nie dawała podstaw do uwzględnienia wniosku, a jedynie nakazywała dokonanie zmiany wyroku poprzez dokonanie odpowiedniej korekty w opisie czynu z pkt 55.		
3.34.	z apelacji obrońcy oskarżonego J. S.: - uchylenie się od oceny wyjaśnień M. C. (3), który opisuje rolę J. S. inaczej niż sąd I instancji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>- zarzut skarżącego jawi się jako co najmniej niezrozumiały.</p> <p>- na str. 441 - 443 uzasadnienia sądu I instancji zostały przedstawione i omówione wyjaśnienia oraz zeznania składane przez M. C. (3).</p> <p>- w tych wypowiedziach nie zawarł on takich informacji, które mogłyby uwolnić oskarżonego od ponoszenia odpowiedzialności karnej za zarzucane mu czyny.</p> <p>- w szczególności nie zaprzeczył on temu, aby oskarżony miał dopuścić się przestępstw z art. 271 § 3 k.k. i inne, art. 299 § 1 i 5 k.k. i inne oraz z art. 258 § 1 k.k.</p> <p>- skarżący swoje stanowisko przedstawił w sposób bardzo ogólnikowy, bez wskazania szczegółów, które pozwoliłyby zrozumieć jego intencje.</p>		

<p>- samo stwierdzenie o opisywaniu przez M. C. (3) roli oskarżonego w odmienny sposób niż uczynił to sąd I instancji nie może być uznane za wystarczające.</p> <p>- warto nadmienić, że o uznaniu winy oskarżonego zdecydował całokształt materiału dowodowego ujawnionego w toku przewodu sądowego, o czym przekonują rozważania poczynione w pkt 3.35 niniejszego uzasadnienia.</p>		
Wniosek		
o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od dokonania zarzucanych czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
niezasadny zarzut nie dawał podstaw do uwzględnienia wniosku.		
3.35.	z apelacji obrońcy oskarżonego J. S. - naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć wpływ na zapadłe rozstrzygnięcie tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. (szczegółowo opisany w pkt 5 apelacji).	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
- wbrew twierdzeniom skarżącego sąd I instancji w sposób prawidłowy i wszechstronny ocenił wszystkie		

dowody ujawnione w toku przewodu sądowego, dokonując następnie na ich podstawie właściwych ustaleń faktycznych odnośnie czynów przypisanych J.S. w zaskarżonym wyroku.

- ocena całokształtu materiału dowodowego nie zawiera błędów i nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów, określonej w art. 7 k.p.k., a wnioski jakie na tej podstawie wyciągnął są jak najbardziej trafne.

- sformułowany zarzut obrazy przepisów postępowania w zasadniczej mierze stanowi polemikę z ocenami i ustaleniami sądu I instancji. Skarżący w apelacji przeciwstawia ocenom sądu odmienny pogląd co do znaczenia zeznań R. K. i M. W., jako dowodów mogących stanowić podstawę skazania J.S.. Skarżący w ten sposób przedstawił własną, ale niepełną ocenę materiału dowodowego, z całkowitym pominięciem argumentacji zawartej w pisemnym uzasadnieniu.

- wszechstronna ocena wszystkich dowodów i wynikających z nich okoliczności jest nie tylko obowiązkiem sądu orzekającego. Zasada ta obowiązuje także przy wyciąganiu wniosków przez strony procesowe, które przedstawiając własne stanowisko, nie mogą go opierać na fragmentarycznej ocenie dowodów z pominięciem tego wszystkiego, co może prowadzić do innych wniosków.

- w pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę na to, że podstawowymi dowodami obciążającymi oskarżonego były wyjaśnienia A. S., M. W. i E. M..

- na str. 441 uzasadnienia sąd wskazał te fragmenty zeznań M. W. i E. M., które wprost obciążają oskarżonego. obrońca do tych dowodów nie odniósł się w żaden sposób, a w szczególności nie podważył ich, co było jego obowiązkiem stawiając zarzut obrazy art. 7 k.p.k.

- szczególnie istotne wydają się być wyjaśnienia E. M., która szczegółowo odniosła się do współpracy z J. S.. Wyjaśniała, że we wcześniejszych wyjaśnieniach, obawiając się zemsty, nie podała jego nazwiska. Tego współoskarżonego poznała za pośrednictwem A. S. i P. K., którzy przedstawili go jako osobę dobrze zorientowaną w branży paliwowej, a przede wszystkim w kwestii wystawiania faktur przez podmioty, które rozliczała. Jak podała od stycznia 2005 r. na to właśnie na jego prośbę zgodziła się rozliczać firmę (...) J. P., zajmującą się handlem olejem napędowym. J. S. zajmował się głównie firmami (...) i PU (...) B. F.. Odnośnie rozliczania i (...) spółki (...) wyjaśniła, że prowadziła księgowość tego podmiotu przez dwa lub trzy miesiące. Nie pamiętała czy zwrócił się do niej o to J. S. czy J. P.. W jej ocenie spółkę zakupił J. S., a M. W. był w niej figurantem.

- sąd apelacyjny ze swej strony pragnie zwrócić uwagę także na te fragmenty zeznań i wyjaśnień M. C. (3), który opisując rolę oskarżonego, uznał go, z uwagi jego zaangażowanie w przestępczy proceder, m.in. za współnika J. P..

- sąd okręgowy odniósł się też do wyjaśnień J.S. uznając je za nielogiczne, przedstawiając w tym zakresie odpowiednią argumentację. Słusznie wytknięto oskarżonemu, że

<p>choć nie przyznał się do popełnienia przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. to potwierdził, że dostarczał B. F. i M. W. dane niezbędne do wystawienia nierzetelnych faktur, a także wyłożył pieniądze na zakup przez M. W. spółki (...).</p> <p>- analizując całość tych dowodów nie sposób podważyć tych ustaleń sądu okręgowego, które doprowadziły do skazania oskarżonego za zarzucane mu przestępstwa. Nie uczynił tego również skarżący, który odniósł się jedynie do wybranych przez siebie dowodów, pomijając pozostałe.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od dokonania zarzucanych czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>niezasadny zarzut nie dawał podstaw do uwzględnienia wniosku o wydanie wyroku reformatoryjnego lub kasatoryjnego.</p>		
<p>3.36.</p>	<p>z apelacji obrońcy oskarżonego J. S.:</p> <p>- naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć wpływ na zapadłe rozstrzygnięcie tj. art. 7 k.p.k. (szczegółowo opisany w pkt 6 apelacji)</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>- zarzut obrońcy dot. skazania oskarżonego za popełnienie przestępstwa z art. 258 § 1 k.k., tj. za udział w zorganizowanej grupie przestępczej, której zajmować się miała m.in. wprowadzaniem do obrotu paliwa niespełniającego wymogów jakościowych.</p> <p>- jak wynika z ustaleń sądu I instancji w ramach zorganizowanej grupy przestępczej jej członkowie m.in. w dniu 4.07.2005 r. wprowadzili do obrotu paliwo niespełniające wymagań jakościowych. Funkcjonariusze Urzędu Celnego w G. pobrali próbki paliwa z obiektów znajdujących się na terenie użytkowanym przez spółkę (...). I tak ze zbiornika nr 3 o objętości 5 000 dm³ pobrano próbkę o nr (...), która nie spełniała wymagań jakościowych. Sprzedaży tego paliwa dokonała firma (...) R. K.. Tak samo paliwo dostarczone do firmy (...) spółka jawna przez (...) nie spełniało wymagań jakościowych zawartych w rozporządzeniu Min. Gospodarki i Pracy z dnia 16 sierpnia 2004 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych. Ustalenia w tym zakresie wynikają m.in. z protokołów pobrania próbek paliwa (k. 99-107), sprawozdanie z badań Izby Celnej w B. (k. 65), sprawozdania z Centrum Badawczo - Analitycznego (...) (k. 122 -137, k. 140 - 151), sprawozdania z Centrum Badawczo - Analitycznego (...) (k. 131 - 135).</p> <p>- przedstawione powyżej zdarzenia jest jednym z kilku podobny opisanych przez sąd I instancji, ale wystarczające, aby wykazać,</p>	

<p>że członkowie grupy przestępczej zajmowali się także wprowadzaniem do obrotu paliwa, które nie spełniało wymogów jakościowych. Co prawda nie wykazano w tym konkretnym zdarzeniu udziału oskarżonego, ale dowodzi ono tego, co było jednym z przedmiotów działalności grupy.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od dokonania zarzucanych czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>niezasadny wniosek nie dawał podstaw do uwzględnienia wniosku o wydanie wyroku reformatoryjnego lub kasatoryjnego.</p>		
<p>3.37.</p>	<p>z apelacji obrońcy oskarżonego J.S.: - błąd w ustaleniach faktycznych, który mógł mieć wpływ na zapadłe rozstrzygnięcie (szczegółowo opisany w pkt 7 apelacji)</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>- zarzut w zdecydowanym zakresie powiela inne zarzuty, które omówione zostały w pkt 3.32. i 3.36 - na uwzględnienie zasługiwał jedynie ten jego fragment, w którym obrońca kwestionował czas</p>		

<p>popelnienia przestępstwa z art. 258 § 1 k.k.</p> <p>- sąd skazał oskarżonego za udział w grupie przestępczej w okresie od grudnia 2004 r. do stycznia 2006 r.</p> <p>- jednakże, jak ustalono to w postępowaniu odwoławczym, przestępstwo z art. 271 § 3 k.k. i inne zostało przez niego popełnione od 4.01.2005 r. do 31.12.2005 r., a czyn z art. 299 § 1 i 5 k.k. w okresie od 21.01.2005 r. do 4.11.2005 r.</p> <p>- sąd apelacyjny uznał, iż skoro istota działania oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej wiązała się z wystawieniem nierzetelnych faktur oraz „praniem” brudnych pieniędzy to data tego przestępstwa powinna pokrywać się z datą pozostałych czynów.</p> <p>- z tego też powodu sąd apelacyjny zmienił zaskarżony w pkt 56 w zakresie daty popełnienia czynu z art. 258 § 1 k.k. przyjmując, iż miał on miejsce od stycznia do grudnia 2005 r.</p>		
Wniosek		
o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od dokonania zarzucanych czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
niezasadne zarzuty nie dawały podstaw do uwzględnienia wniosku o wydanie wyroku reformatoryjnego lub kasatoryjnego, a jedynie do		

zmiany daty w opisie czynu w pkt 56 wyroku.		
3.38.	<p>z apelacji obrońcy oskarżonego J. S.</p> <p>- rażącej niewspółmierności kary w stosunku do oskarżonego nie uwzględniającą zawartej w dyrektywach kary konieczności oceny zachowania oskarżonego po popełnieniu przestępstwa i pomijając niekaralność oskarżonego, brak jakiegokolwiek konfliktu z prawem, ustabilizowany tryb życia skazanego, a także przyjmując na nieznanych podstawach, iż sytuacja materialna oskarżonego pozwala na zapłatę tak wysokiej grzywny.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>- dla uwzględnienia tego zarzutu niezbędnym było wykazanie, że kary wymierzone oskarżonemu są nie tylko niewspółmierne, ale rażąco niewspółmierne.</p> <p>- pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza zaś znaczną dysproporcję między karą wymierzoną, a karą sprawiedliwą, zasłużoną. Nie każda więc różnica w zakresie oceny wymiaru kary uzasadnia zarzut rażącej niewspółmierności kary, przewidziany w art. 438 pkt 4 k.p.k., ale tylko taka, która ma charakter zasadniczy, a więc jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować.</p> <p>- należy dodać, że przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wtedy, gdy na podstawie wskazanych okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary, można przyjąć, że</p>		

zachodzi wyraźna różnica między karą wymierzoną, a karą, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo (wyrok S.N. z dnia 1.12.1994 r., III KRN 120/94, OSP 1995, Nr 6, poz. 138;).

- również w orzecznictwie sądów powszechnych ugruntowany jest pogląd, iż aby uznać, że kara jest rażąco niewspółmierna, różnica między karą wymierzoną, a karą wnioskowaną przez skarżącego winna być różnicą "rażącą" i to charakterystyczne określenie winno oznaczać, że jest ona "jaskrawa", "bijąca w oczy", "oślepiająca", a więc jest różnicą tak istotną, że wymierzonej kary nie można w żaden sposób zaakceptować (wyrok S.A. we Wrocławiu z dnia 14.03.2001 r., sygn. II AKa 55/01, Prok. i Pr. 2001, Nr 10, poz. 21)

- sąd I instancji wymierzając oskarżonemu karę 5 lat pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 271 § 1 i 3 k.k. i inne, karę 3 lat pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 299 § 1 i 5 k.k. oraz karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. miał na uwadze wysoki stopień społecznej szkodliwości i wysoki stopień zawinienia, a także działanie w ramach grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami oraz z niskich pobudek w celu łatwego wzbogacenia się. Miał także baw polu widzenia istotną rolę oskarżonego przy ich popełnianiu, który pełnił funkcję „koordynatora” dla kilku podmiotów dostarczających nierzetelne faktury.

- ma racje skarżący, iż sąd I instancji nie wziął pod uwagę wcześniejszej niekaralności oskarżonego, a także szereg pozytywnych okoliczności wynikających jego sytuacji zawodowej oraz rodzinnej. Niemniej kary jednostkowe wymierzone za poszczególne przestępstwa jawią się jako sprawiedliwie, gdyż odpowiadają dyrektywom wymiaru kary z art. 53 § 1 k.k. Duża szkodliwość popełnionych czynów popełnionych w ramach zorganizowanej grupy przestępczej pozwalały na wymierzenie takich kar. O karygodności czynu z art. 271 § 3 k.k. świadczy ogromna ilość sfałszowanych faktur - około 1500, a także roczny okres czasu przy jego popełnianiu. Z kolei przestępstwo z art. 299 § 5 k.k. wiązało się z „wypraniem” bardzo znacznej kwoty pieniędzy – 20.000.000 zł na przestrzeni 11 miesięcy. Przynależność do grupy przestępczej i aktywny w niej udział, gdzie pełnił rolę koordynującą i nadzorującą, dotyczyła z kolei rocznego okresu czasu. Wszystkie te elementy znalazły właściwe odbicie w wymierzonych sankcjach, które, zważywszy na ich nadzwyczajne ich obostrzenie z art. 65 § 1 k.k., oscyluje przecież w dolnych granicach ustawowego zagrożenia przewidzianych dla tego typu przestępstw.

- ponadto tak ukształtowane kary powodują, że generalnie wyrok w zakresie sankcji wymierzonych poszczególnym oskarżonym jest spójny i wewnętrznie sprawiedliwy.

- nie budzi zastrzeżeń także rozstrzygnięcie o karze grzywny. Zarówno ich wymiar, jak i wysokość stawki dziennej, zostały ustalone prawidłowo i nie mają cech rażącej niewspółmierności.

<p>Wysokość stawki uzasadnia wartość korzyści jakie osiągnął z popełnienia przestępstwa i jego obecna sytuacja finansowa, gdyż jak wynika z przedstawionych informacji pracuje poza granicami kraju. Trafnie też sąd okręgowy uznał, że w realiach sprawy obok kary pozbawienia wolności należało orzec grzywnę, skoro oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.</p> <p>- wymiar kary łącznej, w wyniku uwzględnienia apelacji oskarżyciela publicznego, został zmieniony przez sąd odwoławczy, co umotywowane zostało w rozważaniach poczynionych w pkt 3.2 niniejszego uzasadnienia.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>niezasadny zarzut nie dawał podstaw do złagodzenia kar jednostkowych, jak i kary łącznej.</p>		
<p>3.39.</p>	<p>z apelacji obrońcy oskarżonego G. S.:</p> <p>- błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia i mający wpływ na jego treść (szczegółowo opisany we wniesionym środku odwoławczym)</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<ul style="list-style-type: none">- zarzuty obrońcy okazały się być trafne.- oskarżonemu w pkt 58 zaskarżonego wyroku przypisano popełnienie przestępstwa z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w okresie od stycznia 2003 r. do czerwca 2004 r.- tymczasem już z samej treści zarzutu, wymieniającego poszczególne przestępcze zachowania, wynika, że ostatnia faktura, spośród wszystkich 170 dokumentów, w których poświadczono nieprawdę, została sporządzona odpowiednio w dniu 26.05.2005 r.- zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie wskazuje, aby faktury były wystawiane w okresie późniejszym, niż wynika to z widniejących na nich dat.- „w przypadku przestępstwa stanowiącego czyn ciągły, czas jego popełnienia określa się datą pierwszego i ostatniego zachowania sprawcy, bo one wyznaczają jego ramy czasowe” (wyrok S.A. w Warszawie z dnia 12.05.2017 r., sygn. akt II AKa 66/17, LEX nr 2317740)- z powyższego wynika zatem, że oskarżony dopuścił się popełnienia tego przestępstwa w okresie od 2.01.2003 r. do 26.05.2004 r.- podobnie rzecz się ma z datą popełnienia przestępstwa z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.	

- w pkt 61 zaskarżonego wyroku, w ślad za zarzutem aktu oskarżenia, sąd I instancji przyjął, iż przestępstwo „prania brudnych pieniędzy”, stanowiące czyn ciągły, miało mieć miejsce w okresie od 1.01.2003 r. do 30.07.2004 r.

- tymczasem, jak słusznie zauważa obrońca, pierwszy przelew, stanowiący czynność sprawczą tzw. „prania brudnych pieniędzy”, został zrealizowany w dniu 14.01.2003 r., zaś ostatni w dniu 25.03.2004 r.

- z tego też powodu należało przyjąć, że oskarżony dopuścił się popełnienia tego przestępstwa w okresie od 14.01.2003 r. do 25.03.2004 r.

- konsekwencją powyższego była również błędnie określony czas popełnienia przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. Wynikało to z przyjęcia, iż udział w zorganizowanej grupie przestępczej materializował się w konkretnych zachowaniach realizujących znamiona określonych typów czynów zabronionych. W związku z tym zmodyfikowano czas popełnienia przestępstwa w pkt 60 wyroku poprzez przyjęcie, że miał on miejsce od stycznia 2003 r. do maja 2004 r.

- słusznie obrońca zarzucił sądowi I instancji wyciągnięcie nieprawidłowych wniosków z wyjaśnień G. S..

- bezspornie z treści pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że wypowiedzi procesowe oskarżonego zostały uznane za wiarygodne i w związku z tym stały one u podstaw ustaleń faktycznych, czynionych w niniejszej sprawie.

- na k. 14-26 akt sprawy (t.44) znajdują się wyjaśnienia w

których oskarżony przyznawał, że „Przedsiębiorstwo (...), którego był prezesem miało podpisaną umowę agencyjną z firmą (...) – M. N. na reprezentowanie ich na stacji paliw w P. przy ul. (...). Firma (...) podpisała umowę dzierżawy tej stacji, zatrudniła tam pracownika. Natomiast do obowiązków firmy (...) należało nadzorowanie sprzedaży paliw to jest oleju napędowego”.

- poza tym fragmentem nie ma w jego wyjaśnieniach żadnych innych informacji, z których można byłoby wyciągnąć wniosek o wiodącej roli oskarżonego w procederze popełnianych przestępstw. Brak jest ich także w innych dowodach ujawnionych w toku postępowania.

- tymczasem na str. 578 uzasadnienia znajduje sformułowanie, iż „G. S. i J. M. kierowali działaniami M. N.”. Takie ustalenie jawią się jako dowolne.

- użycie przez oskarżonego w swoich wyjaśnieniach słowa „nadzorować”, zwłaszcza w kontekście pozostałych wypowiedzi, należało rozumieć jako „kontrolować”, a nie „kierować”. Kontrola miała wynikać podziału ról pomiędzy G. S. i M. N. w związku z porozumieniem, które pomiędzy sobą zawarli.

- taki też sens wypowiedzi procesowej oskarżonego nadał, w innym fragmencie swoich ustaleń, sąd okręgowy, który napisał, że „zapoczątkował porozumienie z M. N., J. M. i G. S. w ramach działalności firmy (...), co istotne posiadającej koncesję na obrót paliwami. Potwierdzeniem istnienia takiego porozumienia są nie tylko działania sprowadzające się do wystawiania fikcyjnych faktur sprzedaży oleju napędowego przez (...) do (...), ale

<p>bezpośrednie działania zmierzające do pozyskiwania podmiotów gospodarczych do wystawiania fikcyjnych faktur „VAT” sprzedaży oleju napędowego dla (...) i innych podmiotów rzekomo kupujących lub sprzedających olej napędowy.</p> <p>- z tych też powodów sąd apelacyjny zawarte w pisemnym uzasadnieniu ustalenie o kierowniczej roli oskarżonego uznał za błędne.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie kary pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i 2 miesięcy oraz kary grzywny 150 stawek po 50 zł każda, z jednoczesnym zaliczeniem na poczet orzeczonej kary okresu rzeczywistego pozbawienia wolności od 27.03.2006 r. do 21.09.2007 r.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>zasadny zarzut w zakresie błędnych ustaleń faktycznych miał wpływ na zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez korektę dat popełnienia poszczególnych czynów w pkt 58, 60 i 61 wyroku.</p>		
<p>3.40.</p>	<p>z apelacji obrońcy oskarżonego G. S.:</p> <p>- obrazy przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.k. poprzez sprzeczną z regułami poprawnego rozumowania i wskazaniem doświadczenia życiowego oraz nie uwzględniając okoliczności wynikających z całokształtu materiału dowodowego ocenę wyjaśnień ... , co w rezultacie znalazło odzwierciedlenie w wymiarze kary łącznej</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	względem tego oskarżonego, na co niewątpliwie miał poczynienie błędnych ustaleń faktycznych.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<ul style="list-style-type: none">- zarzut z formalnego punktu widzenia nie zasługiwał na uwzględnienie.- analiza jego treści przekonuje o ścisłym powiązaniu z wcześniejszym zarzutem błędnych ustaleń faktycznych w zakresie wniosków, jakie płyną z wyjaśnień oskarżonego co do kierowniczej roli oskarżonego wobec oskarżonego M. N..- przeprowadzone w pkt 3.39 rozważania świadczą o tym, że uchybienie sądu I instancji nie polegało na obrazie art. 7 k.p.k. poprzez sprzeczną regułami oceną zebranego materiału dowodowego, a zwłaszcza wyjaśnień oskarżonego G. S..- skoro sąd okręgowy uznał wyjaśnienia oskarżonego za wiarygodne, czego domagał się skarżący, to nie mogło dojść naruszenia zasady swobodnej oceny tego właśnie dowodu.- uchybienie sądu polegało na tym, że na podstawie prawidłowo ocenionych dowodów sąd okręgowy wyciągnął nieuprawnione wnioski przy ustalaniu stanu faktycznego, o czym była już mowa we wcześniejszych rozważaniach.- niemniej apelujący powiązał zarzut obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, z		

zarzutem rażącej niewspółmierności orzeczonych kar.

- zarzut ten okazał się na tyle zasadny, że doprowadził do obniżenia kary za przestępstwo z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Obniżenie jednej z kilku kar jednostkowych w konsekwencji doprowadziło również do wymierzenia nowej kary łącznej pozbawienia wolności.

- kara 5 lat za przestępstwo związane z wystawianiem nierzetelnych faktur okazała się być nadmiernie surowa.

- rażąca niewspółmierność kary, o jakiej mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k., zachodzi wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można przyjąć, iż zachodzi wyraźna różnica (dysproporcja) pomiędzy sumą kar zasadniczych i środków karnych orzeczonych przez Sąd I instancji, a karą jaką należałoby sprawie wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw sądowego wymiaru kary określonych w art. 53 k.k. Ma to miejsce zatem wówczas, gdy nie uwzględnia należyście stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celów kary w zakresie jej społecznego oddziaływania i celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie ma osiągnąć w stosunku do sprawcy. Praktycznie zachodzi zaś wtedy, gdy orzeczona kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, to jednak nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy - innymi słowy, gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą.

- z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wynika, że sąd I instancji przecenił stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez G. S. czynu z art. 271 § 3 k.k. i inne zagrożonego karą od 6 miesięcy do 8 lat pozbawienia wolności.

- sąd odwoławczy miał na uwadze szereg okoliczności obciążających takich jak: popełnienie przestępstwa działając w ramach grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, a także działanie z niskich pobudek w celu łatwego wzbogacenia się. Ponadto jego rola jego rola była istotna, gdyż nie tylko realizował wyznaczone zadania, ale także nadzorował działalność innych członków grupy to jest M. N.. Niemniej na jego korzyść przemawia przyznanie się do winy, a także wcześniejsza niekaralność, a także ustalenia poczynione w wyniku kontroli instancyjnej ustalenie świadczące o jego stabilnej sytuacji rodzinnej i zawodowej (k. 5712). Złagodzenie kary wynikało także z tego, że sąd odwoławczy poczynił odmienne ustalenia co czasu trwania tego przestępstwa, a także roli oskarżonego w przestępczym procederze. Tym samym uznał za zasadne obniżenie kary do 2 lat pozbawienia wolności. Tak ukształtowana kara będzie czynić zadość dyrektywami sędziowskiego wymiaru kary określonych w art. 53 k.k.

- „stopień społecznej szkodliwości czynu nie jest jedyną dyrektywą wymiaru kary. Kara ma też spełnić określone cele prewencyjne (wychowawcze i zapobiegawcze) w stosunku do skazanego oraz w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Cele te

powinny być ustalane nie na czas popełnienia przestępstwa, lecz na czas wyrokowania. Ma to szczególne znaczenie, gdy między datą popełnienia czynu a czasem wyrokowania upłynął długi okres czasu. Jeśli sprawca mimo braku kary poprawił się, żył uczciwie, pracował, to surowe ukaranie go nie jest celowe. Kara surowa byłaby jedynie czystą represją (odwetem), która nie realizowałaby celów kary w zakresie prewencji indywidualnej". (wyrok S.A. w Krakowie z dnia 17.12.2009 r., sygn. akt II AKa 223/09, publ. KZS 2010/2/32).

- dodatkowo należy mieć na uwadze, że za przestępstwo polegające na dokonaniu fałszu intelektualnego 170 dokumentów wymierzono została mu przez sąd I instancji kara 5 lat pozbawienia wolności. Taką samą karę otrzymał R.K., który został skazany za poświadczenie nieprawdy w około 1500 fakturach.

- złagodzenie jej do 2 lat doprowadzi do wewnętrznej spójności, a tym samym uczyni wydany wyrok bardziej sprawiedliwym.

- obniżenie kary jednostkowej do 2 lat pozbawienia wolności i jednocześnie utrzymanie w mocy kary 2 lat pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 299 § 1 i 5 k.k. i inne, a także kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. spowodowało konieczność wymierzenia nowej kary łącznej. Bliski związek podmiotowo – przedmiotowy tych czynów przemawiał za wymierzeniem jej na zasadach asperacji zbliżonej do absorpcji. Z tego też powodu nowa kara łączna pozbawienia wolności została wymierzona w rozmiarze 3 lat.

Wniosek		
o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie kary pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i 2 miesięcy oraz kary grzywny 150 stawek po 50 zł każda, z jednoczesnym zaliczeniem na poczet orzeczonej kary okresu rzeczywistego pozbawienia wolności od 27.03.2006 r. do 21.09.2007 r.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
częściowo zasadny zarzut pozwolił na zmianę zaskarżonego wyroku i obniżenie kary za czyn z art. 271 § 3 k.k. w pkt 58 wyroku i inne oraz wymierzenie nowej niższej kary łącznej w pkt 62 wyroku.		
3.41.	z apelacji obrońcy oskarżonego J. P.: - błędów w ustaleniach faktycznych, mających wpływ na treść orzeczenia (szczegółowo opisanych w pkt 1 i 2 wniesionego środka odwoławczego).	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
- zarzuty obrońcy okazały się być w pełni trafne. - oskarżonemu zarzucono popełnienie przestępstwa z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w okresie od grudnia 2004 r. do stycznia 2006 r. Taką też datę popełnienia tego czynu ciągłego przyjął sąd I instancji w pkt 63 zaskarżonego wyroku.		

- tymczasem już z samej treści zarzutu, wymieniającego poszczególne przestępcze zachowania, wynika, że pierwsza i ostatnia faktura, spośród wszystkich 510 dokumentów, w których poświadczono nieprawdę, zostały sporządzone odpowiednio w dniu 4.01.2005 r. i 31.08.2005 r.

- zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie wskazuje, aby faktury były wystawiane w okresie wcześniejszym lub późniejszym, niż wynika to z widniejących na nich dat.

- „w przypadku przestępstwa stanowiącego czyn ciągły, czas jego popełnienia określa się datą pierwszego i ostatniego zachowania sprawcy, bo one wyznaczają jego ramy czasowe” (wyrok S.A. w Warszawie z dnia 12.05.2017 r., sygn. akt II AKa 66/17, LEX nr 2317740)

- z powyższego wynika zatem, że oskarżony dopuścił się popełnienia tego przestępstwa w okresie od 4.01.2005 r. do 31.08.2005 r.

- podobnie rzecz się ma z datą popełnienia przestępstwa z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

- w pkt 66 zaskarżonego wyroku, w ślad za zarzutem aktu oskarżenia, sąd I instancji przyjął, iż przestępstwo „prania brudnych pieniędzy” miało miejsce w okresie od stycznia do grudnia 2005 r.

- tymczasem, jak słusznie zauważa obrońca, ostatni przelew, stanowiący czynność sprawczą tzw. „prania brudnych pieniędzy”, został zrealizowany w dniu 29.06.2005 r.

- z tego też powodu należało przyjąć, że oskarżony dopuścił się popełnienia tego przestępstwa

w okresie od 3.01.2005 r. do 29.06.2005 r.		
Wniosek		
o umorzenie postępowania w zakresie czynu z pkt 63 części dyspozytywnej wyroku, ewentualnie o wymierzenie oskarżonemu za ten czyn kary 3 lat pozbawienia wolności oraz kary grzywny i grzywny 100 stawek po 20 zł każda oraz za czyn z pkt 66 części dyspozytywnej wyroku 3 lat pozbawienia wolności oraz kary grzywny 100 stawek po 20 zł każda i wymierzenie kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności oraz kary grzywny 100 stawek po 20 zł każda.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
zasadny zarzut nakazywał dokonanie zmiany zaskarżonego wyroku w pkt 63 i 66 poprzez wskazanie prawidłowych dat popełnienia przypisanych tam czynów.		
3.42.	z apelacji obrońcy oskarżonego J. P.: - obraży prawa materialnego poprzez błędne powołanie art. 271 § 1 k.k. w sytuacji jednoczesnego powołania art. 271 § 3 k.k., albowiem przypisanie odpowiedzialności za typ kwalifikowany występku z art. 271 § 3 k.k. czyni zbędnym powoływanie w kwalifikacji prawnej typu podstawowego z art. 271 § 1 k.k.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

<p>- w pkt 63 zaskarżonego wyroku sąd I instancji uznał oskarżonego za winnego tego, że „działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej ... wspólnie i w porozumieniu z ... osobami upoważnionymi do wystawiania dokumentów w postaci faktur VAT, poświadczyl nieprawdę na fakturach wystawiane przez te firmy, co do sprzedaży przez nie oleju napędowego w szczególności do firmy, której był właścicielem ... wprowadzając do księgowości firmy „(...)” J. P. te faktury jako autentyczne”.</p> <p>- opisane zachowanie zostało zakwalifikowane jako przestępstwo z art. 271 § 1 i 3 k.k. i inne.</p> <p>- tymczasem w orzecznictwie sądowym powszechnie aprobowany jest pogląd, że „przypisanie odpowiedzialności za typ kwalifikowany występku z art. 271 § 3 k.k. czyni zbędnym powoływanie w kwalifikacji prawnej typu podstawowego z art. 271 § 1 k.k. Realizacja znamion typu podstawowego wchodzi w zakres znamion przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. i dlatego zbędne jest powoływanie kwalifikacji z art. 271 § 1 k.k. (wyrok S.A. w Katowicach z dnia 6.04.2018 r., sygn. II AKa 1/18, publ. Biul. SA Katowice 2018/2/7)</p> <p>- zaistniałe w wyroku uchybienie należało zatem zakwalifikować jako obrazę przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu (art. 438 pkt 1 k.p.k.).</p>		
Wniosek		
o umorzenie postępowania w zakresie czynu z pkt 63 części dyspozytywnej wyroku, ewentualnie	# zasadny # częściowo zasadny	

<p>o wymierzenie oskarżonemu za ten czyn kary 3 lat pozbawienia wolności oraz kary grzywny i grzywny 100 stawek po 20 zł każda oraz za czyn z pkt 66 części dyspozytywnej wyroku 3 lat pozbawienia wolności oraz kary grzywny 100 stawek po 20 zł każda i wymierzenie kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności oraz kary grzywny 100 stawek po 20 zł każda.</p>	<p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>zasadny zarzut obrazy przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu wymagał jedynie zmiany pkt 63 zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie prawidłowej kwalifikacji z art. 271 § 3 k.k.</p>		
<p>3.43.</p>	<p>z apelacji obrońcy oskarżonego J. P.: - obrazy prawa materialnego poprzez błędne zastosowanie art. 271 § 1 i 3 k.k. w sytuacji, gdy przypisany oskarżonemu czyn wypełnia znamiona przestępstwa opisanego w art. 273 k.k. albowiem przestępstwo z art. 271 § 3 k.k. sankcjonuje czynność polegającą na "wystawieniu" dokumentu poświadczającego nieprawdę natomiast oskarżony przyjął i zaewidencjonował w swojej dokumentacji księgowej faktury VAT poświadczające nieprawdę, tym samym zrealizował znamię w postaci „użycia dokumentu” z art. 273 k.k.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>‘Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		

- ustalony i niekwestionowany przez skarżącego stan faktyczny nie pozwalał na przyjęcie, że opisane w zarzucie zachowanie oskarżonego realizowało znamiona przestępstwa z art. 273 k.k.

- z redakcji czynu przypisanego oskarżonemu wynika, że miał poświadczyć nieprawdę w fakturach VAT poprzez wprowadzenie ich do ewidencji księgowej swojej firmy.

- oczywistym jest, że art. 271 § 3 k.k. sankcjonuje wyłącznie czynność polegającą na "wystawieniu" dokumentu poświadczającego nieprawdę.

- niemniej materiał dowodowy w niniejszej sprawie zawiera informacje, które pozwalają ustalić, że przyjmujący do dokumentacji księgowej własnej firmy fikcyjne faktury sprawca poprzedził tę czynność ustaleniami dokonanymi z wystawcami faktur co do ich treści i deklarując ich odbiór, a więc działał z nimi wspólnie i w porozumieniu.

- jakkolwiek oskarżony osobiście nie sporządzał faktur to podawał dane niezbędne do ich wystawienia i deklarował ich przyjęcie. Takie zachowania wypełnia znamiona współsprawstwa, gdyż stanowi czynność mającą istotny wkład w realizację czynu zabronionego, a więc taką, która hipotetycznie pozwala przyjąć, że przez odstąpienie współdziałającego, czyn w ogóle nie zostałby popełniony.

- zdaniem sądu apelacyjnego taka sytuacja stwarzała możliwość zastosowania kumulatywnej kwalifikacji zachowania oskarżonego, a więc z art. 271 § 3 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (wyrok S.A. w Katowicach

<p>z dnia 21.12.2017 r., sygn. akt II AKA 490/17, Biul. SA Katowice 2018/1/9-10)</p> <p>- jeżeli oskarżony przyjął i zaewidencjonował w swojej dokumentacji księgowej faktury VAT to niewątpliwie zrealizował również znamię w postaci "użycia dokumentu" z art. 273 k.</p> <p>- niemniej brak apelacji oskarżyciela publicznego na niekorzyść nie pozwalał na dokonanie zmiany w tym zakresie.</p>		
Wniosek		
o umorzenie postępowania w zakresie czynu z pkt 63 części dyspozytywnej wyroku.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
niezasadny zarzut nie dawał podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w pkt 63 poprzez przyjęcie kwalifikacji prawnej przypisanego czynu z art. 273 k.k., a w konsekwencji umorzenie postępowania z powodu przedawnienia karalności czynu.		
3.44.	z apelacji obrońcy oskarżonego J. P.: - obraży art. 45 § 1 k.k. poprzez jego błędne zastosowanie w okolicznościach niniejszej sprawy.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

- w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku sąd okręgowy lakonicznie stwierdził, iż „Na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeczono przepadek korzyści majątkowej osiągniętych z popełnionych przestępstw wobec oskarżonego R. S. z przestępstwa z punktu I części wstępnej wyroku w kwocie 250.000 zł, oskarżonego P. K. z przestępstwa z punktu VIII części wstępnej wyroku w kwocie 250.000 zł, oskarżonego M. N. z przestępstwa opisanego w punkcie XX części wstępnej wyroku 1.884.044,13 zł, oskarżonego J. P. z przestępstwa z art. XXXV części wstępnej wyroku w kwocie 7.565.471,28 zł. Sąd wydając orzeczenie wziął pod uwagę korzyści osiągnięte przez ww. w wyniku nie odprowadzania podatku VAT i akcyzowego od nielegalnego, wprowadzonego przez nich do obrotu paliwa”. (str. 678)

- tak przedstawione motywy nie pozwalają poznać argumentów prawnych, które stały u podstaw wydania rozstrzygnięcia na podstawie art. 45 § 1 k.k. w pkt 64 zaskarżonego wyroku.

- jakkolwiek oskarżony nie został skazany za dokonanie szeroko rozumianego uszczuplenia podatkowego, a jedynie za przestępstwo z art. 271 § 3 k.k. i inne, to sąd I instancji ostatecznie przyjął, że takie uszczuplenie miało miejsce i to w kwocie, która została wskazana w zarzucie aktu oskarżenia tj. 7.565.471,28 zł. Takie ustalenie legły u podstaw wydanie orzeczenia na podst. art. 45 § 1 k.k. Nie kwestionując samej wysokości zaistniałego ustalenia uwagę zwraca to, że suma podanych wyżej kwot znacznie przekracza 7.565.471,28 zł, co poddaje w

wątpliwość prawidłowość tego rozstrzygnięcia. Niemniej należy jednak podnieść, że sąd okręgowy nie poczynił jednak żadnych precyzyjnych ustaleń odnośnie tego kto i w jakiej wysokości osiągnął korzyść majątkową, a nade wszystko nie wskazał dowodów, które na takie ustalenia by pozwalały. Cytowane wcześniej stanowisko nosi cechy dowolności i arbitralności.

- mając na uwadze powyższe, a także kwestie natury materialnoprawnej, sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylił rozstrzygnięcia o przypadku korzyści odniesionych z przestępstwa wydane w oparciu o przepis art. 45 § 1 k.k.,

- zgodnie z treścią art. 45 § 1 k.k. „jeżeli sprawca osiągnął z popełnienia przestępstwa, chociażby pośrednio, korzyść majątkową niepodlegającą przypadkowi przedmiotów wymienionych w art. 44 § 1 lub 6 k.k., sąd orzeka przepadek takiej korzyści albo jej równowartości. Przepadku nie orzeka się w całości lub w części, jeżeli korzyść lub jej równowartość podlega zwrotowi pokrzywdzonemu lub innemu podmiotowi”.

- jak wynika z ostatniego zdania cytowanego przepisu przypadku nie orzeka się, jeżeli korzyść lub jej równowartość podlega zwrotowi pokrzywdzonemu lub innemu podmiotowi.

- w tej sprawie korzyści uzyskane z przypisanych oskarżonemu przestępstwa należy utożsamiać z kwotą nieodprowadzonych podatków w wyniku ich bezzasadnego zaniżenia poprzez wykorzystanie fikcyjnych faktur

<p>objętych niniejszym postępowaniem.</p> <p>- zatem takie kwoty stanowią zaległość podatkową i podlegają zwrotowi pokrzywdzonemu Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez właściwego naczelnika Urzędu Skarbowego w toku postępowania administracyjnego i postępowanie w tym zakresie zostało wszczęte i jest prowadzone przed właściwym urzędem skarbowym.</p> <p>- pozostawienie rozstrzygnięcia wydanego na podstawie art. 45 § 1 k.k. w zaskarżonym wyroku mogłoby spowodować podwójne obciążenie oskarżonych obowiązkiem zwrotu tych samych kwot. (wyrok S.A. w Katowicach z dnia 7.03.2016 r., sygn. akt II AKa 366/15, LEX nr 2047137).</p> <p>- negatywna przesłanka z art. 45 § 1 k.k. stała na przeszkodzie orzeczenia przepadku korzyści majątkowej wobec oskarżonego J. P. (i pozostałych oskarżonych).</p>		
Wniosek		
o umorzenie postępowania w tym zakresie.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
zasadność zarzutu nakazywała uchylić rozstrzygnięcie wydane na podstawie art. 45 k.k. z pkt 64 zaskarżonego wyroku, gdyż brak było podstaw prawnych do		

<p>umarzania postępowanie w tym zakresie.</p>		
<p>3.45.</p>	<p>z apelacji obrońcy oskarżonego J. P.:</p> <ul style="list-style-type: none"> - obraży przepisów prawa procesowego, mającą wpływ w na treść orzeczenia, a mianowicie fakt, iż sąd winien umorzyć postępowanie karne w zakresie czynu zarzucanego w pkt XXX części wstępnej wyroku i pkt 63 części dyspozytywnej na mocy art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 101 § 1 pkt 4 k.k. i art. 102 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1.03.2016 r. 	<ul style="list-style-type: none"> # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<ul style="list-style-type: none"> - podniesiony zarzut jest konsekwencją zarzutu opisanego w pkt 3.43. - niemożność zakwalifikowania zachowania oskarżonego jako przestępstwa z art. 273 k.k. i inne przesądza o braku podstaw do umorzenia postępowania z powodu przedawnienia karalności czynu przypisanego w pkt 63 wyroku - oskarżony został prawidłowo uznany winnym przestępstwa z art. 271 § 3 k.k., który to czyn jest zagrożony karą do 8 lat pozbawienia wolności - zgodnie z treścią art. 101 § 1 pkt 2a k.k.(obowiązującym już w dacie popełnienia przypisanego czynu) tego typu występki przedawnia się dopiero po upływie 15 lat - ponadto zgodnie z treścią art. 102 k.k. jeżeli w okresie, o którym mowa w art. 101, wszczęto postępowanie, karalność przestępstw określonych w art. 101 § 1 ustaje z upływem 		

<p>10 lat, (poprzednie brzmienia tego przepisu nie miały wpływu na sytuację prawną oskarżonego)</p> <p>- zatem przedawnienie czynu z art. 271 § 3 k.k. popełnionego przez oskarżonego nastąpi w dniu 31.08.2030 r.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o umorzenie postępowania w zakresie czynu z pkt 63 części dyspozytywnej wyroku.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>niezasadny zarzut nie dawał podstaw do uchylenie wyroku w tej części i umorzenia postępowania z powodu przedawnienia karalności czynu z art. 271 § 3 k.k.</p>		
<p>3.46.</p>	<p>z apelacji obrońcy oskarżonego J. P.:</p> <p>- nadmiernej surowości kar jednostkowych oraz kary łącznej.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>- dla uwzględnienia zarzutu z art. 438 pkt 4 k.p.k. niezbędnym było wykazanie, że kary wymierzone oskarżonemu są nie tylko niewspółmierne, ale rażąco niewspółmierne.</p> <p>- pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza zaś znaczną dysproporcję między karą wymierzoną, a karą sprawiedliwą, zasłużoną. Nie każda</p>		

więc różnica w zakresie oceny wymiaru kary uzasadnia zarzut rażącej niewspółmierności kary, przewidziany w art. 438 pkt 4 k.p.k., ale tylko taka, która ma charakter zasadniczy, a więc jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować.

- należy dodać, że przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wtedy, gdy na podstawie wskazanych okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary, można przyjąć, że zachodzi wyraźna różnica między karą wymierzoną, a karą, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo (wyrok S.N. z dnia 1.12.1994 r., III KRN 120/94, OSP 1995, Nr 6, poz. 138;).

- również w orzecznictwie sądów powszechnych ugruntowany jest pogląd, iż aby uznać, że kara jest rażąco niewspółmierna, różnica między karą wymierzoną, a karą wnioskowaną przez skarżącego winna być różnicą "rażącą" i to charakterystyczne określenie winno oznaczać, że jest ona "jaskrawa", "bijąca w oczy", "oślepiająca", a więc jest różnicą tak istotną, że wymierzonej kary nie można w żaden sposób zaakceptować (wyrok S.A. we Wrocławiu z dnia 14.03.2001 r., sygn. II AKa 55/01, Prok. i Pr. 2001, Nr 10, poz. 21).

- J. P. został skazany za przestępstwo z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. na karę 5 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w ilości 150 stawek po 200 zł każda, za przestępstwo z art. 299

§ 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywnę w ilości 200 stawek po 200 zł każda oraz za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności. Na podstawie art. 85 § 1 i 2 i art. 86 § 1 i 2 k.k. wymierzono oskarżonemu karę łączną 5 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w ilości 200 stawek dziennych po 200 zł każda.

- wymierzając powyższe kary sąd miał na uwadze wysoki stopień społecznej szkodliwości popełnionych czynów oraz wysoki stopień zawinienia oskarżonego. Ponadto w jego polu widzenia były także inne okoliczności obciążające, do których zaliczył fakt, że przypisanego mu czynu dopuścił się działając w ramach grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, a także działanie z niskich pobudek w celu łatwego wzbogacenia się, a także istotną rolę w popełnianiu tych przestępstw.

- kontrola odwoławcza pozwoliła stwierdzić, że tylko kara pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwo z art. 271 § 3 k.k. i inne nosi cechy kary nadmiernie surowej.

- powyższe przekonanie wynika z tego, że sąd I instancji przecenił stopień społecznej szkodliwości tego czynu, którego karygodność nie jest aż tak duża. Oskarżonemu przypisano popełnienie fałszu intelektualnego w stosunku do około 510 faktur, co na tle innych oskarżonych nie stanowi znaczącej liczby.

- w tym miejscu należy zauważyć, że np. P. K., którego rola w popełnianiu tych przestępstw była

bardziej istotna, a zarzut z art. 271 § 3 k.k. odnosił się w jego przypadku do około 1500 faktur, również został ukarany karą 5 lat pozbawienia wolności.

- aby zróżnicować pozycje oskarżonego, a tym samym odpowiednio określić stopień społecznej szkodliwości czynu złagodzone orzeczoną wobec J. P. karę do 4 lat pozbawienia wolności.

- taki wymiar kary spowoduje, że sam wyrok nabierze wewnętrznej spójności w zakresie kar wymierzonym poszczególnym oskarżonym, co czynić go będzie bardziej sprawiedliwym.

- od dalszych rozważań odnośnie orzeczonych kar jednostkowych pozbawienia wolności zwalnia lakoniczność postawionego zarzutu oraz brak jego uzasadnienia.

- dodać można jedynie, że nie budzą zastrzeżeń także rozstrzygnięcie o karach grzywny. Zarówno ich wymiar, jak i wysokość stawki dziennej, zostały ustalone prawidłowo i nie mają cech rażącej niewspółmierności. Wysokość stawki uzasadnia wartość korzyści jakie osiągnął z popełnienia przestępstwa i jego obecna sytuacja finansowa, gdyż jak wynika z przedstawionych informacji pracuje zawodowo pomimo poważnej choroby. Trafnie też sąd okręgowy uznał, że w realiach sprawy obok kary pozbawienia wolności należało orzec grzywnę, skoro oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

- w zakresie zarzutu odnoszącego się do orzeczonej karze łącznej odesłać należy do rozważań przeprowadzonych w pkt 3.2 uzasadnienia, gdzie wykazano,

<p>że brak było podstaw do wymierzenia jej na zasadzie pełnej absorpcji. Z tego też powodu wymierzona przez sąd odwoławczy kara 5 lat pozbawienia wolności jawi się jako odpowiednia z uwagi na związek podmiotowo – przedmiotowy poszczególnych czynów oraz realizująca cele z art. 85a k.k.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o wymierzenie oskarżonemu za ten czyn kary 3 lat pozbawienia wolności oraz kary grzywny i grzywny 100 stawek po 20 zł każda oraz za czyn z pkt 66 części dyspozytywnej wyroku 3 lat pozbawienia wolności oraz kary grzywny 100 stawek po 20 zł każda i wymierzenie kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności oraz kary grzywny 100 stawek po 20 zł każda.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>zasadny częściowo zarzut dawał podstawę do złagodzenia kary jedynie za przestępstwo z art. 271 § 3 k.k. i inne z pkt 63 wyroku i orzeczenia wobec oskarżonego kary 4 lat pozbawienia wolności. Następstwem tego była potrzeba wymierzenia w pkt 66 wyroku nowej kary łącznej w wymiarze 5 lat, a więc na zasadzie asperacji zbliżonej do pełnej absorpcji.</p>		
<p>3.47.</p>	<p>z apelacji obrońcy oskarżonego M. W.:</p> <p>- obraży przepisów postępowania - art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. poprzez uznanie, że oskarżony działał w zorganizowanej grupie przestępczej,</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	podczas gdy w toku postępowania nie zostało wykazane, aby M. W. miał świadomość, że istnieje grupa przestępcza i w niej uczestniczy.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>- zarzut w najmniejszym stopniu nie zasługiwał na uwzględnienie.</p> <p>- sąd I instancji przy orzekaniu rozważył oraz uwzględnił okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonej, co nie może budzić wątpliwości w świetle uzasadnienia zaskarżonego wyroku.</p> <p>- oceniając dowody, sąd ustalił fakty niekorzystne dla oskarżonego. Nie świadczy to jednak o tym, że sąd zachował się stronniczo, uchylając zasadzie wyrażonej w art. 4 k.p.k.</p> <p>- z kolei przeprowadzoną przez sąd, w omawianym zakresie, ocenę dowodów uznać należy za prawidłową, a ustalone na podstawie tych dowodów fakty, za zgodne z rzeczywistością.</p> <p>- z treści zarzutu, jak również z treści jego uzasadnienia, nie wynika na czym miało polegać naruszenie przepisu art. 7 k.p.k., a tym samym apelację obrońcy należało uznać jedynie za polemikę z dokonaną przez Sąd Okręgowy oceną zebranego w sprawie materiału dowodowego.</p> <p>- skarżący domagał się ich odmiennej oceny korzystnej dla oskarżonego, jednak nie wskazał żadnych rzeczowych argumentów, które podważałyby ocenę przedstawioną w tym zakresie w części motywacyjnej wyroku.</p>		

Dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób odmienny od oczekiwań stron procesowych nie stanowi naruszenia przepisów art. 7 k.p.k. (post. S.N. z dnia 19.02.2014 r., sygn. II KK 17/14, LEX nr 1425048).

- wyrażona w art. 7 k.p.k. zasada swobodnej oceny dowodów, oznaczająca dokonywanie oceny uwzględniającej kryteria obiektywne nie została naruszona. Ocena dokonana przez Sąd I instancji nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej i jest zgodna nie wskazaniami wiedzy oraz doświadczenia życiowego, nie przekraczając granic wyznaczonych art. 7 k.p.k.

- sąd I instancji ustalił w jakich okolicznościach M. W. dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów. Ustalił, że stroną dokumentacyjną przestępstwa z art. 271 § 1 i 3 k.k. zajmował się J. P., który drukował na komputerze faktury firm (...) i (...). Z kolei J. S. decydował na jaką firmę i na jakie ilości paliwa faktury mają zostać wystawione. A. S. posiadał zaś upoważnienie do rachunków bankowych tych podmiotów gospodarczych, na których mógł dokonywać operacji finansowych. On też instruował i wydawał polecenia wszystkim pozostałym. Rolą E. M. było natomiast sprawdzanie zestawienia sporządzanego przez J. P.. Wypisywała ponadto w jego obecności faktury, w których jedną ze stron transakcji była firma (...). E. M. sporządzała i wysyłała deklaracje podatkowe do urzędów skarbowych. Sam oskarżony podkreślił w swoich wyjaśnieniach, że jego rola sprowadzała się do założenia obu firm, dokonywania wypłat

z rachunków bankowych i przekazywania pieniędzy innym osobom. Potwierdzał też w nich znajomość z J.S., A. S., J. P. i P. K..

- z tych ustaleń wynikało, że M. W. jako jej formalny właściciel dwóch firm realizował polecenia J. S. i J. P. i współdziałając z nimi z innymi osobami poświadczal nieprawdę w wystawionych fakturach sprzedaży oleju napędowego, mając świadomość, że takie zdarzenia gospodarcze nie miały miejsca. Oskarżony dokonywał też operacji bankowych zleconych przez A. S., P. K. i J.S..

- tym samym nie można też podważyć ustaleń sądu I instancji, że M. W. działał w zorganizowanej grupie przestępczej na co wskazuje udowodniony wykaz powiązań oskarżonego z innymi członkami grupy. W grupie tej istniała określona hierarchia i struktura, tworząca cały system wzajemnie skoordynowanych zachowań, czego oskarżony miał świadomość. Działania osób wchodzących w skład grupy wzajemnie się dopełniały, podejmowane były w ustalonej kolejności, wynikającej z potrzeb skuteczności i warunkowały one realizację zamiaru towarzyszącego poszczególnym osobom.

- powyższe niewątpliwie charakteryzuje zorganizowaną grupę przestępczą w rozumieniu art. 258 § 1 k.k.

- przy tym dodać także należy, jak przyjmuje się w orzecznictwie, że dla bytu przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. nie jest konieczna wiedza poszczególnych sprawców o szczegółach organizacji grupy, znajomość wszystkich osób ją tworzących, potwierdzenia udziału w grupie, czy też wyboru

kierownictwa. Wystarczające jest zatem, że sprawca ma świadomość istnienia grupy, akceptuje jej cele przestępcze i godzi się, by je realizowano. Co więcej, wystarczające jest, gdy sprawca przystępując do grupy nie jest pewien jej przestępczego charakteru, godząc się jednak z możliwością posiadania przez nią takich cech (wyrok S.A. w Katowicach z dnia 25.10.2018 r., sygn. akt II AKa 121/18, LEX nr 2635172).

- z poczynionych ustaleń, przeprowadzonych na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego wynika, iż oskarżony przynależał wraz z innymi ustalonymi osobami do zorganizowanej grupy przestępczej, mającej na celu wprowadzanie do obrotu gospodarczego paliwa niespełniającego wymogów jakościowych i wystawianie w tym celu nierzetelnych faktur.

- wprawdzie oskarżony składając wyjaśnienia na rozprawie zaprzeczył, że należał do jakiegokolwiek grupy, jednak treść jego wyjaśnień zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak i sądowego wskazuje, iż miał on świadomość celu utworzenia grupy, jak i zasad w niej panujących, skoro sam opisał mechanizm jej działania.

Wniosek

o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z opisu czynów i kwalifikacji prawnej działania oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>niezasadny zarzut nie dawał podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w kierunku wskazanym we wniosku.</p>		
<p>3.48.</p>	<p>z apelacji obrońcy oskarżonego M. W.:</p> <p>- zarzuty rażącej niewspółmierności kar jednostkowych oraz kary łącznej (opisanych w pkt 2 i 3 we wniesionym środku odwoławczym).</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>- dla uwzględnienia tego zarzutu niezbędnym było wykazanie, że kary wymierzone oskarżonemu są nie tylko niewspółmierna, ale rażąco niewspółmierna.</p> <p>- pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza zaś znaczną dysproporcję między karą wymierzoną, a karą sprawiedliwą, zasłużoną. Nie każda więc różnica w zakresie oceny wymiaru kary uzasadnia zarzut rażącej niewspółmierności kary, przewidziany w art. 438 pkt 4 k.p.k., ale tylko taka, która ma charakter zasadniczy, a więc jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować. Należy dodać, że przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wtedy, gdy na podstawie wskazanych okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary, można przyjąć, że zachodzi wyraźna różnica między</p>		

karą wymierzoną, a karą, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo (wyrok S.N. z dnia 1.12.1994 r., sygn. III KRN 120/94, OSP 1995, Nr 6, poz. 138;).

- również w orzecznictwie sądów powszechnych ugruntowany jest pogląd, iż aby uznać, że kara jest rażąco niewspółmierna, różnica między karą wymierzoną, a karą wnioskowaną przez skarżącego winna być różnicą "rażącą" i to charakterystyczne określenie winno oznaczać, że jest ona "jaskrawa", "bijąca w oczy", "oślepiająca", a więc jest różnicą tak istotną, że wymierzonej kary nie można w żaden sposób zaakceptować (wyrok S.A. we Wrocławiu z dnia 14.03.2001 r., sygn. II AKa 55/01, Prok. i Pr. 2001, Nr 10, poz. 21)

- podkreślić należy, że Sąd Okręgowy przy wymiarze kar oskarżonemu wziął pod uwagę wszystkie istotne w tej materii ustalenia i nadał im właściwe znaczenie. Miał na uwadze niekaralność oskarżonego, a także jego pomniejszą rolę w popełnianiu przestępstw, w których był jedynie tzw. słupem. Niemniej o znacznej szkodliwości czynu z art. 271 § 3 k.k. świadczy ilość sfalszowanych faktur 124, a także ponad roczny okres czasu przy jego popełnianiu. Z kolei przestępstwo z art. 299 § 5 k.k. polegało na „wypraniu” bardzo dużej kwoty pieniędzy - 4.500.000 zł na przestrzeni kilku miesięcy. Przynależność do grupy przestępczej i aktywny w niej udział dotyczył ponad rocznego okresu czasu. Wszystkie te elementy znalazły właściwe odbicie w wymierzonych sankcjach, które oscyluje przecież

<p>w dolnych granicach ustawowego zagrożenia przewidzianych dla tego typu przestępstw.</p> <p>- z kolei kara łączna, która została wymierzona na zasadzie asperacji zbliżonej do pełnej absorpcji, również nie może być traktowana jako nazbyt dolegliwa, zwłaszcza, że brak było przesłanek do stosowania pełnej absorpcji.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez złagodzenie kar jednostkowych oraz kar łącznych pozbawienia wolności i grzywny.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>niezasadny zarzut nie dawał podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w kierunku wskazanym we wniosku.</p>		
<p>3.49.</p>	<p>z apelacji obrońcy oskarżonego M. C. (1):</p> <p>- błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, iż oskarżony czynu opisanego w pkt 74 części dyspozytywnej wyroku dopuścił się w okresie lipca 2003 r. do czerwca 2004 r., w sytuacji gdy ostania z wymienionych w zarzucie faktur została wystawiona w lutym 2004 r.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		

<p>- zarzut obrońcy należało uznać za w pełni trafny.</p> <p>- oskarżonemu zarzucono popełnienie przestępstwa z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w okresie od lipca 2003 r. do czerwca 2004 r. Taką też datę popełnienia tego czynu ciąglego przyjął sąd I instancji w pkt 74 zaskarżonego wyroku.</p> <p>- tymczasem już z samej treści zarzutu, wymieniającego poszczególne przestępcze zachowania wynika, wynika, że ostatnia faktura, spośród wszystkich 51 dokumentów, w których oskarżony poświadczył nieprawdę, została wystawiona w dniu 29.02.2004 r.</p> <p>- analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie pozwala przyjąć, aby faktury były wystawiane z datą wsteczną w późniejszym okresie czasu, a więc do czerwca 2004 r., co sugerował prokurator obecny na rozprawie odwoławczej.</p> <p>- „w przypadku przestępstwa stanowiącego czyn ciągły, czas jego popełnienia określa się datą pierwszego i ostatniego zachowania sprawcy, bo one wyznaczają jego ramy czasowe”</p> <p>(wyrok S.A. w Warszawie z dnia 12.05.2017 r., sygn. akt II AKa 66/17, LEX nr 2317740)</p> <p>– w przypadku M. C. (1) datą końcową był dzień 29.02.2004 r.</p>	
<p>Wniosek</p>	
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, że oskarżony czynu opisanego w pkt 74 dopuści się</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p>

w okresie od lipca 2003 r. do lutego 2004 r.	# niezasadny	
Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
zasadny zarzut nakazywał dokonanie zmiany poprzez przyjęcie w pkt 74 zaskarżonego wyroku, że przypisany tam oskarżonemu czyn został popełniony od 30.07.2003 r. do 29.02.2004 r.		
3.50.	z apelacji obrońcy oskarżonego M. C. (1); - błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, iż oskarżony jest osobą karaną, podczas gdy w chwili wydawania wyroku wobec zatarcia skazania w świetle prawa był osoba niekarana.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
- zarzut jawi się jako oczywiście zasadny. - z treści dowodów zgromadzonych w aktach przedmiotowej sprawy, a zwłaszcza danych o karalności, wynika, że oskarżony w chwili wyrokowania przed sądem I instancji był osobą nie karaną w świetle przepisów prawa karnego. - okoliczność tę potwierdza tzw. dane o karalności (k. 5645) ujawniona w toku postępowania odwoławczego.		

<p>- tym samym należało przyjąć, że odmienne w tym zakresie ustalenia sądu I instancji były błędne.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez złagodzenie kar jednostkowych kar pozbawienia wolności i grzywny oraz wymierzenie kary łącznej pozbawienia wolności maksymalnie 2 lat z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na minimalny okres próby.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>- zasadny zarzut spowodował, że odmienne ustalenia co do wcześniejszej niekaralności oskarżonego wpłynęło na złagodzenie kary w pkt 74 wyroku za przestępstwo z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.</p>		
<p>3.51.</p>	<p>z apelacji obrońcy oskarżonego M. C. (1): - błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a to poprzez przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się popełnienia przestępstwa z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (szczegółowo opisany w pkt III wniesionego środka odwoławczego).</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		

- zarzut obrońcy jawi się jako zupełnie chybiony.

- skarżący podważając ustalenia sądu I instancji co do popełnienia przez oskarżonego przestępstwa z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. przeciwstawia twierdzenia o jego działaniu w związku z wydawaniem mu poleceń przez oskarżonego M. K. (1) oraz uzyskiwaniu dochodów z pracy, których szerzej nie umotywował.

- tak uzasadniony zarzut w żaden sposób nie był w stanie podważyć tych ustaleń sądu I instancji, które wskazują na popełnienie przez oskarżonego przestępstwa tzw. prania brudnych pieniędzy.

- sąd odwoławczy nie widzi podstaw do ekskulpowania oskarżonego od zarzutu popełnienia przestępstwa w sytuacji, gdyby nawet prawdziwe okazały się być twierdzenia obrońcy o działaniu oskarżonego na polecenie współoskarżonego.

- tak samo zupełnie niezrozumiałe są te wywody z których wynikać miałyby, że oskarżony nie mógł popełnić tego przestępstwa ponieważ w tamtym czasie uzyskiwał dochody z pracy.

- bardzo lakonicznie uzasadnione, a jednocześnie niezrozumiałe w swej wymowie zarzuty, nie wymagają szerszego odniesienia się do nich przez sąd odwoławczy i pozwalają jednocześnie na odwołanie się to trafnych rozważań przeprowadzonych w tym zakresie przez sąd okręgowy.

Wniosek

<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od czynu z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>niezasadny zarzut nie dawał podstaw do zmiany wyroku we wskazanym zakresie.</p>		
<p>3.52.</p>	<p>z apelacji obrońcy oskarżonego M. C. (1):</p> <p>- błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, iż oskarżony brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, podczas gdy ze zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego wynika, że M. C. (1) wykonywał polecenia M. K. (1), nie miał istnienia świadomości grupy, ani też zamiaru działania w jej strukturach.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>- zarzut obrońcy należy uznać podobnie jak ten z pkt 3.51 niniejszego uzasadnienia jako zupełnie chybiony.</p> <p>- skarżący podważając ustalenia sądu I instancji co do popełnienia przez oskarżonego przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. przeciwstawia twierdzenia o jego działaniu w związku z wydawaniem mu poleceń przez oskarżonego M. K. (1)</p>		

oraz o braku świadomości i zamiaru działania w strukturach zorganizowanej grupy przestępczej.

- tak uzasadniony zarzut w żaden sposób nie był w stanie zakwestionować tych ustaleń sądu okręgowego co do udziału oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej.

- sąd odwoławczy nie widzi podstaw do ekskulpowania oskarżonego od zarzutu popełnienia tego przestępstwa w sytuacji, gdyby nawet prawdziwe okazały się być twierdzenia obrońcy o działaniu oskarżonego na polecenie współoskarżonego.

- z kolei twierdzenia o braku świadomości co do działania w zorganizowanej grupie przestępczej mają charakter zupełnie polemiczny.

- sformułowany zarzut w zasadniczej mierze stanowi polemikę z ocenami i ustaleniami sądu I instancji. Skarżący w apelacji przeciwstawia ocenom sądu odmienny pogląd co do braku świadomości oskarżonego bez przedstawienia jakichkolwiek argumentów z jednoczesnym całkowitym pominięciem argumentacji zawartej w pisemnym uzasadnieniu.

- wszechstronna ocena wszystkich dowodów i wynikających z nich okoliczności jest nie tylko obowiązkiem sądu orzekającego. Zasada ta obowiązuje także przy wyciąganiu wniosków przez strony procesowe, które przedstawiając własne stanowisko, nie mogą go opierać na fragmentarycznej ocenie dowodów z pominięciem tego wszystkiego, co może prowadzić do innych wniosków.

<p>- bardzo lakonicznie uzasadnione, a jednocześnie niezrozumiałe w swej wymowie zarzuty, nie wymagają szerszego odniesienia się do nich przez sąd odwoławczy i pozwalają jednocześnie na odwołanie się to trafnych rozważań przeprowadzonych w tym zakresie przez sąd okręgowy.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od czynu z art. 258 § 1 k.k.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>niezasadny zarzut nie dawał podstaw do zmiany wyroku we wskazanym zakresie.</p>		
<p>3.53.</p>	<p>z apelacji obrońcy oskarżonego M. C. (1): - rażącej surowości orzeczonej wobec oskarżonego kar jednostkowych pozbawienia wolności oraz grzywny, jak i łącznej kary pozbawienia wolności i kary grzywny (szczegółowo opisany w pkt V wniesionym środku odwoławczym)</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>- sąd apelacyjny uwzględnił zarzut obrońcy, ale jedynie w części, w jakiej kwestionował rozmiar orzeczonej kary pozbawienia wolności za przestępstwo z art.</p>		

271 § 3 k.k. w zw. z wart. 12 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. Obniżenie kary jednostkowej w konsekwencji doprowadziło również do wymierzenia nowej kary łącznej.

- rażąca niewspółmierność kary, o jakiej mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k., zachodzi wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można przyjąć, iż zachodzi wyraźna różnica (dysproporcja) pomiędzy sumą kar zasadniczych i środków karnych orzeczonych przez sąd I instancji, a karą jaką należałoby sprawcy wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw sądowego wymiaru kary określonych w art. 53 k.k. Ma to miejsce zatem wówczas, gdy nie uwzględnia należyście stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celów kary w zakresie jej społecznego oddziaływania i celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie ma osiągnąć w stosunku do sprawcy. Praktycznie zachodzi zaś wtedy, gdy orzeczona kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, to jednak nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy - innymi słowy, gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą.

- niewątpliwie z taką sytuacją mamy w przypadku M. C. (1) w zakresie sankcji za popełnienie przestępstwa tzw. fałszu intelektualnego.

- z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wynika, że sąd okręgowy przecenił stopień społecznej szkodliwości

popelnionego czynu z art. 271 § 1 i 3 k.k. i inne.

- za przestępstwo polegające na sfalszowaniu 51 dokumentów wymierzono została mu kara 3 lat pozbawienia wolności. Dla przykładu znacznie niższą karą – 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności został ukarany M. W., który z kolei poświadczył nieprawdę w 124 fakturach. Z kolei M. K. (2), który poświadczył nieprawdę w 27 fakturach otrzymał karę o 2/3 niższą, czyli 1 rok pozbawienia wolności. Wszyscy oni w opisanym procederze pełnili podobną rolę, a mianowicie byli odpowiedzialni za dostarczanie fikcyjnych faktur innym członkom grupy przestępczej, stojąc w tej hierarchii na jej niższych szczeblach.

- przy wymiarze kary niedostatecznie uwzględniono postawę oskarżonego, który przyznał się do popełnionego przestępstwa i opisał jego przebieg, a także ujawnił dane innych osób uczestniczących w jego popełnieniu. Jego wyjaśnienia przyczyniły się do zakończenia niniejszej sprawy.

- sąd orzekający nie nadał też odpowiedniej wagi tzw. danym osobopoznawczym. Mianowicie w sposób należyty nie uwzględnił tego, że oskarżony jest osobą niekaraną. Od 17 lat, a więc od czasu popełnienia tamtego przestępstwa, posiada ustabilizowaną sytuację rodzinną i zawodową. Od wielu lat pracuje zawodowo, zajmuje się rodziną i nie wchodzi w konflikt z prawem

- w świetle powyższego należało uznać, że sąd I instancji, wymierzając karę 3 lat pozbawienia wolności, nie kierował się należyte dyrektywami

sędziowskiego wymiaru kary określonych w art. 53 k.k., naruszając przy tym granicę swobodnego uznania sędziowskiego.

- „stopień społecznej szkodliwości czynu nie jest jedyną dyrektywą wymiaru kary. Kara ma też spełnić określone cele prewencyjne (wychowawcze i zapobiegawcze) w stosunku do skazanego oraz w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Cele te powinny być ustalane nie na czas popełnienia przestępstwa, lecz na czas wyrokowania. Ma to szczególne znaczenie, gdy między datą popełnienia czynu a czasem wyrokowania upłynął długi okres czasu. Jeśli sprawca mimo braku kary poprawił się, żył uczciwie, pracował, to surowe ukaranie go nie jest celowe. Kara surowa byłaby jedynie czystą represją (odwetem), która nie realizowałaby celów kary w zakresie prewencji indywidualnej”. (wyrok S.A. w Krakowie z dnia 17.12.2009 r., sygn. akt II AKa 223/09, publ. KZS 2010/2/32).

- reasumując zatem orzeczenie wobec niego kary 3 lat pozbawienia wolności za czyn z art. 271 § 1 i 3 k.k. zagrożonego karą od 6 miesięcy do 8 lat pozbawienia wolności było niesłuszne i w związku z tym złagodzone ją o połowę. Taki wymiar kary spowoduje ponadto, że sam wyrok nabierze wewnętrznej spójności w zakresie kar wymierzonym poszczególnym oskarżonym, co czynić go będzie bardziej sprawiedliwym.

- obniżenie kary jednostkowej do 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i jednocześnie utrzymanie w mocy kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 299

§ 1 i 5 k.k. spowodowało konieczność wymierzenia nowej kary łącznej. Bliski związek podmiotowo – przedmiotowy obu czynów przemawiał za wymierzeniem jej na zasadach asperacji zbliżonej do absorpcji. Z tego też powodu nowa kara łączna pozbawienia wolności została wymierzona w rozmiarze 2 lat.

- uznając słuszność zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy podzielono także zawarty w niej wniosek o wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, uznając, że z uwagi na jego aktualną postawę życiową nie zachodzi ryzyko popełnienia przez oskarżonego przestępstwa w przyszłości.

- zatem wobec spełnienia przesłanek z art. 69 § 1 i 2 d.k.k. warunkowo zawieszono wykonanie wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności na okres 3 lat tytułem próby, oddając oskarżonego jednocześnie na podstawie art. 73 § 2 k.k. pod dozór kuratora sądowego.

- w stosunku do oskarżonego, który od 17 lat prowadzi przykładowy tryb życia, zachodzi określony w art. 69 § 3 d.k.k. wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami, pozwalający na wymierzenia kary o charakterze wolnościowym, mimo skazania za czyny popełnione w ramach zorganizowanej grupy przestępczej.

Wniosek

o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez złagodzenie kar jednostkowych kar pozbawienia wolności i grzywny oraz

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

wymierzenie kary łącznej pozbawienia wolności maksymalnie 2 lat z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na minimalny okres próby.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
częściowo zasadny zarzut pozwolił na złagodzenie kary za przestępstwo z art. 271 § 1 i 3 k.k. i inne (pkt 74 wyroku), a w konsekwencji wymierzyć nową karę łączną w niższym rozmiarze, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 3 lat tytułem próby, oddając oskarżonego pod dozór kuratora sądowego. (pkt 78 wyroku)		
3-54.	z apelacji obrońcy oskarżonej R. C.: - obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie przepisu art. 7 k.p.k., polegającą na dowolnej ocenie istotnej części zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego (szczegółowo opisanego w pkt 1 wniesionego środka odwoławczego).	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
- zarzut obrońcy należało uznać za nietrafny. - skarżący podważając ocenę dowodów i ustalenia sądu I instancji co do popełnienia przez oskarżoną przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. odwołuje się jedynie do wyjaśnień oskarżonej, która twierdziła, że choć faktycznie wypisywała nierzetelne faktury to czyniła to wyłącznie na		

prośbę swojego męża, nie mając świadomości działania w ramach zorganizowanej grupy przestępczej.

- tak postawiony zarzut w żaden sposób nie był w stanie zakwestionować tych ustaleń sądu I instancji, które wskazują na popełnienie przez oskarżoną przestępstwa z art. 258 § 1 k.k.

- sformułowany zarzut w zasadniczej mierze stanowi polemikę z ocenami i ustaleniami sądu I instancji. Skarżący w apelacji przeciwstawia ocenom sądu odmienny pogląd co do braku świadomości oskarżonego bez przedstawienia jakichkolwiek argumentów z jednoczesnym całkowitym pominięciem argumentacji zawartej w pisemnym uzasadnieniu.

- wszechstronna ocena wszystkich dowodów i wynikających z nich okoliczności jest nie tylko obowiązkiem sądu orzekającego. Zasada ta obowiązuje także przy wyciąganiu wniosków przez strony procesowe, które przedstawiając własne stanowisko, nie mogą go opierać na fragmentarycznej ocenie dowodów z pominięciem tego wszystkiego, co może prowadzić do innych wniosków.

- bardzo lakonicznie uzasadniony zarzut nie wymaga szerszego odniesienia się do niego przez sąd odwoławczy i pozwala jednocześnie na odwołanie się to trafnych rozważań przeprowadzonych w tym zakresie przez sąd okręgowy.

Wniosek

o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej

zasadny

częściowo zasadny

od popełnienia czynu z art. 258 § 1 k.k.	# niezasadny	
Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
niezasadny zarzut nie dawał podstaw do uwzględnienia wniosku o wydanie wyroku reformatorskiego.		
3-55.	z apelacji obrońcy oskarżonej R. C.: - błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, iż oskarżona czynu opisanego w pkt 79 części dyspozytywnej wyroku dopuścił się w okresie lipca 2003 r. do czerwca 2004 r., w sytuacji gdy ostania z wymienionych w zarzucie faktur została wystawiona w lutym 2004 r.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>- zarzut obrońcy należało uznać za w pełni trafny z tych samych powodów, które przedstawiono w pkt 3.49 niniejszego uzasadnienia.</p> <p>- oskarżonej zarzucono popełnienie przestępstwa z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w okresie od lipca 2003 r. do czerwca 2004 r. Taką też datę popełnienia tego czynu ciąglego przyjął sąd I instancji w pkt 79 zaskarżonego wyroku.</p> <p>- tymczasem już z samej treści zarzutu, wymieniającego poszczególne przestępcze zachowania wynika, wynika, że</p>		

<p>ostatnia faktura, spośród wszystkich 51 dokumentów, w których oskarżona poświadczyla nieprawdę, została wystawiona w dniu 29.02.2004 r.</p> <p>- analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie pozwala przyjąć, aby faktury były wystawiane z datą wsteczną w późniejszym okresie czasu, a więc do czerwca 2004 r., co sugerował prokurator obecny na rozprawie odwoławczej.</p> <p>- „w przypadku przestępstwa stanowiącego czyn ciągły, czas jego popełnienia określa się datą pierwszego i ostatniego zachowania sprawcy, bo one wyznaczają jego ramy czasowe”</p> <p>(wyrok S.A. w Warszawie z 12.05.2017 r., sygn. akt II AKa 66/17, LEX nr 2317740)</p> <p>– w przypadku R. C. datą końcową był dzień 29.02.2004 r.</p>		
Wniosek		
o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, że oskarżona czynu opisanego w pkt 79 dopuściła się w okresie od lipca 2003 r. do lutego 2004 r.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
zasadny zarzut nakazywał dokonanie zmiany poprzez przyjęcie w pkt 79 zaskarżonego wyroku, że przypisany tam oskarżonej czyn został popełniony od 30.07.2003 r. do 29.02.2004 r.		
3.56.	z apelacji obrońcy oskarżonej R. C.:	# zasadny

	<p>- błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, iż oskarżona jest osobą karaną, podczas gdy w chwili wydawania wyroku wobec zatarcia skazania w świetle prawa była osobą niekaraną.</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>- zarzut jawi się jako oczywiście zasadny z tych samych względów, które opisano w pkt 3.50 niniejszego uzasadnienia.</p> <p>- z treści dowodów zgromadzonych w aktach przedmiotowej sprawy, a zwłaszcza danych o karalności, wynika, że oskarżona w chwili wyrokowania przed sądem I instancji była osobą niekaraną w świetle przepisów prawa karnego.</p> <p>- okoliczność tę potwierdza tzw. dane o karalności (k. 5646) ujawniona w toku postępowania odwoławczego.</p> <p>- tym samym należało przyjąć, że odmienne w tym zakresie ustalenia sądu I instancji były błędne.</p>		
Wniosek		
o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez złagodzenie orzeczonej kary, wymierzając oskarżonej maksymalnie karę 2 lat pozbawienia wolności oraz zastosowanie warunkowego zawieszenia orzeczonej kary pozbawienia wolności na minimalny okres	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>próby oraz obniżenie wymiaru kary grzywny.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>- zasadny zarzut spowodował, że odmienne ustalenia co do wcześniejszej niekaralności oskarżonej wpłynęło na złagodzenie kary w pkt 79 wyroku za przestępstwo z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.</p>		
<p>3-57.</p>	<p>z apelacji obrońcy oskarżonej R. C.:</p> <p>- rażącej surowości orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności oraz grzywny (szczegółowo opisanego w pkt 4 środka odwoławczego) oraz wewnętrznej niespójności zaskarżonego wyroku polegającą na wymierzeniu oskarżonej kary 3 lat pozbawienia wolności oraz kary grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych po 100 zł. (szczegółowo opisanego w pkt 5 środka odwoławczego)</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>- zarzut obrońcy należało uznać za trafny z tych samych powodów, które przedstawiono w pkt 3.53 niniejszego uzasadnienia. Niewątpliwie kara za przestępstwo z art. 271 § 1 i 3 k.k. i inne nosi cechy rażąco niewspółmiernej z art. 438 pkt 4 k.p.k. i nie realizuje dyrektyw sądowego wymiaru kary określonych w art. 53 k.k.</p> <p>- z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wynika, że sąd I instancji również w przypadku R.</p>		

C. przeszacował stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez nią przestępstwa.

- za sfałszowanie 51 dokumentów wymierzona została jej kara 3 lat pozbawienia wolności za czyn zagrożony karą od 6 miesięcy do 8 lat pozbawienia wolności.

- tymczasem znacznie niższą karą – 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności został ukarany M. W., który poświadczył nieprawdę aż w 124 fakturach. Z kolei M. K. (2) otrzymał karę o 2/3 niższą czyli 1 rok pozbawienia wolności za poświadczenie nieprawdy w 27 fakturach. Oskarżona zaś, jak wynika, z poczynionych ustaleń była zaangażowana w najmniejszym stopniu w przestępczy proceder, wypełniając faktury na prośbę męża M. C. (1).

- ponadto przy wymiarze kary niedostatecznie uwzględniono postawę oskarżonej, która przyznała się do popełnionego przestępstwa i opisał jego przebieg, a także ujawniła dane innych osób uczestniczących w jego popełnieniu. Jej wyjaśnienia przyczyniły się do zakończenia niniejszej sprawy.

- wymiar kary nie uwzględnia także informacji wynikających z wywiadu kuratora sądowego. R. C. od 17 lat, a więc od czasu popełnienia tamtego przestępstwa, posiada ustabilizowaną sytuację rodzinną i zawodową. Wspólnie z mężem prowadzi działalność gospodarczą, dba o dom i rodzinę, nie wchodzi w konflikt z prawem. W świetle prawa jest obecnie osobą niekaraną.

- w świetle powyższego należało uznać, że sąd I instancji, wymierzając karę 3

lat pozbawienia wolności, nie kierował się należycie dyrektywami sędziowskiego wymiaru kary określonych w art. 53 k.k., naruszając przy tym granicę swobodnego uznania sędziowskiego.

- „stopień społecznej szkodliwości czynu nie jest jedyną dyrektywą wymiaru kary. Kara ma też spełnić określone cele prewencyjne (wychowawcze i zapobiegawcze) w stosunku do skazanego oraz w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Cele te powinny być ustalane nie na czas popełnienia przestępstwa, lecz na czas wyrokowania. Ma to szczególne znaczenie, gdy między datą popełnienia czynu a czasem wyrokowania upłynął długi okres czasu. Jeśli sprawca mimo braku kary poprawił się, żył uczciwie, pracował, to surowe ukaranie go nie jest celowe. Kara surowa byłaby jedynie czystą represją (odwetem), która nie realizowałaby celów kary w zakresie prewencji indywidualnej”. (wyrok S.A. w Krakowie z dnia 17.12.2009 r., sygn. akt II AKa 223/09, publ. KZS 2010/2/32).

- mając na uwadze powyższe sąd apelacyjny uznał, że kara 3 lat pozbawienia wolności jest karą nadmiernie surową i w związku z tym złagodził ją o połowę. Taki wymiar kary spowoduje też, że sam wyrok nabierze wewnętrznej spójności w zakresie kar wymierzonym poszczególnym oskarżonym, co czynić go będzie bardziej sprawiedliwym.

- uznając słuszność zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy podzielono także zawarty w niej wniosek o wymierzenie oskarżonej kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej

wykonania, uznając, że z uwagi na jego aktualną postawę życiową, a także ciężką sytuację zdrowotną, nie zachodzi ryzyko popełnienia przez nią kolejnych przestępstw w przyszłości.

- zatem wobec spełnienia przesłanek z art. 69 § 1 i 2 d.k.k. warunkowo zawieszono wykonanie wymierzonej kary pozbawienia wolności na okres 3 lat tytułem próby, oddając oskarżoną jednocześnie na podstawie art. 73 § 2 k.k. pod dozór kuratora sądowego.

- w stosunku do oskarżonej, która od 17 lat prowadzi przykładowy tryb życia, zachodzi określony w art. 69 § 3 d.k.k. wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami, pozwalający na wymierzenia kary o charakterze wolnościowym, mimo skazania za czyn popełniony w ramach zorganizowanej grupy przestępczej.

Wniosek

o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez złagodzenie orzeczonej kary, wymierzając oskarżonej maksymalnie karę 2 lat pozbawienia wolności oraz zastosowanie warunkowego zawieszenia orzeczonej kary pozbawienia wolności na minimalny okres próby oraz obniżenie wymiaru kary grzywny.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

częściowo zasadny zarzut pozwolił na złagodzenie kary pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 271 § 1 i 3 k.k. i inne, której

<p>wykonanie warunkowo zawieszono na okres 3 lat tytułem próby, oddając oskarżoną pod dozór kuratora sądowego. (pkt 79 wyroku)</p>		
<p>3.58.</p>	<p>z apelacji obrońcy oskarżonego M. K. (1):</p> <p>- obrazy przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia tj. art. 7 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k. oraz art. 5 § 2 w zw. z art. 410 k.p.k. (szczegółowo opisanym w pkt 1 środka odwoławczego).</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>- odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k. to przypomnieć trzeba, że zawarta tam zasada in dubio pro reo ma zastosowanie tylko wtedy, gdy pomimo przeprowadzenia wszystkich dostępnych w danej sprawie dowodów pozostają w dalszym ciągu niewyjaśnione okoliczności. W takiej sytuacji, nie dające się usunąć wątpliwości, rozstrzyga się na korzyść oskarżonego i wybiera się tę wersję, która jest dla niego najkorzystniejsza, choć nie wyklucza się tego, że mogłoby być inaczej, ale nie zdołano tego ustalić w sposób stanowczy.</p> <p>- o naruszeniu tego przepisu można zatem mówić wówczas, gdy sąd ustalając, że zachodzą nie dające się usunąć wątpliwości, rozstrzygnie je na niekorzyść skazanego (np. wyrok SN z dnia 6.06.2014 r., sygn. akt VKK 358/13, Prok. I Pr. -wkl. rok 2014, nr 9, poz. 5).</p>		

- z powyższego wynika, że naruszenie reguły in dubio pro reo możliwe jest jedynie w sytuacji, gdy po przeprowadzonym prawidłowo postępowaniu dowodowym i odpowiadającej standardom wynikają z art. 7 k.p.k. ocenie materiału dowodowego, nadal istnieją niedające się usunąć wątpliwości, które sąd rozstrzyga niezgodnie z kierunkiem określonym w przepisie art. 5 § 2 k.p.k.

- oznacza to, że w przypadkach, w których skarżący kwestionuje ocenę poszczególnych dowodów, nie może być mowy o naruszeniu reguły in dubio pro reo. Zarzuty obrazy art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. mają bowiem charakter rozłączny. (post. SN z dnia 18.12.2019 r., sygn. IV KK 651/19, LEX nr 2784008).

- w niniejszej sprawie, co wynika chociażby z treści uzasadnienia, sąd I instancji nie miał żadnych wątpliwości co do przebiegu poszczególnych zdarzeń. Wątpliwości co najwyżej miał skarżący, ale wynikały one wyłącznie z niekorzystnej dla oskarżonego oceny materiału dowodowego. Dowodzi tego dalsza treść tego apelacji, w której jako zasadnicze uchybienie uznano to związane z naruszeniem art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k.

- tym samym nie mogła zaistnieć sytuacja, która pozwalałaby skarżącemu zasadnie podnosić zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k.

- odnośnie zarzutu obrazy art. 424 § 1 k.p.k. stwierdzić należy, że przepis art. 455a k.p.k. stanowi o niemożliwości uchylenia wyroku z powodu niespełniania przez

uzasadnienie wymogów określonych w pierwszym z tych przepisów.

- w związku z tym przyjmuje się, że jeśli pisemne motywy decyzji procesowej sądu I instancji, z uwagi na zaistniałe w nim braki i wady, uniemożliwia dokonanie oceny skarżonego rozstrzygnięcia, sąd odwoławczy staje przed koniecznością ich uzupełnienia.

- uzasadnienie wyroku sądu I instancji nie decyduje zatem o tym, czy możliwa jest kontrola instancyjna zapadłego orzeczenia. Kontrola taka zawsze jest możliwa, bo sąd odwoławczy ma dostęp do dowodów przeprowadzonych przez sąd I instancji. Kontrola instancyjna nie polega wyłącznie na analizie pisemnych motywów wyroku, ale na analizie czynności procesowych dokonywanych przez sąd i treści przeprowadzonych dowodów w kontekście stawianych orzeczeniu zarzutów.

- środek odwoławczy w konsekwencji nie powinien zatem wyłącznie ograniczać się do krytyki sporządzonego uzasadnienia wyroku, ale dla wykazania uchybień w rozstrzygnięciu sądu powinien odwoływać się do zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i konkretnych czynności sądu w przebiegu rozprawy głównej. (wyrok S.A. w Warszawie z dnia 20.04.2018 r., II AKa 53/18, publ. LEX nr 2502576).

- tak też uczynił skarżący wiążąc naruszenie art. 424 § 1 k.p.k. z obrazą art. 7 k.p.k. Recz jednak w tym, że w żaden sposób nie sprecyzował w czym dopatruje się uchybienia w sporządzonym przez sąd I instancji uzasadnieniu. Nie wskazał, które to jego elementy nie odpowiadają nie

odpowiadają ustawowym wymogom w zakresie przeprowadzonej oceny ujawnionych dowodów. Czyni to podniesiony zarzut gołosłownym.

- zasadnicze rozważania w związku z apelacją wywiedziona przez obrońcę M. K. (1) należy zacząć od konstatacji, że zarzutami o charakterze zasadniczym był te związane z naruszeniem art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k.

- zdaniem skarżącego niewłaściwa ocena wyjaśnień M. K. (1), który w niniejszej sprawie został skazany za popełnienie przestępstw z art. 271 § 1 i 3 k.k. i inne oraz z art. 299 § 1 i 5 k.k. i inne, miała doprowadzić do błędnych ustaleń faktycznych, skutkujących skazaniem tej ostatniej za wszystkie zarzucane jej aktem oskarżenia czyny.

- tak postawiony zarzut jest o tyle niezrozumiały, że oskarżony zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i sądowego, w zasadniczej mierze przyznał się do stawianych mu zarzutów, zaprzeczając jedynie temu, aby brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej.

- wyjaśniał m.in., że jego zadaniem było poszukiwanie firmy, która chciała „kupić” fikcyjne faktury od firmy (...) bez dostarczania paliwa i taką firmą okazał się być firma (...) M. N. z siedzibą w C.. Wszelkie dane niezbędne do wystawienia takich faktur otrzymywał od J. L., któremu później przekazywał wypłacone przez S. P. i M. C. (1) pieniądze.

- tej treści wyjaśnienia dowodzą niezbicie, że oskarżony uczestniczył z pełną świadomością w popełnianiu przestępstw z art. 271 § 3 k.k. i inne oraz z art. 299 § 1 i 5 k.k. i inne.

- podnoszona przez obrońcę kwestia tego czy to on kierował działaniami M. C. (1) i S. P. jest w tym względzie zupełnie wtórna.

- skarżący domagał się odmiennej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, jednak nie wskazał żadnych rzeczowych argumentów, które podważyłyby ocenę przedstawioną w tym zakresie w części motywacyjnej wyroku. Tymczasem dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób odmienny od oczekiwań stron procesowych nie stanowi naruszenia przepisów art. 7 k.p.k. (post. S.N. z dnia 19.02.2014 r., sygn. II KK 17/14, LEX nr 1425048).

- nie dostrzegł, że w uzasadnieniu sąd I instancji wskazał też inne dowody świadczące o winie oskarżonego. Wśród nich były m.in. wyjaśnienia M. C. (1) i R. C. oraz zeznania S. P. i J. L..

- dowody wprost obciążające oskarżonego stanowią, że proces nie miał w żadnym wypadku charakteru poszlakowego, co bezzasadnie podnosił skarżący.

- wyrażona w art. 7 k.p.k. zasada swobodnej oceny dowodów nie została naruszona. Ocena dokonana przez Sąd I instancji nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej i jest zgodna nie wskazaniami wiedzy oraz doświadczenia życiowego.

- sąd apelacyjny w pełni podzielił pogląd, iż wypowiedzi współoskarżonych oraz świadków, co do zasady zasługiwały na wiarygodność.

- na aprobatę zasługują również te rozważania z których wynika,

<p>że oskarżony uczestniczył w zorganizowanej grupie przestępczej zajmującej się legalizacją obrotu paliwem nielegalnego pochodzenia. Słusznie uznano, że jego wyjaśnienia w tym zakresie stanowią wyłącznie przyjętą przez niego linię obrony, która zmierza do uniknięcia odpowiedzialności karnej. Miał on świadomość przynależności do grupy przestępczej, gdyż znał jej strukturę, i wiedział, że zajmuje się ona legalizacją obrotu olejem napędowym i benzyną poprzez wystawianie potwierdzających nieprawdę faktur, w czym sam uczestniczył.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od dokonania zarzucanych czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>niezasadny zarzut nie dawał podstaw do uwzględnienia wniosku o wydanie wyroku reformatoryjnego lub kasatoryjnego.</p>		
<p>3.59.</p>	<p>z apelacji obrońcy oskarżonego M. K. (1): - błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, polegający na przyjęciu, że M. K. (1) dopuścił się zarzucanego mu czynu zabronionego, podczas gdy zebrany materiał dowodowy nie wskazuje na</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>sprawstwo oskarżonego, a analiza całokształtu dowodów prowadzi do wniosku, że istnieje co najmniej kilka możliwych, wykluczających się wersji wydarzeń, natomiast stan faktyczny przyjęty przez sąd oparty jest jedynie na poszlakach</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>- podniesiony zarzut ma charakter wtórny do zarzutów omówionych w części 3.58 niniejszego uzasadnienia.</p> <p>- z treści apelacji wynika, że skarżący, jako podstawowy zarzut, uczynił ten dotyczący wadliwej oceny dowodów, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia</p> <p>- obrońca następnie de facto powtórzył go w formie zarzutu dotyczącego błędnych ustaleń faktycznych. W ocenie apelującej dowolna ocena poszczególnych dowodów miała doprowadzić do wadliwych ustaleń w zakresie ich wiarygodności lub niewiarygodności, a w konsekwencji skutkować błędnymi ustaleniami, co do przebiegu zdarzenia z którego wynikało, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów.</p> <p>- tymczasem błąd w ustaleniach faktycznych co do zasady może mieć miejsce tylko wówczas, gdy na podstawie prawidłowo przeprowadzonych i prawidłowo ocenionych dowodów sąd wadliwie ustalił fakty, które legły u podstaw skarżonego wyroku.</p> <p>- w zaistniałej sytuacji należało przyjąć, że we wniesionym środku odwoławczym nachodzą na siebie</p>		

dwie tożsame podstawy odwoławcze z art. 438 k.p.k.

- taka konstrukcja zarzutów apelacyjnych jest nieprawidłowa. Zarzut odwoławczy formułuje się zasadniczo do jednego konkretnego uchybienia w myśl zasady: jedno uchybienie - jeden zarzut. Jeżeli jednak podnoszone zarzuty pozostają ze sobą w związku przyczynowym technika ta powinna być nieco odmienna - zarzut powinien dotyczyć uchybienia o charakterze pierwotnym, natomiast nie stawia się wówczas dodatkowo zarzutu w stosunku do jego następstw, czyli dalszych uchybień (uchybień wtórnych). Uchybienia wtórne, będące następstwem uchybienia pierwotnego, świadczą bowiem o istotności (relewantności) zarzutu pierwotnego, skoro jego zaistnienie powoduje dalsze konsekwencje. Z tego powodu uchybienia wtórne powinny zostać wykorzystane przez skarżącego jako podstawa do wykazania, że zarzucane uchybienie pierwotne mogło mieć wpływ na treść orzeczenia z uwagi na jego następstwa w sferze związanej z prawidłowością wydanego orzeczenia (por. D. Świecki, "Postępowanie odwoławcze w sprawach karnych", Wolters Kluwer, W-wa 2016, wyd. 3, s.132)

- wobec powyższego wystarczające zatem będzie odwołanie się w tym miejscu do argumentów zaprezentowanych już w tym zakresie w uzasadnieniu niniejszego wyroku, a z których wynika, że na podstawie prawidłowo zgromadzonego, a następnie ocenionego materiału dowodowego, w pełni uprawnionym było

wyciąganie wniosków, co do winy oskarżonego.		
Wniosek		
o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od dokonania zarzucanych czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
niezasadny zarzut nie dawał podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku lub jego uchylenia i przekazania sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.		
3.60.	z apelacji obrońcy oskarżonego M. K. (1): - błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, polegający na uznaniu wyjaśnień oskarżonego za częściowo wiarygodne (szczegółowo opisany w kolejnym punkcie środka odwoławczego).	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
- zarzut niezasadny z tych samych powodów, które przedstawiono w pkt 3.59 niniejszego uzasadnienia.		
Wniosek		

<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od dokonania zarzucanych czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>niezasadny zarzut nie dawał podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku lub jego uchylenia i przekazania sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>		
<p>3.61.</p>	<p>z apelacji obrońcy oskarżonego M. K. (1): - rażącej niewspółmierności kar oraz środka karnego (szczegółowo opisanego w pkt 1, 2 i 3 wniesionego środka odwoławczego)</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>- sąd apelacyjny, podobnie jak w przypadku oskarżonych M. C. (1) i R. C., uznał za zasadny zarzut dotyczący rażącej surowości kar pozbawienia wolności, - odnośnie M. K. (1) zaszła jednak potrzeba złagodzenia obu jednostkowych kar pozbawienia wolności tj. orzeczonych zarówno za przestępstwo z art. 271 § 1 i 3 k.k. i inne, jak także za przestępstwo z art. 299 § 1 i 5 k.k. i inne. Zmiana w zakresie kar jednostkowych w</p>		

konsekwencji doprowadziła również do wymierzenia nowej kary łącznej.

- powtórzyć trzeba, że rażąca niewspółmierność kary, o jakiej mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k., zachodzi wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można przyjąć, iż zachodzi wyraźna różnica (dysproporcja) pomiędzy sumą kar zasadniczych i środków karnych orzeczonych przez sąd I instancji, a karą jaką należałoby sprawcy wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw sądowego wymiaru kary określonych w art. 53 k.k. Ma to miejsce zatem wówczas, gdy nie uwzględnia należyście stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celów kary w zakresie jej społecznego oddziaływania i celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie ma osiągnąć w stosunku do sprawcy. Praktycznie zachodzi zaś wtedy, gdy orzeczona kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, to jednak nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy - innymi słowy, gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą.

- niewątpliwie z taką sytuacją mamy także w przypadku M. K. (1) w zakresie sankcji za popełnienie przestępstwa tzw. fałszu intelektualnego oraz tzw. prania brudnych pieniędzy.

- z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wynika, że sąd I instancji przecenił stopień społecznej szkodliwości

popelnionego czynów z art. 271 § 1 i 3 k.k. i inne. oraz z art. 299 § 1 i 5 k.k.

- mając w polu widzenia okoliczności obciążające takie jak działanie w ramach grupy przestępczej, a także z niskich pobudek w celu łatwego wzbogacenia się, sąd odwoławczy uznał, że odpowiednio kara 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz kara 2 lat pozbawienia wolności są nadmiernie surowe.

- za przestępstwo polegające na sfałszowaniu 51 dokumentów wymierzono została mu kara 3 lat pozbawienia wolności. Tak jak to już wcześniej podnoszono znacznie niższą karą – 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności został ukarany M. W., który poświadczył nieprawdę w 124 fakturach. Z kolei M. K. (2), który poświadczył nieprawdę w 27 fakturach otrzymał karę o 2/3 niższą, czyli 1 rok pozbawienia wolności. Wszyscy oni w opisanym procederze pełnili podobną rolę, a mianowicie byli odpowiedzialni za dostarczanie fikcyjnych faktur innym członkom grupy przestępczej, stojąc w tej hierarchi na jej niższych szczeblach.

- z kolei za przestępstwo „prania brudnych pieniędzy”, które zostało popelnione na przestrzeni półtora miesiąca i dotyczyło kwoty 475.100 zł została wymierzona kara 2 lat pozbawienia wolności, a M. C. (1) kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

- sąd apelacyjny nie widział potrzeby różnicowania kar w stosunku do M. C. (1) i M. K. (1), który przypisano takie same zarzuty. Co prawda ten ostatni miał namówić pierwszego z nich do popelnienia przestępstw, ale zaangażowanie obu w popelnianie

tych czynów zabronionych było jednakowe.

- przy wymiarze kary niedostatecznie uwzględniono postawę oskarżonego, który częściowo przyznał się do popełnionych przestępstw i opisał jego przebieg.

- na przeszkodzie obniżenia kar nie stała uprzednia karalność oskarżonego za podobne przestępstwa, gdyż czyny za które został wówczas skazany zostały popełnione wiele lat temu (2002 – 2003). Od czasu wydania wyroków przez Sąd Okręgowy w Katowicach z dnia 23.06.2015 r. sygn. akt VI k 96/10 oraz Sąd Okręgowy w Częstochowie z dnia 22.03.2017 r. sygn. akt II K 13/15 tamtego czasu nie wchodzi w konflikt z prawem i prowadzi stabilny tryb życia. Dowodem na istnienie tzw. pozytywnej prognozy kryminologiczno – społecznej jest postanowienie Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 23.01.2019 r., który w przypadku jednej z tych kar wyraził zgodę na jej odbywanie w systemie dozoru elektronicznego.

- w świetle powyższego należało uznać, że sąd I instancji, wymierzając karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 2 lat pozbawienia wolności, nie kierował się należycie dyrektywami sędziowskiego wymiaru kary określonych w art. 53 k.k., naruszając przy tym granicę swobodnego uznania sędziowskiego.

- „stopień społecznej szkodliwości czynu nie jest jedyną dyrektywą wymiaru kary. Kara ma też spełnić określone cele prewencyjne (wychowawcze i zapobiegawcze) w stosunku do skazanego oraz w zakresie kształtowania świadomości

prawnej społeczności. Cele te powinny być ustalane nie na czas popełnienia przestępstwa, lecz na czas wyrokowania. Ma to szczególne znaczenie, gdy między datą popełnienia czynu a czasem wyrokowania upłynął długi okres czasu. Jeśli sprawca mimo braku kary poprawił się, żył uczciwie, pracował, to surowe ukaranie go nie jest celowe. Kara surowa byłaby jedynie czystą represją (odwetem), która nie realizowałaby celów kary w zakresie prewencji indywidualnej". (wyrok S.A. w Krakowie z dnia 17.12.2009 r., sygn. akt II AKa 223/09, publ. KZS 2010/2/32).

- reasumując zatem orzeczenie wobec niego kary zostały uznane za niesłuszne i w związku z tym złagodzone je do 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności każda. Taki wymiar kar spowoduje, że sam wyrok nabierze wewnętrznej spójności w zakresie kar wymierzonym poszczególnym oskarżonym, co czynić go będzie bardziej sprawiedliwym.

- obniżenie kary jednostkowej do 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności spowodowało konieczność wymierzenia nowej kary łącznej. Bliski związek podmiotowo – przedmiotowy obu czynów przemawiał za wymierzeniem jej na zasadach asperacji zbliżonej do absorpcji. Z tego też powodu nowa kara łączna pozbawienia wolności została wymierzona w rozmiarze 2 lat.

- uznając słuszność zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy podzielono także zawarty w niej wniosek o wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania,

<p>uznając, że z uwagi na jego aktualna postawę życiową nie zachodzi ryzyko popełnienia przez oskarżonego przestępstwa w przyszłości.</p> <p>- zatem wobec spełnienia przesłanek z art. 69 § 1 i 2 d.k.k. warunkowo zawieszono wykonanie wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności na okres 3 lat tytułem próby, oddając oskarżonego jednocześnie na podstawie art. 73 § 2 k.k. pod dozór kuratora sądowego.</p> <p>- w stosunku do oskarżonego, który od 17 lat prowadzi przykładowy tryb życia, zachodzi określony w art. 69 § 3 d.k.k. wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami, pozwalający na wymierzenia kary o charakterze wolnościowym, mimo iż czyny zostały popełnione w ramach zorganizowanej grupy przestępczej.</p>		
Wniosek		
o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary w łagodniejszym wymiarze.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
częściowo zasadny zarzut pozwolił na złagodzenie kary za przestępstwo z art. 271 § 1 k.k. i inne oraz z art. 299 § 1 i 5 k.k. i inne, a w konsekwencji wymierzyć nową karę łączną w niższym rozmiarze, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 3 lat tytułem próby, oddając oskarżonego pod dozór kuratora sądowego.		

3.62.	<p>z apelacji obrońcy oskarżonego M. K. (2):</p> <p>- błąd w ustaleniach faktycznych, zaistniały wskutek przyjęcia przez sąd I instancji, iż oskarżony jako osoba upoważniona do wystawiania faktur w należącej do R. S. firmie (...), w okresie od 31.03.2003 r. do 30.10.2003 r. w realizacji z góry powziętego zamiaru poświadczył nieprawdę na fakturach dotyczących sprzedaży oleju napędowego przez firmę (...) M. N. właścicielowi firmy (...), choć w rzeczywistości te zdarzenia gospodarcze nie miały miejsca (szczegółowo opisanym w pkt 1 wniesionego środka odwoławczego).</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>- sąd apelacyjny nie podzielił co do zasady zarzutu obrońcy oskarżonego, iż Sąd Okręgowy w Częstochowie w swoim wyroku dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu, że oskarżony popełnił przestępstwo fałszu intelektualnego w stosunku do 27 faktur.</p> <p>- niemniej przyznał skarżącemu rację w zakresie daty popełnienia tego przestępstwa, gdyż z analizy zgromadzonego materiału dowodowego, a nawet z samego opisu przypisanego czynu wynika, że czyn ten miał miejsce od 17.02.2003 r. do 31.03.2003 r.,</p> <p>- właśnie w tym czasie doszło do wystawienia owych nierzetelnych faktur, a nie jak błędnie przyjęto w</p>		

wyroku w okresie od 31.03.2003 r. do 30.10.2003 r.

- brak jest jakichkolwiek dowodów z których wynikałoby, że zostały one sporządzone w innym czasie niż w datach ich wystawienie.

- przechodząc do istoty zarzutu należy stwierdzić, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku nie może, jak to uczynił autor apelacji, sprowadzać się do samej tylko negacji oceny materiału dowodowego, dokonanej przez sąd orzekający merytorycznie, a więc do polemiki z poglądami sądu wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku na ostateczne rezultaty postępowania dowodowego, lecz do wykazania, jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy, kryteriów logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej przez siebie ocenie całokształtu materiału dowodowego.

- analizując całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego uznać trzeba, iż Sąd Okręgowy zebrał go w stopniu wystarczającym do merytorycznego orzekania, należycie go ocenił w granicach chronionych zasadą określoną w przepisie art. 7 k.p.k., dając temu wyraz w uzasadnieniu, co umożliwiło mu poprawnie ustalić stan faktyczny.

- dlatego też nie sposób przyjmować, aby sąd I instancji orzeczenie swoje oparł na jednostronnej ocenie dowodów, a nie na całokształcie dowodów, skoro wszystkie dowody, nie tylko przemawiające na niekorzyść oskarżonego, były przedmiotem jego logicznej i przekonywującej oceny, czy też naruszył zasadę in dubio pro reo

ustalając, iż M. K. (2) dopuścił się zarzucanego czynu ciągłego z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

- niewątpliwie w niniejszej sprawie brak jest jednoznacznego dowodu, który wprost potwierdzałby, że oskarżony wypisując 27 faktur nieodzwoiercedlających rzeczywistych transakcji handlowych, działał z pełną tego świadomością.

- oskarżony, który w toku całego postępowania nie przyznawał się do winy, twierdził, że wypisał faktury wymienione w zarzucie na polecenie właściciela firmy, w której był zatrudniony - R. S., ale bez wiedzy, że są one fikcyjne.

- zdaniem sądu odwoławczego całokształt okoliczności ustalonych w tej sprawie pozwala jednak z pełnym przekonaniem uznać, że oskarżony popełniając czyn z art. 271§3 k.k. działał w pełni umyślnie.

- sąd I instancji prawidłowo ustalił, że oskarżony w firmie (...) był osobą upoważnioną przez R. S. do wystawiania faktur, choć formalnie był zatrudniony na stanowisku specjalista ds. windykacji.

- nie budzi też żadnych wątpliwości to, że wspomniane 27 faktur zostały wypisane przez oskarżonego, który poświadczył w ten sposób sprzedaż paliwa z firmy (...) do firmy (...), chociaż takie transakcje w rzeczywistości nie miały miejsca.

- o takiej potrzebie poinformował go M. N. - właściciel firmy (...). On też podał dane niezbędne do wystawienia fikcyjnych faktur sprzedaży oleju napędowego.

- w obecności oskarżonego M. N. i B. S. uzgadniali, że firma (...)

B. S. będzie fakturować fikcyjny obrót sprzedaży nielegalnego paliwa wyprodukowanego przez G. S.. Jak z wynika z wyjaśnień R. S. oskarżony miał słyszeć taką rozmowie i przekazać mu jej treść.

- sam podawał także, że był świadkiem rozmów prowadzonych przez M. N. z R. S. dotyczących blendowania paliwa. Właściciel (...) był zapewniany przez swojego rozmówcę o zyskowności takiej działalności. M. K. (2) upatrywał nawet w M. N. pomysłodawcę blendowania.

- w pewnym momencie przyznał też, że obserwując i analizując zachowanie mężczyzn odwiedzających R. S. w siedzibie jego firmy, w tym M. N., doszedł do wniosku, że obrót paliwem, którego dotyczyły faktury VAT sprzedaży oleju napędowego jest fikcyjny. Na temat swoich spostrzeżeń rozmawiał nawet z M. N. od którego usłyszał, że najważniejsze jest, aby faktury były prawidłowo wypisane i wówczas wszystko będzie w porządku.

- takie ustalenie dowodzą jednocześnie, że oskarżony miał świadomość tego, że firma w której pracował, a także kooperująca z nią firma, której właściciel zlecił mu sporządzenie faktur i podał niezbędne dane do ich wystawienia, jest zaangażowana w nielegalny obrót paliwem.

- musiał w związku z tym musiał mieć wiedzę, że wypisane przez niego faktury nie odzwierciedlają faktycznych transakcji handlowych

- jak ustalono także oskarżony na polecenie R. S. towarzyszył B. S., gdy ten w dniu 26.03.2003 r. otworzył rachunek bankowy w Raiffeisen Bank Oddział w C.. Na

to konto miały wpływać środki finansowe z firmy (...) jako zapłata za rzekomo sprzedany olej napędowy. Zadaniem M. K. (2) było dopilnowanie właściciela PW (...), aby otworzył rachunek bankowy. Później działając na polecenie R. S. wezwał B. S., aby stawił się do oddziału Raiffeisen Bank przy ul. (...) celem dokonania wypłaty z rachunku PW (...).

- powyższe ustalenia pozwalają z kolei utwierdzić się w przekonaniu o pełnej wiedzy oskarżonego co do prowadzonego przez R. S. przestępczego procederu, który także obejmował tzw. pranie brudnych pieniędzy, które to przestępstwo było konsekwencją wystawiania fikcyjnych faktur.

- dowodzi też istotnej roli oskarżonego całym tym procederze, któremu R. S. powierzał określone zadania związane z realizacją tych przestępstw.

Wniosek

o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

niezasadny zarzut nie dawał podstaw do uwzględnienia wniosku i wydania wyroku reformatoryjnego, a jedynie do zmiany poprzez wskazanie prawidłowej daty popełnionego przestępstwa.

<p>3.63.</p>	<p>z apelacji obrońcy oskarżonego M. K. (2):</p> <p>- błędu w ustaleniach faktycznych, zaistniały wskutek przyjęcia przez sąd I instancji, iż oskarżony poświadczył nieprawdę na fakturach dotyczących sprzedaży oleju napędowego przez firmę(...)M. N. właścicielowi firmy (...), bowiem oskarżony znał tematy rozmów prowadzonych pomiędzy R. S., a M. N. na temat obrotu paliwami i sygnalizował M. N. wątpliwości w tym zakresie, co zdaniem sadu świadczy o wiedzy oskarżonego na temat nielegalnego charakteru transakcji (szczegółowo opisanym w pkt 2 wniesionego środka odwoławczego)</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>- na wstępie należy zauważyć, że zarzut ten stanowi kontynuację zarzutu opisanego w pkt 3.62 niniejszego uzasadnienia.</p> <p>- w związku z tym mają w pełni zastosowanie argumenty sądu odwoławczego, które spowodowały nieuwzględnienie opisanego tam zarzutu.</p> <p>- niejako w uzupełnieniu należy podnieść, że w materiale dowodowym brak jest informacji z których wynikałoby, że oskarżony M. N. zapewniał oskarżonego o legalności działań związanych z obrotem paliwami.</p> <p>- z całą pewnością za takie zapewnienie nie można uznać słów „najważniejsze jest, aby faktury były prawidłowo wypisane i wówczas wszystko będzie w porządku”.</p>		

- ponadto, gdyby nawet uznać za prawdziwe wyjaśnienia oskarżonego R. S., że przedmiotowe faktury dotyczyły barterowych rozliczeń pomiędzy jego klientem firmą (...) a właścicielem firmy (...) S.J. to brak jest podstaw do odmiennej oceny prawnokarnej zachowania oskarżonego.

- według jego wyjaśnień podpisał on umowę z firmą (...) K. na windykację należności z firmy (...). S. J. zaproponował realizację zobowiązania w towarze, a mianowicie z paliwie, którym handlował. R. S. zaoferował kupno oleju napędowego posiadającemu koncesję na obrót paliwem M. N.. Paliwo w postaci oleju napędowego z firmy (...) za pośrednictwem firmy (...) było sprzedawane do firmy (...). Przez firmę (...) przechodził tylko obrót fakturowy. Jak sam wyjaśniał „doszło do transakcji łączonej tzn. J. dostarczał paliwo do firmy (...), a zarobek S. J. był przesyłany do firmy (...) K. w ramach jego zadłużenia jakie miał w tej firmie” . A ponadto „transakcja musiała być zalegalizowana w związku z tym musiała być faktura nabycia jak i sprzedaży. Zgodnie z przepisami ta cena musiała być podniesiona o 1 grosz na litrze, aby nie narazić się na zarzut działania na szkodę własnej firmy, gdyż Urząd Skarbowy uważał, że ta sama cena zakupu i sprzedaży, to jest działanie na szkodę własnej firmy. Pan K. od M. N. otrzymał namiary na firmę (...), a od C. przychodziła faktura proforma, która była weryfikowana w momencie dostarczania paliwa. Wszystkie namiary do wystawienia faktury otrzymywane były z firmy (...). Dane z firmy (...) otrzymał tylko raz. Te dane zostały przekazane firmie (...)

przez firmę (...) w związku z nawiązaniem współpracy. To był normalny zakres obowiązków K.. Każdorazowo wystawienie faktury poprzedzała faktura proforma , która przyjeżdżała razem z dostawą paliwa”

- zakupywanie paliwa przez firmę (...) a następnie jej sprzedaż była czynnością pozorną. Firma R. S. nie była właścicielem tego paliwa i nigdy też nie była w jego posiadaniu. Nie posiadała odpowiedniego zaplecza, które umożliwiałoby im skupywanie, składowanie, a następnie transportowanie paliwa celem dalszej odsprzedaży. Nie mogli zatem dokonywać sprzedaży tego towaru, co w myśl przepisów ustawy o podatku towarów i usług uprawniałoby go do wystawianie faktury VAT.

- w tej sytuacji w pełni uprawnione są takie ustalenia, że skoro transakcje wykazane w fakturach wypisanych przez oskarżonego nie miały miejsca w rzeczywistości, a zatem ten ostatni nie mógł dysponować towarami w nich ujętymi, to również wystawione przez niego faktury odsprzedaży tych towarów na rzecz innych podmiotów nie odzwierciedlały rzeczywistego obrotu gospodarczego. Były one wystawiane w istocie tylko na potrzeby ewidencyjne, nie "szedł" zaś za nimi rzeczywisty obrót gospodarczy, a więc były one tzw. fakturami fikcyjnymi.

Wniosek

o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.

zasadny

częściowo zasadny

	# niezasadny	
Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
niezasadny zarzut nie dawał podstaw do uwzględnienia wniosku.		
3.64.	z apelacji obrońcy oskarżonego M. K. (2): - błąd w ustaleniach faktycznych, zaistniały wskutek przyjęcia przez sąd I instancji, iż oskarżony w okresie od 31.03.2003 r. do 30.10.2003 r. działając w realizacji z góry powziętego zamiaru poświadczył nieprawdę na fakturach dotyczących sprzedaży oleju napędowego przez firmę (...)M. N. właścicielowi firmy (...) (szczegółowo opisanym w pkt 3 wniesionego środka odwoławczego).	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
- na wstępie należy zauważyć, że zarzut ten stanowi kontynuację zarzutu opisanego w pkt 3.62 i 3.63 niniejszego uzasadnienia. - w związku z tym mają w pełni zastosowanie argumenty sądu odwoławczego, które spowodowały nieuwzględnienie opisanego tam zarzutu. - zdaniem sądu odwoławczego ustalony fakt podrobienia w późniejszym czasie przez R. S. podpisu oskarżonego na innych faktur, a następnie złożenia przez oskarżonego zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa i w konsekwencji odejście z pracy,		

<p>w żaden sposób nie dowodzi braku umyślności przy popełnianiu zarzucanego czynu z art. 271 §3 k.k. i inne.</p> <p>- powyższe zajście nie doprowadziło zresztą do zerwania stosunków z R. S., który nadal utrzymywał z nim kontakt.</p> <p>- zdaniem sądu odwoławczego takie fakty dowodzą wyłącznie braku zgody oskarżonego na podrabiania przez innych jego podpisu.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>niezasadny zarzut nie dawał podstaw do uwzględnienia wniosku obrońcy.</p>		
<p>3.65.</p>	<p>z apelacji obrońcy oskarżonego D. K.:</p> <p>- w odniesieniu do czynu z art. 258 § 1 k.k. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia tj. art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. poprzez uznanie oskarżonego winnym popełnienia zarzucanego mu czynu i skazanie, podczas gdy doszło do przedawnienia jego karalności. (szczegółowo opisanym w pkt 1 wniesionego środka odwoławczego).</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>- jak wynika z akt sprawy, Sąd I instancji ustalił, że przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. (przypisanego w pkt 91 wyroku) oskarżony dopuścił się w okresie do 14.05.2004 r. i czyn ten był wówczas zagrożony karą pozbawienia wolności do lat 5.</p> <p>- w czasie jego popełnienia, zgodnie z dyspozycją art. 101 § 1 pkt 3 k.k., w przypadku, gdy czyn stanowi występki zagrożony karą pozbawienia wolności przekraczającą 3 lat, jego karalność ustawała, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło 10 lat.</p> <p>- zgodnie z dyspozycją art. 102 k.k. okres ten został przedłużony o kolejne 5 lat. Jednak z dniem 3.08.2005 r. weszła w życie zmiana kodeksu karnego (ustawą z dnia 3.05.2005 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny), a nowe brzmienie art. 102 k.k. stanowiło, że jeżeli w okresie, o którym mowa w art. 101, wszczęto postępowanie przeciwko osobie, karalność popełnionego przez nią przestępstwa określonego w § 1 pkt 1 – 3 ustaje z upływem 10 lat.</p> <p>- art. 2 tej ustawy przewiduje z kolei, że do czynów popełnionych przed dniem jej wejścia w życie stosuje się przepisy o przedawnieniu w brzmieniu nadanym tą ustawą, chyba że termin przedawnienia już upłynął.</p> <p>- ustawa z dnia 20.02.2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, obowiązująca od dnia 1.07.2015 r. skróciła ten okres do 5 lat.</p>	

Przy czym zauważyć wypada, że ustawodawca w tym wypadku nie zawarł żadnych przepisów przejściowych odnoszących się do kwestii przedawnienia. W związku z ich brakiem zastosowanie miała ustawa nowa jako względniejsza. Zmiana ta nie wpłynęła na sytuację procesową oskarżonego, gdyż przedawnienie karalności zarzucanego oskarżonemu przestępstwa nie nastąpiła - w myśl przepisów Kodeksu karnego w brzmieniu nadanym tą ustawą, gdyż ustałaby dopiero w dniu 14.05.2019 r.

- kolejna nowelizacja dokonana ustawą z dnia 15.01.2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny, która weszła w życie w dniu 2.03.2016 r. ponownie wydłużyła ten okres do 10 lat.

- „w ustawie z dnia 15.01.2016 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny (Dz. U. z 2016 r. poz. 189), mocą której została zmieniona treść art. 102 k.k., zastrzeżono jednocześnie w art. 2 tejże ustawy, że przepisy jej stosuje się do czynów popełnionych przed dniem wejścia w jej życie o tyle, o ile termin przedawnienia jeszcze nie upłynął. Jeśli zatem do dnia zmiany przepisów o przedawnieniu (tj. do dnia 2 marca 2016 r.) nie nastąpiło przedawnienie, kwestię przedawnienia karalności należy oceniać według art. 101 k.k. i art. 102 k.k. - w brzmieniu obowiązującym w dacie orzekania i to niezależnie od tego, czy dla oceny prawnej konkretnego zachowania konieczne jest odwołanie się do reguły kolizyjnej określonej w art. 4 § 1 k.k.” (post. S.N. z dnia 20.10.2020 r., sygn. V KK 375/20, LEX nr 3066976)

<p>- z tego powodu, przy uwzględnieniu tych regulacji, do przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. przypisanego oskarżonemu miał zastosowanie nowy, dłuższy okres przedawnienia karalności, a to powodowało, że ustawała po upływie 20 lat (10 lat i 10 lat), a więc z dniem 14.05.2024 r.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o umorzenie postępowania co do czynu z art. 258 § 1 k.k.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>niezasadny zarzut nie dawał podstaw do uwzględnienia wniosku.</p>		
<p>3.66.</p>	<p>z apelacji obrońcy oskarżonego D. K.:</p> <p>- w odniesieniu do czynu z art. 258 § 1 k.k. błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wydanego orzeczenia, co doprowadziło do przyjęcia, że oskarżony dopuścił się występku udziału w zorganizowanej grupie przestępczej (szczegółowo opisanym w pkt 2 wniesionego środka odwoławczego)</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>- sąd I instancji prawidłowo ustalił, że oskarżony brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu</p>		

popelnianie przestępstw p-ko wiarygodności dokumentów, przestępstw skarbowych i przestępstw p-ko obrotowi gospodarczemu.

- z treści zarzutu, jak również z treści jego uzasadnienia, nie wynika na czym miało polegać uchybienie sądu.

- skarżący swoje stanowisko uzasadnił nader lakonicznie, ograniczając się wyłącznie do stwierdzenia, że nie wykazano, aby oskarżonym miał świadomość i zamiar działania w zorganizowanej grupie przestępczej.

- tak skonstruowany zarzut nie może podważyć ustaleń sądu I instancji, że D. K. działał w zorganizowanej grupie przestępczej na co wskazuje udowodniony wykaz powiązań oskarżonego z innymi członkami grupy.

- D. K. miał osobisty kontakt z G. S. i M. N., z którymi współpracował. Obaj przynależeli do grupy, w której istniała określona hierarchia i struktura, tworząca cały system wzajemnie skoordynowanych zachowań, czego oskarżony miał świadomość. Działania osób wchodzących w skład grupy wzajemnie się dopełniały, podejmowane były w ustalonej kolejności wynikającej z potrzeb skuteczności i warunkowały one realizację zamiaru towarzyszącego poszczególnym osobom.

- powyższe niewątpliwie charakteryzuje zorganizowaną grupę przestępczą w rozumieniu art. 258 § 1 k.k.

- przy tym dodać także należy, jak przyjmuje się w orzecznictwie, że dla bytu przestępstwa z art.

258 § 1 k.k. nie jest konieczna wiedza poszczególnych sprawców o szczegółach organizacji grupy, znajomość wszystkich osób ją tworzących, potwierdzenia udziału w grupie, czy też wyboru kierownictwa. Wystarczające jest zatem, że sprawca ma świadomość istnienia grupy, akceptuje jej cele przestępcze i godzi się, by je realizowano. Co więcej, wystarczające jest, gdy sprawca przystępując do grupy nie jest pewien jej przestępczego charakteru, godząc się jednak z możliwością posiadania przez nią takich cech (wyrok S.A. w Katowicach z dnia 25.10.2018 r., sygn. akt II AKa 121/18, LEX nr 2635172)

- z poczynionych ustaleń, przeprowadzonych na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego wynika, iż oskarżony przynależał wraz z innymi ustalonymi osobami do zorganizowanej grupy przestępczej, mającej na celu popełnianie przestępstw p-ko wiarygodności dokumentów, przestępstw skarbowych i przestępstw p-ko obrotowi gospodarczemu

- wprawdzie oskarżony składając wyjaśnienia zaprzeczył, że należał do jakiegokolwiek grupy, jednak treść zgromadzonego materiału dowodowego wskazuje, iż miał on świadomość celu utworzenia grupy, jak i zasad w niej panujących .

- reasumując należy stwierdzić, że w realiach niniejszej sprawy oskarżony D. K. niewątpliwie miał świadomość, iż przynależy do grupy, godził się na swój udział w grupie przestępczej wiedząc, jakie przestępstwa są przez nią popełniane.

Wniosek		
o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od czynu z art. 258 § 1 k.k.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
niezasadny zarzut nie dawał podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku we wskazanym kierunku.		
3.67.	z apelacji obrońcy oskarżonego D. K.: - błędu w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że oskarżony dopuścił się wystawiania faktur nieodzwierciedlających rzeczywistych zdarzeń gospodarczych i działał w celu osiągnięcia korzyści materialnej, co wypełniło znamiona czynu z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
- Sąd Okręgowy w Częstochowie dokonał w sprawie prawidłowych ustaleń faktycznych, gromadząc kompletny materiał dowodowy zgodnie z wymogami art. 2 k.p.k. i art. 410 k.p.k., ujawniając i analizując całokształt zgromadzonego materiału dowodowego. Przeprowadzone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku rozważania pozwalają też stwierdzić, że ocena całokształtu materiału dowodowego została dokonana w		

sposób zgodny z art. 7 k.p.k., bez naruszania wskazań wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego.

- skarżący starał się wykazać błąd w ustaleniach sądu poprzez odwołanie się do wyjaśnień oskarżonego, który nie przyznawał się do winy oraz do umowy poręczenia zawartą z (...) sp. z o.o., w której poręczyciel poręczył za zobowiązania M. N., wynikające z faktur wystawionych przez D. K..

- obrońca w ten sposób starał się wykazać, że wystawione przez niego faktury na rzecz firmy (...) odzwierciedlały faktyczne zdarzenia gospodarcze, a więc dokonaną przez niego sprzedaż paliwa.

- przywołane dowody nie mogły w żaden sposób podważyć prawidłowości poczynionych przez sąd I instancji ustaleń.

- przywołane wyjaśnienia oskarżonego należy uznać za gołosłowne, gdyż nie posiadał dokumentacji potwierdzającej dokonanie transakcji z firmą (...), a wspomniany dokument w żaden sposób nie przesądza, że transakcje te rzeczywiście miały miejsce.

- u podstaw wydania wyroku skazującego oskarżonego legły bowiem niekwestionowane przez obrońcę dowody do których odwołał się sąd okręgowy na str. 456 – 457, do których w żaden sposób się nie odniósł.

- tak skonstruowany zarzut należało uznać jedynie za polemikę z oceną zebranego w sprawie materiału dowodowego i ustalonym stanem faktycznym.

- wszechstronna ocena wszystkich dowodów i wynikających z nich okoliczności jest nie tylko obowiązkiem sądu orzekającego.

Zasada ta obowiązuje także przy wyciąganiu wniosków przez strony procesowe, które przedstawiając własne stanowisko, nie mogą go opierać na fragmentarycznej ocenie dowodów z pominięciem tego wszystkiego, co może prowadzić do innych wniosków.

- bardzo lakonicznie uzasadnione, a jednocześnie niezrozumiałe w swej wymowie zarzuty, nie wymagają szerszego odniesienia się do nich przez sąd odwoławczy i pozwalają jednocześnie na odwołanie się to trafnych rozważań przeprowadzonych w tym zakresie przez sąd okręgowy.

- sąd odwoławczy natomiast, z urzędu poza granicami wniesionego środka odwoławczego, wyeliminował z opisu przypisanego oskarżonemu czynu jedną z siedmiu opisanych tam faktur.

- uznał bowiem, że faktura z pozycji 7 stanowi tę samą fakturę, która została ujęta pod pozycją nr 5.

- obie zostały opisane w jednakowy sposób, a mianowicie - Faktura VAT nr (...) z dnia 05.02.2004 roku zawarta pomiędzy podmiotami gospodarczymi: sprzedawca: PHU (...) D. K., nabywca: Firma „(...)” M. N., na zakup oleju napędowego za kwotę 75 534,71 zł.

- sam oskarżony w swoich wyjaśnieniach tłumaczył, że „faktury w zarzucie są zdublowane. Chodzi o faktury wystawione 05.02.2004 r., mają one ten sam numer i opiewają na tę samą kwotę.”

- w związku z zaistniałym błędem w ustaleniach co do rzeczywistej ilości sfalszowanych faktur dokonano

odpowiedniej zmiany w pkt 92 zaskarżonego wyroku.		
Wniosek		
o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od czynu z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
niezasadny zarzut nie dawał podstaw do uwzględnienia wniosku, a jedynie zmianę opisu czynu w pkt 92 wyroku poprzez wyeliminowanie faktury opisanej w pkt 7.		
3.68.	z apelacji obrońcy oskarżonego D. K.: - rażącej niewspółmierności wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności oraz grzywny. (szczegółowo opisany w pkt 4 wniesionego środka odwoławczego)	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
- sąd apelacyjny uznał, że bezwzględna kara łączna pozbawienia wolności wymierzona oskarżonemu nosi cechy kary rażąco surowej. - brak było natomiast podstaw do łagodzenia kar jednostkowych oraz kary łącznej pozbawienia wolności oraz kary grzywny poprzez orzekania ich w niższym rozmiarze		

- zarówno kary orzeczonej za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. i inne jak i z art. 271 § 1 i 3 k.k. i inne zostały wymierzone w dolnych granicach ustawowego zagrożenia zbliżonych do ustawowego minimum, zaś kara łączna została wymierzona na zasadzie pełnej absorpcji.

- wymiar kar ustalony przez Sąd Okręgowy jest niewątpliwie adekwatny do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości czynów, prawidłowo spełniając dyrektywy jej wymiaru zawarte w art. 53 k.k.

- mając jednak na uwadze aktualną sytuację oskarżonego sąd odwoławczy uznał natomiast, że przy zastosowaniu art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. istnieje możliwość sformułowania wobec ww. pozytywnej prognozy na przyszłość, tzn. że mimo niewykonania kary ponownie przestępstwa nie popełni.

- cele kary zostaną osiągnięte mimo, iż oskarżony był już w przeszłości karany, ale za czyny popełnione wiele lat temu.

- od wydania w dniu 23.09.2015 r. przez Sąd Okręgowy w Warszawie w sprawie VIII K 113/13 wyroku skazującego za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i inne na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na lat 5 minęło już 6 lat. Od tamtego czasu oskarżony nie wszedł w konflikt z prawem, jego życie skupia się na leczeniu wielu bardzo poważnych schorzeń.

- „stopień społecznej szkodliwości czynu nie jest jedyną dyrektywą wymiaru kary. Kara ma też spełnić określone cele prewencyjne (wychowawcze i zapobiegawcze) w stosunku do skazanego oraz w

zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Cele te powinny być ustalane nie na czas popełnienia przestępstwa, lecz na czas wyrokowania. Ma to szczególne znaczenie, gdy między datą popełnienia czynu a czasem wyrokowania upłynął długi okres czasu. Jeśli sprawca mimo braku kary poprawił się, żył uczciwie, pracował, to surowe ukaranie go nie jest celowe. Kara surowa byłaby jedynie czystą represją (odwetem), która nie realizowałaby celów kary w zakresie prewencji indywidualnej". (wyrok S.A. w Krakowie z dnia 17.12.2009 r., sygn. akt II AKa 223/09, publ. KZS 2010/2/32).

- również same okoliczności popełnionych 17 lat temu przestępstw nie świadczą o znacznej demoralizacji skazanego, który był członkiem grupy przestępczej był przez zaledwie ponad 3 miesiące, a przestępstwo fałszu intelektualnego dotyczyło tylko 6 faktur.

- z tego też powodu Sąd Apelacyjny warunkowo zawiesił wykonanie wymierzonej w pkt 93 zaskarżonego wyroku kary pozbawienia wolności na okres 3 lat próby. Okres ten, w połączeniu z obligatoryjnym dozorem kuratora sądowego (art. 73 § 2 k.k.), pozwoli na odpowiednią reakcję na wypadek gdyby oskarżony nadużył okazanego mu zaufania.

- w stosunku do oskarżonego, który od wielu lat prowadzi zgodny z prawem tryb życia, zachodzi określony w art. 69 § 3 d.k.k. wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami, pozwalający na wymierzenia kary o charakterze wolnościowym, mimo iż czyny zostały popełnione w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej.

Wniosek	
o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie kary w możliwie najniższym wymiarze.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
zasługujący na częściowe uwzględnienie wniosek doprowadził do warunkowego zawieszenia wykonania kary łącznej pozbawienia wolności oraz oddania oskarżonego pod dozór kuratora sądowego.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	<p>- uwzględniając zarzuty obrońców G. S., J. P., M. C. (1), R. C. i M. K. (2) odnośnie wadliwie wskazanych w wyroku dat popełnienia poszczególnych czynów oraz obrońcy oskarżonego J. P. co do obrazu prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu z art. 271 § 3 k.k., sąd odwoławczy za zasadne uznał dokonanie z urzędu tych samych korekt w przypadku pozostałych oskarżonych i tak przyjął:</p> <p>- w pkt 1, że przypisany tam oskarżonemu R. S. czyn został popełniony od 2.01.2003 r. do 26.05.2004 r. i wyczerpuje on znamiona przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.</p> <p>- w pkt 4, że przypisany tam czyn został popełniony od 14.01.2003 r. do 24.11.2003 r.</p> <p>- w pkt 6, że przypisany tam czyn został popełniony od 15.01.2004 r. do 21.12.2004 r. i wyczerpuje on znamiona przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,</p> <p>- w pkt 8, że przypisany tam czyn został popełniony od 4.01.2005 r. do 09.2005 r. i wyczerpuje on znamiona</p>

przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.

- w pkt 11, że przypisany tam czyn wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

- w pkt 12, że przypisany tam czyn został popełniony od 2003 r. do 10.2005 r.

- w pkt 15, że przypisany tam oskarżonemu P. K. czyn wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,

- w pkt 18, że przypisany tam czyn wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,

- w pkt 20, że przypisany tam czyn został popełniony od 20.04.2004 r. do 19.09.2005 r.,

- w pkt 25, że przypisany tam oskarżonemu R.K. czyn został popełniony od 1.02.2005 r. do 31.12.2005 r. i wyczerpuje on znamiona przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,

- w pkt 27, że przypisany tam czyn został popełniony od 21.01.2005 r. do 15.11.2005 r.,

- w pkt 30, że przypisany tam czyn został popełniony od 01.2005 r. do 12.2005 r.,

- w pkt 32, że przypisany tam oskarżonej E. M. czyn został popełniony od 4.01.2005 r. do 31.12.2005 r. i wyczerpuje on znamiona przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,

- w pkt 34, że przypisany czyn został popełniony od 01.2005 r. do 12.2005 r.,

- w pkt 37, że przypisany tam oskarżonemu M. N. czyn został popełniony od 2.01.2003 r. do 26.05.2004 r. i wyczerpuje on znamiona przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,

- w pkt 40, że przypisany tam czyn został popełniony od 01.2003 r. do 05.2004 r.,

- w pkt 41, że przypisany tam czyn został popełniony od 14.01.2003 r. do 25.03.2004 r.

- w pkt 47, że przypisany tam oskarżonej B. M. czyn został popełniony od 31.03.2003 r. do 29.04.2003 r. i wyczerpuje on znamiona przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

- w pkt 53, że przypisany tam oskarżonemu J.S. czyn został popełniony od 4.01.2005 r. do 30.12.2005 r. i wyczerpuje on znamiona przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,

- w pkt 55, że przypisany tam czyn został popełniony od 21.01.2005 r. do 4.11.2005 r.

- w pkt 58, że przypisany tam G. S. wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.

- w pkt 69 przypisany tam M. W. czyn został popełniony od 2.11.2005 r. do 30.12.2005 r. i wyczerpuje on znamiona przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,

- w pkt 70, że przypisany tam czyn został popełniony od 7.07.2005 r. do 31.12.2005 r.,

- w pkt 71, że przypisany tam czyn został popełniony od 07.2005 r. do 12.2005 r.,

- w pkt 74, że przypisany tam oskarżonemu M. C. (1) czyn wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,

- w pkt 79, że przypisany tam oskarżonej R. C. wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

- w pkt 82, że przypisany tam M. K. (1) czyn został popełniony od 30.07.2003 r. do 29.02.2004 r. i wyczerpuje on znamiona przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,

- w pkt 85, że przypisany tam czyn został popełniony od 4.02.2004 r. do 25.03.2004 r.,

- w pkt 87 przyjmuje, że przypisany tam M. K. (2) czyn wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w

	<p>zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,</p> <p>- w pkt 92 przyjmuje, że przypisany tam D. K. czyn został popełniony od 5.02.2004 r. do 19.05.2004 r. i ustala, że wyczerpuje on znamiona przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.</p> <p>- uwzględniając także zarzuty obrońców oskarżonych R. S. i J. P. dotyczące obrazy art. 45 § 1 k.k. i art. 299 § 7 k.k. sąd odwoławczy za zasadne uznał dokonanie z urzędu tych samych korekt w przypadku pozostałych oskarżonych i uchylił:</p> <p>- pkt 16 i 21 wyroku wobec oskarżonego P. K.,</p> <p>- pkt 38 wyroku wobec oskarżonego M. N..</p>
Zwiężle o powodach uwzględnienia okoliczności	
zgodnie z treścią art. 435 k.p.k., wobec uwzględnienia zarzutów obrońców części oskarżonych, które doprowadziły do zmiany wyroku poprzez wskazanie prawidłowych dat popełnienia poszczególnych przestępstw, a także właściwej kwalifikacji czynu z art. 271 § 3 k.k. oraz uchylecia rozstrzygnięć z art. 45 § 1 k.k. i art. 299 § 7 k.p.k., dokonano takich samych korekt odnośnie pozostałych oskarżonych, gdyż przemawiały za tym te same względy.	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
wyrok Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 28.12.2008 r. sygn. akt II K 1/13 w tej części, w której nie został zaskarżony oraz w której nie uwzględniono apelacji obrońców oskarżonych.	
Zwiężle o powodach utrzymania w mocy	

<p>niewzględnienie wszystkich zarzutów obrońców oraz brak okoliczności, które nakazywałyby sądowi odwoławczemu z urzędu zmienić lub uchylić zaskarżony wyrok.</p>	
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>odnośnie oskarżonego R. S.:</p> <ul style="list-style-type: none"> - w pkt 1 przyjęto, że przypisany tam czyn został popełniony od 2.01.2003 r. do 26.05.2004 r. i wyczerpuje on znamiona przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., a ponadto złagodzone orzeczoną karę pozbawienia wolności do 3 lat, - uchylono rozstrzygnięcie w pkt 3, - w pkt 4 przyjęto, że przypisany tam czyn został popełniony od 14.01.2003 r. do 24.11.2003 r. i złagodzone orzeczoną karę pozbawienia wolności do 2 lat i 6 miesięcy, - uchylono rozstrzygnięcie w pkt 5, - w pkt 6 przyjęto, że przypisany tam czyn został popełniony od 15.01.2004 r. do 21.12.2004 r. i wyczerpuje on znamiona przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., - w pkt 8 przyjęto, że przypisany tam czyn został popełniony od 4.01.2005 r. do 09.2005 r. i wyczerpuje on znamiona przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i złagodzone orzeczoną karę pozbawienia wolności do 6 lat, - w pkt 11 przyjęto, że przypisany tam czyn wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i złagodzone orzeczoną na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. karę pozbawienia wolności do 1 roku i 6 miesięcy, 	

<ul style="list-style-type: none"> - w pkt 12 przyjęto, że przypisany tam czyn został popełniony od 2003 r. do 10.2005 r. i złagodźno orzeczoną karę pozbawienia wolności do 5 lat, - pkt 13 uchylono orzeczoną karę łączną pozbawienia wolności i na podstawie art. 85 § 1 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. wymierzono karę łączną 8 lat pozbawienia wolności, zaliczając na podst. art. 63 § 1 k.k. na jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego od 7.11.2005 r. do 27.02.2008 r. 	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<ul style="list-style-type: none"> - zmiana nastąpiła z uwagi na częściowo zasadne zarzuty obrońcy, a także z powodu wzięcia pod uwagę z urzędu okoliczności z pkt 4 uzasadnienia. - z uwagi na nowelizację z dniem 15.11.2018 r. przepisu z art. 12 k.k. sąd zastosował stan prawny obowiązujący w chwili popełnienia przestępstw z pkt 1, 6, 8. 	
<p>5.2.2.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>odnośnie oskarżonego P. K.:</p> <ul style="list-style-type: none"> - w pkt 15 przyjęto, że przypisany tam czyn wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., - uchylono rozstrzygnięcie w pkt 16, - w pkt 18 przyjęto, że przypisany tam czyn wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., - w pkt 20 przyjęto, że przypisany tam czyn został popełniony od 20.04.2004 r. do 19.09.2005 r., - uchylono rozstrzygnięcie w pkt 21. 	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<ul style="list-style-type: none"> - zmiana nastąpiła z powodu wzięcia pod uwagę z urzędu okoliczności z pkt 4 uzasadnienia. - z uwagi na nowelizację z dniem 15.11.2018 r. przepisu z art. 12 k.k. sąd zastosował stan prawny obowiązujący w chwili popełnienia przestępstwa z pkt 15. 	

5.2.3.	Przedmiot i zakres zmiany
<p>odnośnie oskarżonego R.K.:</p> <ul style="list-style-type: none"> - w pkt 25 przyjęto, że przypisany tam oskarżonemu czyn został popełniony od 1.02.2005 r. do 31.12.2005 r. w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i wyczerpuje on znamiona przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., - w pkt 27 przyjęto, że przypisany tam czyn został popełniony od 21.01.2005 r. do 15.11.2005 r., - w pkt 30 przyjęto, że przypisany tam czyn został popełniony od 01.2005 r. do 12.2005 r. 	
Zwięźle o powodach zmiany	
<ul style="list-style-type: none"> - zmiana nastąpiła z uwagi na częściowo zasadne zarzuty obrońcy, a także z powodu wzięcia pod uwagę z urzędu okoliczności z pkt 4 uzasadnienia. - z uwagi na zmianę z dniem 15.11.2018 r. przepisu z art. 12 k.k. sąd zastosował stan prawny obowiązujący w chwili popełnienia przestępstw z pkt 25. 	
5.2.4.	Przedmiot i zakres zmiany
<p>odnośnie oskarżonej E. M.:</p> <ul style="list-style-type: none"> - w pkt 32 przyjęto że przypisany tam czyn został popełniony od 4.01.2005 r. do 31.12.2005 r. w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i wyczerpuje on znamiona przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., - w pkt 34 przyjęto, że przypisany czyn został popełniony od 01.2005 r. do 12.2005 r. 	
Zwięźle o powodach zmiany	
<ul style="list-style-type: none"> - zmiana nastąpiła z powodu wzięcia pod uwagę z urzędu okoliczności z pkt 4 uzasadnienia. 	

<p>- z uwagi na nowelizację z dniem 15.11.2018 r. przepisu z art. 12 k.k. sąd zastosował stan prawny obowiązujący w chwili popełnienia przestępstw z pkt 32.</p>	
<p>5.2.5.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>odnośnie oskarżonego M. N.:</p> <ul style="list-style-type: none"> - w pkt 37 przyjęto, że przypisany tam czyn został popełniony od 2.01.2003 r. do 26.05.2004 r. i wyczerpuje on znamiona przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., a ponadto złagodzone orzeczoną karę pozbawienia wolności do 2 lat, - uchylono rozstrzygnięcie w pkt 38, - w pkt 40 przyjęto, że przypisany tam czyn został popełniony od 01.2003 r. do 05.2004 r., - w pkt 41 przyjęto, że przypisany tam czyn został popełniony od 14.01.2003 r. do 25.03.2004 r. i złagodzone orzeczoną karę pozbawienia wolności do 2 lat. - w pkt 42 uchylono orzeczoną karę łączną pozbawienia wolności i na podstawie art. 85 § 1 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. wymierzono karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, zaliczając na podst. art. 63 § 1 k.k. na jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego od 4.11.2006 r. do 20.02.2008 r. 	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>zmiana nastąpiła z uwagi na częściowo zasadne zarzuty obrońcy, a także z powodu wzięcia pod uwagę z urzędu okoliczności z pkt 4 uzasadnienia.</p> <p>z uwagi na nowelizację z dniem 15.11.2018 r. przepisu z art. 12 k.k. sąd zastosował stan prawny obowiązujący w chwili popełnienia przestępstw z pkt 37.</p>	
<p>5.2.6.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>odnośnie oskarżonej B. M.:</p> <ul style="list-style-type: none"> - w pkt 47 przyjęto, że przypisany tam czyn został popełniony od 31.03.2003 r. do 29.04.2003 r. i 	

<p>wyczerpuje on znamiona przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k., a ponadto złagodzone orzeczoną karę pozbawienia wolności do 1 roku,</p> <p>- w pkt 50, 51 i 52 uchylono orzeczoną karę łączną pozbawienia wolności i na podstawie art. 85 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzono karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawieni, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawieszono tytułem próby na okres 3 lat, a na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddano oskarżoną w okresie próby pod dozór kuratora sądowego.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>- zmiana nastąpiła z uwagi na częściowo zasadne zarzuty obrońcy, a także z powodu wzięcia pod uwagę z urzędu okoliczności z pkt 4 uzasadnienia.</p> <p>- z uwagi na nowelizację z dniem 15.11.2018 r. przepisu z art. 12 k.k. sąd zastosował stan prawny obowiązujący w chwili popełnienia przestępstw z pkt 47.</p> <p>- z kolei zmiana z dniem 1.07.2015 r. przepisów z art. 69 k.k. i art. 70 k.k. zdecydowała o zastosowaniu poprzednio obowiązującego stanu prawnego co do rozstrzygnięć z pkt 50 i 51.</p>	
<p>5.2.7.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>odnośnie oskarżonego J.S.:</p> <p>- w pkt 53 przyjęto, że przypisany tam czyn został popełniony od 4.01.2005 r. do 30.12.2005 r. i wyczerpuje on znamiona przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,</p> <p>- w pkt 55 przyjęto, że przypisany tam czyn został popełniony od 21.01.2005 r. do 4.11.2005 r., a użyty w jego opisie zwrot „jako właściciel firmy PW (...)” zastępuje zwrotem „razem z właścicielem firmy PW (...),”</p> <p>- w pkt 56 przyjęto, że przypisany tam czyn został popełniony od 01.2005 r. do 12.2005 r.,</p> <p>- w pkt 57 podwyższono wymierzoną karę łączną pozbawienia wolności do 6 lat.</p>	

Zwięźle o powodach zmiany	
<p>- zmiana nastąpiła z uwagi na częściowo zasadne zarzuty obrońcy, a także z powodu wzięcia pod uwagę z urzędu okoliczności z pkt 4 uzasadnienia.</p> <p>- z uwagi na nowelizację z dniem 15.11.2018 r. przepisu z art. 12 k.k. sąd zastosował stan prawny obowiązujący w chwili popełnienia przestępstwa z pkt 53.</p>	
5.2.8.	Przedmiot i zakres zmiany
<p>odnośnie oskarżonego G. S.:</p> <p>- w pkt 58 przyjęto, że przypisany tam czyn został popełniony od 2.01.2003 r. do 26.05.2004 r. i wyczerpuje on znamiona przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., a ponadto złagodzone orzeczoną karę pozbawienia wolności do 2 lat,</p> <p>- w pkt 60 przyjęto, że przypisany tam czyn został popełniony od 01.2003 r. do 05.2004 r.,</p> <p>- w pkt 61 przyjęto, że przypisany tam czyn został popełniony od 14.01.2003 r. do 25.03.2004 r.,</p> <p>- w pkt 62 uchylono orzeczoną karę łączną pozbawienia wolności i na podstawie art. 85 § 1 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. wymierzono karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, zaliczając na podst. art. 63 § 1 k.k. na jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego od 28.03.2006 r. do 21.09.2007 r.</p>	
Zwięźle o powodach zmiany	
<p>- zmiana nastąpiła z uwagi na częściowo zasadne zarzuty obrońcy, a także z powodu wzięcia pod uwagę z urzędu okoliczności z pkt 4 uzasadnienia.</p> <p>- z uwagi na nowelizację z dniem 15.11.2018 r. przepisu z art. 12 k.k. sąd zastosował stan prawny obowiązujący w chwili popełnienia przestępstwa z pkt 58.</p>	
5.2.9.	Przedmiot i zakres zmiany

<ul style="list-style-type: none"> - w pkt 63 przyjęto, że przypisany tam oskarżonemu J. P. czyn został popełniony od 4.01.2005 r. do 31.08.2005 r. w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i wyczerpuje on znamiona przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., a ponadto złagodzone orzeczoną karę pozbawienia wolności do 4 lat, - uchylono rozstrzygnięcie w pkt 64, - w pkt 66 przyjęto, że przypisany tam czyn został popełniony od 3.01.2005 r. do 29.06.2005 r., - w pkt 67 przyjęto, że przypisany tam czyn został popełniony od 01.2005 r. do 08.2005 r., - w pkt 68 uchylono orzeczoną karę łączną pozbawienia wolności i na podstawie art. 85 § 1 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. wymierzono karę łączną 5 lat pozbawienia wolności, zaliczając na podst. art. 63 § 1 k.k. na jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego od 29.03.2006 r. do 15.01.2008 r. i podwyższono wymierzoną karę łączną grzywny do 250 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 200 zł. 	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<ul style="list-style-type: none"> - zmiana nastąpiła z uwagi na częściowo zasadne zarzuty obrońcy. - z uwagi na nowelizację z dniem 15.11.2018 r. przepisu z art. 12 k.k. sąd zastosował stan prawny obowiązujący w chwili popełnienia przestępstwa z pkt 63. 	
<p>5.2.10.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>odnośnie oskarżonego M. W.:</p> <ul style="list-style-type: none"> - w pkt 69 przyjęto, że przypisany tam czyn został popełniony od 2.11.2005 r. do 30.12.2005 r. i wyczerpuje on znamiona przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., - w pkt 70 przyjęto, że przypisany tam czyn został popełniony od 7.07.2005 r. do 31.12.2005 r., 	

<p>- w pkt 71 przyjęto, że przypisany tam czyn został popełniony od 07.2005 r. do 12.2005 r.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>- zmiana nastąpiła z powodu wzięcia pod uwagę z urzędu okoliczności z pkt 4 uzasadnienia.</p> <p>- z uwagi na nowelizację z dniem 15.11.2018 r. przepisu z art. 12 k.k. sąd zastosował stan prawny obowiązujący w chwili popełnienia przestępstw z pkt 69.</p>	
<p>5.2.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>odnośnie oskarżonego M. C. (1):</p> <p>- w pkt 74 przyjęto, że przypisany tam czyn został popełniony od 30.07.2003 r. do 29.02.2004 r. i wyczerpuje on znamiona przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., a ponadto złagodzone orzeczoną karę pozbawienia wolności do 1 roku i 6 miesięcy,</p> <p>- w pkt 77 przyjęto, że przypisany tam czyn został popełniony od 4.02.2004 r. do 25.03.2004 r.,</p> <p>- w pkt 78 uchylono orzeczoną karę łączną pozbawienia wolności i na podstawie art. 85 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzono karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawiesza tytułem próby na okres 3 lat, a na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddano oskarżonego pod dozór kuratora sądowego,</p> <p>- w pkt 94 zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 26.06.2006 r. do 6.04.2007 r. na poczet orzeczonej w pkt 78 kary łącznej grzywny, przyjmując jeden dzień pozbawienia wolności za równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny i uznaje kary grzywny za wykonane w całości.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>- zmiana nastąpiła z uwagi na częściowo zasadne zarzuty obrońcy, a także z powodu wzięcia pod uwagę z urzędu okoliczności z pkt 4 uzasadnienia.</p>	

<p>- z uwagi na nowelizację z dniem 15.11.2018 r. przepisu z art. 12 k.k. sąd zastosował stan prawny obowiązujący w chwili popełnienia przestępstw z pkt 74.</p> <p>- z kolei zmiana z dniem 1.07.2015 r. przepisów z art. 69 k.k. i art. 70 k.k. zdecydowała o zastosowaniu poprzednio obowiązującego stanu prawnego co do rozstrzygnięć z pkt 78.</p>	
<p>5.2.12.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>odnośnie oskarżonej R. C.:</p> <p>- w pkt 79 przyjęto, że przypisany tam czyn został popełniony od 30.07.2003 r. do 29.02.2004 r. i wyczerpuje on znamiona przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., a ponadto złagodzone orzeczoną karę pozbawienia wolności do 1 roku i 6 miesięcy, którą na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 3 lata, a na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddano oskarżoną pod dozór kuratora sądowego.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>- zmiana nastąpiła z uwagi na częściowo zasadne zarzuty obrońcy, a także z powodu wzięcia pod uwagę z urzędu okoliczności z pkt 4 uzasadnienia.</p> <p>- z uwagi na nowelizację z dniem 15.11.2018 r. przepisu z art. 12 k.k. oraz z dniem 1.07.2015 r. przepisów z art. 69 k.k. i art. 70 k.k. sąd zastosował stan prawny obowiązujący w chwili popełnienia przestępstwa z pkt 79.</p>	
<p>5.2.13.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>odnośnie oskarżonego M. K. (1):</p> <p>- w pkt 82 przyjęto, że przypisany tam czyn został popełniony od 30.07.2003 r. do 29.02.2004 r. i wyczerpuje on znamiona przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., a ponadto złagodzone orzeczoną karę pozbawienia wolności do 1 roku i 6 miesięcy,</p>	

<p>- w pkt 85 przyjęto, że przypisany tam czyn został popełniony od 4.02.2004 r. do 25.03.2004 r. i złągodzono orzeczoną karę pozbawienia wolności do 1 roku i 6 miesięcy,</p> <p>- w pkt 86 uchylono orzeczoną karę łączną pozbawienia wolności i na podstawie art. 85 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzono karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawiesza tytułem próby na okres 3 lat, a na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddano oskarżonego pod dozór kuratora sądowego,</p> <p>-w pkt 94 zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 27.11.2006 r. do 26.04.2007 r. na poczet orzeczonej w pkt 86 kary łącznej grzywny, przyjmując jeden dzień pozbawienia wolności za równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny i uznaje kary grzywny za wykonane w całości.</p>	
<p>Związłe o powodach zmiany</p>	
<p>- zmiana nastąpiła z uwagi na częściowo zasadne zarzuty obrońcy, a także z powodu wzięcia pod uwagę z urzędu okoliczności z pkt 4 uzasadnienia.</p> <p>- z uwagi na nowelizację z dniem 15.11.2018 r. przepisu z art. 12 k.k. sąd zastosował stan prawny obowiązujący w chwili popełnienia przestępstwa z pkt 82.</p> <p>- z kolei zmiana z dniem 1.07.2015 r. przepisów z art. 69 k.k. i art. 70 k.k. zdecydowała o zastosowaniu poprzednio obowiązującego stanu prawnego co do rozstrzygnięć z pkt 86.</p>	
<p>5.2.14.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>odnośnie oskarżonego M. K. (2):</p> <p>- w pkt 87 przyjęto, że przypisany tam czyn został popełniony od 17.02.2003 r. do 31.03.2003 r. i wyczerpuje on znamiona przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.</p>	
<p>Związłe o powodach zmiany</p>	

<p>- zmiana nastąpiła z uwagi na częściowo zasadne zarzuty obrońcy, a także z powodu wzięcia pod uwagę z urzędu okoliczności z pkt 4 uzasadnienia.</p> <p>- z uwagi na nowelizację z dniem 15.11.2018 r. przepisu z art. 12 k.k. sąd zastosował stan prawny obowiązujący w chwili popełnienia przestępstw z pkt 74.</p>	
<p>5.2.15.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>odnośnie oskarżonego D. K.:</p> <p>- w pkt 92 przyjęto, że przypisany tam czyn został popełniony od 5.02.2004 r. do 19.05.2004 r., z jego opisu eliminuje fakturę opisaną w pkt 7 i ustala, że wyczerpuje on znamiona przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,</p> <p>- w pkt 93 jako podstawę wymierzonej kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności wskazano przepisy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., którą na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 3 lata, a na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddano oskarżonego pod dozór kuratora sądowego,</p> <p>- w pkt 94 zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 8.08.2014 r. do 14.11.2014 r. na poczet orzeczonej w pkt 92 kary grzywny, przyjmując jeden dzień pozbawienia wolności za równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny i uznaje kary grzywny za wykonane w całości.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>- zmiana nastąpiła z uwagi na częściowo zasadne zarzuty obrońcy, a także z powodu wzięcia pod uwagę z urzędu okoliczności z pkt 4 uzasadnienia.</p> <p>- z uwagi na nowelizację z dniem 15.11.2018 r. przepisu z art. 12 k.k. sąd zastosował stan prawny obowiązujący w chwili popełnienia przestępstw z pkt 92.</p> <p>- z kolei zmiana z dniem 1.07.2015 r. przepisów z art. 69 k.k. i art. 70 k.k. zdecydowała o zastosowaniu poprzednio obowiązującego stanu prawnego co do rozstrzygnięć z pkt 93.</p>	

1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.1.4.2.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.1.4.3.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		

1.1.8. <i>Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</i>	
1.10. <i>Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</i>	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. <i>Koszty Procesu</i>	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
pkt 3	na podst. art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26.05.1982 r. Prawo o adwokaturze (t.j. Dz.U. z 2002 r. Nr 123, poz. 1058 ze zm.) oraz § 2, § 4 ust. 1 i ust. 3 § 17 ust. 2 pkt 5 oraz § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3.10.2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. poz. 1801) zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adv. P. L. obrońcy oskarżonego R. S., adv. M. C. (2) obrońcy oskarżony P. K. i adv. T. C. obrońcy oskarżonego D. K., adv. A. M. obrońcy oskarżonego R. K. i adv. M. B. obrońcy oskarżonego M. W., w zależności od udziału na poszczególnych terminach rozpraw, koszty nieopłaconej pomocy prawnej w postępowaniu odwoławczym w kwocie po 885,50 zł lub 738 zł wraz z podatkiem VAT.
pkt 4	na podst. art. 636 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1, art. 6, art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (D. U z 1973 r. nr 27 poz. 152), wobec nieuwzględnienia apelacji obrońców oskarżonych R. S., P. K., E. M., M. N., B. M., J.S., G. S., J. P., M. C. (1), R. C., M. K. (1) i M. K. (2) obciążono kosztami postępowania odwoławczego .
pkt 5	na podst. art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. oskarżonych R.K., M. W. i D. K. zwolniono od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego uznając, że z powodu trudnej sytuacji materialnej, a także konieczności odbycia, przez dwóch pierwszych oskarżonych, wieloletniej kary pozbawienia wolności,

ich uiszczenie stanowiłoby dla nich nadmierny ciężar finansowy.

7. **PODPIS**

SSA Marek Charuza SSA Piotr Pośpiech SSO del. Maciej Dutkowski

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator Regionalny w Katowicach		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	pkt 6, 25, 32, 57, 62, 63 wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 28.12.2018 r. sygn. akt II K 1/13		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	Zmiana

1.12. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego R. S.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	pkt 1 - 14 wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 28.12.2018 r. sygn. akt II K 1/13		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

1.13. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego P. K.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	pkt 15 - 24 wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 28.12.2018 r. sygn. akt II K 1/13		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# Zmiana

1.14. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	4		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego R. K.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	pkt 25 - 31 wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 28.12.2018 r. sygn. akt II K 1/13		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# Zmiana

1.15. zaskarżenia	Granice	
-----------------------------	----------------	--

Kolejny numer załącznika	5		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonej E. M.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	pkt 32 - 35 wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 28.12.2018 r. sygn. akt II K 1/13		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# Zmiana

1.16. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	6

Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonej E. M.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	pkt 32 - 35 wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 28.12.2018 r. sygn. akt II K 1/13	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo	

	błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# Zmiana

1.17. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	7
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego M. N.

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	pkt 36 - 42 wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 28.12.2018 r. sygn. akt II K 1/13	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# Zmiana

1.18. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	8
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonej B. M.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo	pkt 47 – 52 wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia

ustalenie, którego dotyczy apelacja	28.12.2018 r. sygn. akt II K 1/13		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# Zmiana

1.19. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	9	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego J. S.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	pkt 53 - 57 wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 28.12.2018 r. sygn. akt II K 1/13	

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# Zmiana

1.20. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	10	
Podmiot wnoszący apelację	obrońcy oskarżonego G. S.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	pkt 58 - 62 wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 28.12.2018 r. sygn. akt II K 1/13	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# Zmiana

1.21. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	11	
Podmiot wnoszący apelację	obrońcy oskarżonego J. P.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	pkt 63 - 68 wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 28.12.2018 r. sygn. akt II K 1/13	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# Zmiana

1.22. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	12		
Podmiot wnoszący apelację	obrońcy oskarżonego M. W.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	pkt 69 - 73 wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 28.12.2018 r. sygn. akt II K 1/13		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# Zmiana

1.23. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	13		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego M. C. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	pkt 74 - 79 wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 28.12.2018 r. sygn. akt II K 1/13		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# Zmiana

1.24. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	14	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonej R. C.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	pkt 80 - 82 wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 28.12.2018 r. sygn. akt II K 1/13	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	Zmiana

1.25. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	15		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego M. K. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	pkt 83 - 87 wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 28.12.2018 r. sygn. akt II K 1/13		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	Zmiana

1.26. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	16		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego M. K. (2)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	pkt 87 - 90 wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 28.12.2018 r. sygn. akt II K 1/13		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	zmiana

1.27. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	17		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego D. K.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	pkt 91 - 93 wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 28.12.2018 r. sygn. akt II K 1/13		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	Zmiana